

МАРК ЛОРЪНС

ПРИНЦЪТ НА ТРЪНИТЕ

Част 1 от „Разделената империя“

Превод от английски: Милена Илиева, 2012

chitanka.info

1.

Гарваните! Вездесъщи бяха. Кацаха по стрехите на църквата още преди ранените да издъхнат. Дори преди Райк да е приключил с отстраняването на пръсти от ръце и на пръстени от пръсти. Облегнах се на бесилката и кимнах на гарваните — бяха десетина в черна редица, наблюдаваха зорко с мъдри очи.

Градският площад беше почервенял. Кръв имаше в канавките, по каменната настилка, във фонтана. Труповете позираха по характерния за трупове начин. Някои изглеждаха комично, протегнали отрязани пръсти към небето, други излъчваха покой, свити на топка около раните си. Онези, които още не бяха умрели, притесняваха пълчищата мухи с предсмъртните си гърчове. Бръмчащият антураж издаваше всички — и умиращите, и хитреците, които се надяваха да минат за умрели.

— Вода! Вода!

Умиращите все вода искат. Странно, но и аз ожаднявам от убийствата.

А това тук беше Мабертон. Двеста мъртви селяндури с все брадвите, косите и другия селскостопански инвентар. Предупредил ги бях, че с това си изкарваме прехраната. Казал го бях на водача им, Бовид Тор. Дадох им шанс да се откажат, винаги го правя. Но не. Те искаха кръв и смърт. Получиха ги.

Войната, приятели мои, е красиво нещо. Само победените твърдят обратното. Ако сега, да речем, си направя труда да ида при стария Бовид, който седи облегнат на фонтана и стиска червата си в шепи, той навярно би изказал противното мнение. Вижте обаче докъде го доведе несъгласието с мен.

— Селяндури смотани, бедняци, да ги... — Райк метна шепа пръсти в разпорения корем на Бовид. После дойде да ми покаже плячката, сякаш вината е моя. — Гледай бе! Един златен пръстен. Един! Цяло село и само един златен пръстен, да го... Иде ми да ги

съживя някак тия копелета, та пак да ги накълцам. Да ги таковам в тъпанарите, в тъпото им тресавище да ги таковам.

Съвсем в негов стил — Райк беше гадно копеле, че и алчно при това. Изгледах го твърдо и предупредително.

— Успокой се, брат Райк. Мабертон има и друго богатство.

Псувните му отнемаха от магията на мизансцена, а и с Райк трябваше да се внимава. След битка той винаги беше на ръба, жаден за още. Дадох му да разбере, с поглед, че ще има „още“. Повече, отколкото дори той може да поеме. Райк изсумтя и прибра окървавения пръстен в джоба си, а ножа — в канията.

Макин се приближи, прегърна ни през раменете и металните му ръкавици изстъргаха по металните ни нараменници. Макин умееше да изглажда конфликти.

— Брат Йорг е прав, Малчо Райчо. Тепърва ще търсим голямото съкровище. — Обичаше да му вика „Малчо Райчо“, понеже Райк беше с една глава по-висок и два пъти по-широк от всички в бандата. Макин вечно си правеше шеги. Дори жертвите си развличаше с вицове, преди да ги убие. Обичаше хората да умират с усмивка на уста.

— Какво съкровище? — попита намусено Райк.

— Какво върви с фермерите, Малчо Райчо? — Макин вдигна окуражително вежди.

Райк си вдигна забралото и ни удостои с частичен изглед към грозната си мутра. Добре де, по-скоро свирепа, отколкото грозна. Ако питате мен, в неговия случай белезите се явяваха подобрене.

— Крави?

Макин издаде устни. Устните му открай време ме бодяха в очите и в естетическото чувство — бяха прекалено дебели и месести, — но му прощавах този недостатък заради шегите и умението му да върти млатилото.

— Е, кравите ги оставям на теб, Малчо Райчо. Лично аз смятам да си потърся някоя фермерска щерка, преди другите пичове да са ги употребили по предназначение до последната.

Тръгнаха си, Райк се давеше с характерния си смях — хър, хър, хър, — все едно в гърлото му е заседнала рибешка кост и се мъчи да я изкашля.

Насилиха вратата на къщата срещу църквата. Къщата беше на Бовид, много хубава, с висок покрив и малка цветна градинка отпред.

Бовид ги следеше с поглед, но не можа да обърне глава.

Аз пък се загледах отново в гарваните. После сведох поглед към Гемт и неговия малоумен брат Маикал, които събираха главите. Маикал тикаше ръчната количка, Гемт действаше с брадвата. Красиво нещо, казвам ви. На гледане поне. Признавам, че войната мирише лошо. Но като опожарим селото, вонята ще се изгуби в аромата на горящо дърво. Златни пръстени? Притрябвали са ми. На мен и тази плата ми стига.

— Момче! — извика Бовид. Гласът му беше слаб, кух някак.

Отидох при него и се опрях на меча си. Краката и ръцете ми изведнъж натезаха от умора.

— Бърже си казвай репликата, селяко, че брат Гемт иде с брадвата. Клъц и чао.

Не ми се стори крайно притеснен. Трудно е да притесниш човек, който е на крачка от червясването. Въпреки това се подразних, че не ме взема на сериозно и ми вика момче.

— Щерки имаш ли, селяко? Къде си ги скрил, в зимника? Нашият Райк бързо ще ги надуши.

Това привлече вниманието на Бовид, погледът му се избистри, избистри се и болката в очите му.

— На кол... на колко години си, момче?

Пак това „момче“.

— На достатъчно, че да те разпоря като дебела кесия — казах. Започвах да се ядосвам. Мразя да се ядосвам. Това ме ядосва. Само че Бовид май не ми схвана метафората. Дори май не знаеше, че точно аз му бях разпрал корема преди няма и половин час.

— Петнайсет лета, не повече. Не може да е повече... — Думите му се откъсваха бавно от сини устни напред бяло лице.

„Не позна с две“, бих му отговорил, но той вече не можеше да ме чуе. Количката изскърца зад мен и Гемт се приближи. От брадвата му се стичаше кръв.

— Вземи му главата — казах аз. — Дебелия му корем остави за гарваните.

Петнайсет! Как ще съм на петнайсет и ще горя села.

Когато стана на петнайсет, ще съм крал!

2.

*Някои хора са родени да те дразнят.
Брат Гемт е роден да дразни целия свят.*

Мабертон горя добре. Това лято всички села горяха добре. Макин казваше, че това лято било жежко копеле и свидливо на дъжд, и не грешеше. Когато дойдохме, зад конете ни се вдигаше пушилка от прах; когато си тръгнахме, зад конете ни се вдигаше пушилка от дим.

— Кой иска да е фермер? — Макин обичаше да задава въпроси.

— Кой иска да е фермерска дъщеря? — казах аз и кимнах към Райк, който се полюляваше от изтощение, с глупава усмивка на лицето и топ златотъкан брокат, привързан към седлото. Така и не разбрах къде е намерил златотъкан брокат в Мабертон.

— Брат Райк държи на простичките си удоволствия — каза Макин.

Така беше. Голям глад гореше Райк отвътре. Гореше го така, както огънят ядеше селото зад нас.

Весел огън, като на панаир. Лично наврях факлата в тръстиковия покрив на хана и пламъците ни изгониха навън. Нищо особено, просто поредният кървав ден в дългогодишната предсмъртна агония на нашата разделена империя.

Макин забърса с ръка потното си чело и целият се омаза със сажди. Умееше да се цапа Макин, направо талант имаше за това.

— Ама и ти не обърна гръб на простичките удоволствия, брат Йорг.

Което си е вярно, вярно е. На колко си години, това ме беше попитал тлъстият фермер. На достатъчно, че да се запозная с щерките му. Дебелото момиче не си затвори устата, точно като тейко си. Врещя като сова в плевня, направо ми писнаха ушите. Сестра й ми хареса повече. Тиха такава. Толкоз тиха, че я ощипах веднъж-дваж да проверя

дали не е умряла от страх. Макар че когато огънят е стигнал до тях, сигурно са вреццели еднакво...

Гемт ме настигна и ми развали хубавия спомен.

— Хората на барона ще видат пушека отдалече. Не требеше да палиш селото. — Поклати глава и тъпата му рижа грива се люшна наляво-надясно.

— Не требеше — обади се малоумният му брат от гърба на стария сивушко. Давахме му да язди стария сивушко, а количката връзвахме за седлото. Сивушкото вървеше в пътя. Тоя кон беше по-умен от Маикал.

Гемт беше ужасно мрънкало. „Не требеше да фърляш трупове в кладенеца, т'ва е на жажда.“ „Не требеше да убиваш отчето, т'ва е на лош късмет.“ „Ако не я бехте побъркали от такване, можехме да ѝ земем откуп от барон Кеник.“ Едва се сдържах да не му резна гърлото. Всеки път. Сега също. Ей така, да се протегна и да му забия ножа. „Какво викаш, брат Гемт? Бълбук, бълбук? А, че не е тревало да ти изрязвам адамовата ябълка?“

— О, не! — викнах уж в потрес. — Бърже, Малчо Райчо, върви се изпикай връз Мабертон. Трябва да изгасим огъня.

— Хората на барона ще видат — повтори упорито Гемт, изчервен до ушите. Ядосаш ли го, почервеняваше като цвекло, а при вида на червеното му лице моето желание да го резна ставаше още по-неустано. Не го направих обаче. Един главатар има отговорности. Например да не убива твърде много от хората си. Иначе кого ще предвожда?

Колоната се струпа около нас — винаги ставаше така, когато надушат, че става нещо. Дръпнах юздите на Герод, той изцвили, спря и тропна с крак. Гледах Гемт и чаках. Чаках, докато всичките ми трийсет и осем братя се съберат около нас, а Гемт стане толкова червен все едно от ушите му ще шурне кръв.

— Къде отиваме всички ние, братя? — попитах и се изправих на стремената, за да виждам отвисоко грозните им мутри. Задахох въпроса с тихия си глас и всички се смълчаха да ме чуят.

— Къде? — попитах отново. — Хайде, нали не съм единственият, който знае? Имам ли тайни от вас, братя?

Последното, изглежда, обърка Райк, защото той сбърчи чело и сведе очи. Бърло Дебелака застана от дясната ми страна, отляво се

намести Нубанеца. Зъбите му белееха като сняг върху черното лице. Мълчание.

— Я брат Гемт да ни каже. Той е сведущ по всички въпроси. — Усмихнах се, макар че ръцете още ме сърбяха да навра кинжала си в гърлото му. — Къде отиваме, брат Гемт?

— Уенит, на Конски бряг — каза неохотно той. Мъка му беше да се съгласи с каквото и да било.

— Браво. И как ще стигнем там? Всичките близо четирийсет души с хубавите си крадени коне?

Гемт стисна зъби. Досещаше се накъде бия.

— Как ще стигнем там навреме, докато баницата още е гореща, та да си отчупим и ние парче? — попитах.

— По пътя на мъртвите! — извика Райк, предоволен, че знае правилния отговор.

— По пътя на мъртвите — повторих аз, все така тихо и с усмивка. — Друг път има ли? — Погледнах Нубанеца. Не прочетох нищо в тъмните му очи, но му позволих да прочете моите.

— Нема друг път.

Райк си нямаше представа каква е играта, но харесваше ролята си в нея.

— Баронът знае ли къде отиваме? — обърнах се към Бърло Дебелака.

— Бойните кучета вървят след битките — каза той. Дебелака не е глупав. Двойната му брадичка се тресе, когато говори, но иначе не е глупав.

— Значи... — Изгледах ги бавно, един по един. — Значи баронът знае къде ще идат разбойници като нас, знае и по кой път ще минем, щото няма друг. — Изчаках да разберат какво им казвам. — А аз току-що запалих голям огън, който да подшушне на барона и хората му, че е по-добре да ни оставят на мира.

И тогава ударих Гемт с ножа си. Не беше нужно, но не устоях на изкушението. Добре потанцува Гемт, бълбук-бълбук в собствената си кръв, после падна от коня. Червеното му лице бързо избледня.

— Маикал — казах. — Вземи му главата.

И той го направи.

Лош момент беше избрал Гемт да ме дразни, това е.

3.

Каквото и да беше скършило брат Маикал, не се беше отразило на тялото му. Външно той изглеждаше солиден и корав като останалите. Докато не го попиташ нещо.

— Двама мъртви, двама още шават — съобщи Макин с широката си усмивка.

И без това щяхме да бивакуваме при бесилките, но Макин беше избързал напред да провери терена. Сметнах, че новината за двамата живи обитатели на клетките при бесилото ще зарадва братята.

— Двама — изсумтя Райк. Беше се поуморил, а умореният Малчо Райчо винаги виждаше бесилките като наполовина празни.

— Двама! — ревна Нубанеца надолу по редицата.

Видях как неколцина от момците отброиха монети да платят за изгубения бас.

Пътят на мъртвите е досаден като неделна проповед. Точи се равен и прав. Толкова прав, че ти иде да убиеш за ляв или десен завой. Толкова равен, че копнееш за нанагорнице. А от двете му страни — тресавища и комари, комари и тресавища. На пътя на мъртвите двама полуживи затворници в клетки край бесило са истинска атракция.

Странно, че не се запитах що дири бесило тук, в средата на нищото. Приех го като неочакван късмет, и толкова. Някой беше оставил пленниците си да умрат в клетки край пътя. Странен избор на място, но все пак безплатно развлечение за моята малка банда. Усещах нетърпението на братята си, затова пришпорих Герод напред. Добър кон беше Герод. Макар и уморен, намери сили да препусне. Приятно е да препускаш по пътя на мъртвите.

— Двама! И шават! — ревна Райк, пришпори коня си и всички се юрнаха след него.

Оставих Герод да поведе. Не би допуснал друг кон да го изпревари. Особено на този път, гладък като тепсия, паветата толкова плътно едно до друго, че нито стръкче трева не беше открило пътя към светлината. Сякаш са го настлали вчера. Път през тресавище, забележете!

Стигнах пръв, разбира се. Никой от конете не можеше да се мери с Герод. Особено когато го яздех аз, два пъти по-лек от другите момци. Спрях при бесилото и се обърнах да ги погледна, проточили се в колона по пътя. Изкрещях от възторг, толкова силно, че чак да разбудя главите в количката. Главата на Гемт също беше там, подрусваше се в края на колоната.

Макин ме настигна пръв, нищо че конят му вече бе изминал разстоянието два пъти.

— Нека ни дойдат хората на барона — казах му. — Тоя път е като мост. Двама мъже могат да задържат цяла войска. А опитат ли се да ни заобиколят във фланг, ще се удавят в блатото.

Макин кимна задъхан.

— Онези, дето са го направили тоя път... ако можеха да ми спретнат един замък... — Гръмотевица от изток пресече думите ми.

— Ако Пътните са строили замъци, такива като нас щяха да останат без препитание — каза Макин. — Радвай се, че вече ги няма.

Гледахме мълчаливо как братята приближават един по един. Залезът палеше в оранжево блатните локви и се сетих за Мабертон и казах:

— Добър ден беше, брат Макин.

— Определено добър, брат Йорг — съгласи се той.

И така, братята се събраха и взеха да се карат за пленниците. Аз пък отидох при каруцата с пляката да почета, преди слънцето да залезе и дъждът да завали. След случилото се през деня бях в настроение за Плутарх. Беше си само мой, с кожени корици. Някой достоен монах бе посветил живота си на тази книга. Години наред е седял превит над нея с перо и четчица в ръка. Златно за ореолите, слънцето и декоративните мотиви в полето. Синьо като отрова, по-синьо от небе по пладне. Миниатюрни червени точки, събрани в цветен бордюр. Сигурно е ослепял от взирание онзи монах. Сигурно е вложил целия си живот в книгата, от момче до белокос дядо, за да разкраси думите на стария Плутарх.

Гръмотевици трещяха, затворниците в клетките крещяха, а аз си седях и четях думи, които са били от стари по-стари още преди Пътните да построят своите пътища.

— Страхливци сте вие! Жени, нищо че носите мечове и брадви!
— Единият затворник, бъдещо мезе за търпеливите гарвани, явно беше от устатите.

— Ни един мъж няма сред вас. Всичките сте педерасти, дето се влачат след онова момченце. — Говореше като човек от Мерси.

— Братко Йорг, тук има един, дето иска да ти каже нещо! — извика Макин.

Капка дъжд падна на носа ми. Затворих книгата. Надявал се бях поне тази вечер Плутарх да ми разкаже за Спарта и Ликург, но старецът щеше да почака още малко, при това без да се намокри. Онзи тип в клетката продължаваше да плещи, но аз не му обръщах внимание. Когато си на път, трябва добре да увиеш книгата, иначе дъждът ще я съсипе. Десет пъти с намасления плат в едната посока, още десет — в другата, после я прибираш в дисагите и ги намяташ с плащ. При това дисагите трябва да са добри, не като онези боклуци на туртаните, а здрава, двойно подшитата кожа от Конски бряг.

Момците се разстъпиха да ми сторят път. Бесилката, скована от прясно отсечени стволоче, вонеше по-лошо и от количката. Четири клетки висяха от напречниците. В две от тях имаше трупове. Отдавнашни трупове. Краката им висяха през решетките, оглозгани до кокал. Малкото останало месо беше покрито с мухи като втора кожа, големи черни мухи, бръмчаха настървено. Момците си бяха поиграли с единия от живите и той не изглеждаше твърде щастлив. Всъщност, изглежда, беше пукасал междуременно. Кое то си беше жива загуба, защото нощта тепърва започваше и точно това щях да изгъкна на момчетата, ако не беше онзи, устатият.

— О, момченцето дойде, а? Какво, не намери ли мръсни картинки в книгата, дето си откраднал? — Клечеше в клетката си, стъпалата му бяха в кръв. Старец, може и на четирийсет да беше, с черна коса, сива брада и святкащи тъмни очи. — Откъсни й страниците да си избършеш лайното, момче — освирепя изведнъж старчокът, стисна железата и клетката се залюля. — За друго няма да ти послужи.

— Може да го опечем на бавен огън, а? — предложи Райк. Дори той се беше досетил, че старецът иска да ни ядоса, за да го довършим бързо. — Както направихме при бесилките в Турстон.

Последното предизвика кискане тук-там. Не и от устата на Макин обаче. Под мръсотията и саждите лицето му се беше навъсило, а погледът му следеше неотклонно мъжа в клетката. Вдигнах ръка и момчетата се смълчаха.

— Би било срамна и непоправима загуба да постъпя така с прекрасната книга, която четях, отче Гомст — казах аз.

Също като Макин, и аз бях познал Гомст под рошавата коса и дългата брада. Ако не беше акцентът му обаче, старецът щеше да се опече на бавен огън.

— Как да си избърша лайното с „Живота на Ликург“, написан на класически латински, а не на простонародния романски, който преподава църквата?

— Познаваш ме? — Зададе въпроса си с жален, пресеклив глас, внезапно изгубил прежната си свирепост.

— Естествено, че те познавам. — Пригладих назад къдриците си, за да види по-ясно лицето ми в сумрака. Притежавам острите черти и тъмната хубост на анкратите. — Ти си отец Гомст и си дошъл да ме заведеш на училище.

— П-прин... — Пяна изби в ъгълчетата на устата му, но повече думи не излязоха. Старецът пелтечеше и гледката беше откровено неприятна, да не кажа отвратителна. Имах чувството, че съм отхапал нещо гнило.

— Принц Йорг Анкрат на твоите услуги — казах и се поклоних.

— Ка-какво е станало с капитан Борта? — Отец Гомст се олюля в клетката си, тотално сащисан.

— Капитан Борта, сър! — поздрави по военному Макин и направи крачка напред. По ръцете и дрехите му имаше кръв от другия затворник.

И тогава се възцари гробовно мълчание. Даже жуженето и църкането откъм блатото притихнаха до шепот. Братята местеха опулени погледи от мен към стария свещеник и обратно. Малчо Райчо не би изглеждал по-изненадан дори ако го бях попитал колко прави девет по шест.

Дъждът избра точно този момент да се изсипе на порой, все едно Господ Бог си е излял нощното гърне на главите ни. Сбирацията се сумрак изведнъж се сгъсти като петмез.

— Принц Йорг! — извика отец Гомст в дъжда. — Нощта пада! Бягай! — Стискаше решетките с побелели пръсти, впил немигащ поглед в пороя, в мрака.

И в нощта, в дъжда, през тресавището, което никой човек не може премине, ги видяхме как идват. Светлините им видяхме. Бледни светлини, като онези, що мъртвите горят в дълбоките вирове, где никой смъртен не бива да поглежда. Светлини, дето ще ти обещаат каквото душата иска, ще те повлекат в гонитба да търсиш отговори и да намериш само студена кал, дълбока и гладна.

Никога не съм харесвал отец Гомст. Все ме командореше, най-често с аргумента на шамарите.

— Бягай, принц Йорг! Бягай! — нададе вой старият Гомст с отвратителна самоотверженост.

Не помръднах.

4.

Брат Гейнс беше нашият готвач, но не защото го биваше в готвенето. Просто не го биваше за нищо друго.

Мъртвите дойдоха през дъжда, призраците на тресавището, на удавените, на онези, чиито трупове се бяха озовали в блатото. Видях как Кент Червения хукна слепешката и потъна в калната вода. Неколцина от братята проявиха достатъчно съобразителност да хукнат по пътя, но повечето свършиха в блатото.

Отец Гомст подхвана молитва в клетката си, крещеше думите, сякаш му бяха щит:

— Отче наш, който си на небето, защити своя син. Отче наш, който си на небето. — Повтаряше го все по-бързо, пришпорван от животински страх.

Първият се измъкна от лепкавата блатна каша и стъпи на пътя. Обвиваше го сияние като лунен светлик, светлина, която очевидно не топли. Светлината очертаваше силуета му, но дъждовните капки минаваха през него и падаха на паветата.

Никой не остана с мен. Нубанеца избяга, очите му бяха огромни на тъмното лице. Бърло Дебелака беше пребледнял като смъртник. Райк пищеше като малко дете. Дори Макин се поддаде на дивия ужас.

Разперих ръце да прегърна дъжда. Капките ме удряха като иглички. Нямах много години под колана си, но дори аз усещах дъжда като спомен. Той ме върна към дивите нощи, когато стоях на крепостната кула, високо горе на ръба, пороят ме давеше, а аз предизвиквах светкавиците да ме докоснат.

— Отче наш, който си на небето. Отче наш, който си... — пелтечеше Гомст.

Немъртвият се приближи. Гореше със студен огън, който сякаш облизваше костите ми.

Стоях с разперени ръце, вдигнал лице под дъжда.

— Моят отец не е в небето, Гомст — казах. — Не, той е в замъка си и си брои хората.

Мъртвото нещо застана пред мен и аз го погледнах в очите. Празни бяха.

— Какво имаш? — попитах.

И то ми показа.

После аз му показах.

Има си причина защо аз ще спечеля тази война. Всички участват в битка, която е била стара още преди да се родят. Когато ми никнеха зъбите, аз си чешех венците с дървените войничета в тактическата зала на татко. Има си причина защо аз ще спечеля войната, която те губят. И тази причина е, че аз разбирам играта.

— Ад — каза немъртвият мъртъв. — Имам ад.

И се вля в мен, студен като умирачка, наточен като бръснач.

Усетих как устата ми се извива в усмивка. Чух смеха си през дъжда.

Един нож е страшничко нещо, да го усетиш остър и студен на гърлото си. Огънят също е страшен, и бесилото. Стар призрак на пътя на мъртвите — също. Всички те могат да препънат крачката ти. Докато не осъзнаеш какво са. Че са просто начини да загубиш играта. Губиш играта — и какво си загубил? Загубил си играта.

Това е тайната и не мога да повярвам, че е само моя. Разбрах каква е играта в нощта, когато хората на граф Ренар спряха каретата ни. И онази нощ имаше буря, помня тропота на дъжда по покрива на каретата и далечните гръмотевици.

Ян Якия буквално изтръгна вратата от пантите, за да ни измъкне. Уви, времето му стигна да измъкне само мен. Метна ме в един трънак, толкова гъст, че хората на графа не пожелаха да го претърсят — убедиха сами себе си, че съм избягал в нощта. Но аз не бях избягал. Клечах изподран в шипките и видях как убиха Ян Якия. Видях го в застиналите мигове, които ми подари една светкавица.

Видях какво направиха на майка и колко време им отне. Размазаха главата на малкия Уилям в един камък. Златни къдрици и кръв. Склонен съм да призная, че Уилям беше първият ми брат — обичах го това малко човече със звънкия му смях и пухкавите ръчички. Оттогава съм си взимал много братя, всичките гадняри, така че да не

ми липсват. Но в онази нощ сърцето ме заболя, когато прекършиха гръбнака на малкия Уилям и го зарязаха като счупена играчка. Като боклук някакъв.

Когато го убиха, майка се разпищя и онези ѝ резнаха гърлото. Бях само на девет и много глупав, исках да спася мама и Уилям, драпах да изляза на пътя, но тръните ме държаха здраво. Оттогава уважавам тръните.

Тръните ме научиха на играта. Покрай тях разбрах онова, което мрачните и сериозни чичковци, водили Войната на Стоте, така и не бяха научили. Можеш да спечелиш играта само ако разбереш, че е игра. Накарай един човек да играе шах и му кажи, че всяка пионка е негов приятел. Че офицерите са му братя. Накарай го да си спомни празничния глас на топовете в деня на голяма победа. Внуши му, че царицата е жената, в която е влюбен. И му гледай сеира как ще изгуби всички тях.

— Какво имаш за мен, мъртвило? — попитах.

„Това е игра. И аз няма да щадя фигурите си, за да я спечеля.“

Усещах го студен в себе си. Видях смъртта му. Видях отчаянието му. И глада му. И му ги върнах. Очаквал бях повече, но този тип беше само мъртъв.

Показах му празното време, където спомените ми не припарват. Позволих му да надникне там.

И той избяга. Избяга и аз го подгоних. Но само до ръба на блатото. Защото това е игра. И аз ще я спечеля.

5.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Дълго изучавах отмъщението за сметка на всичко друго. Първата си стая за изтезания построих и оборудвах в тъмните зандани на собственото си въображение. Докато лежах на окървавени чаршафи в лечебницата, открих в съзнанието си врати, до които дори любопитните деветгодишни деца по инстинкт не припарват. Врати, които веднъж отворени, не се затварят.

Аз ги отворих широко.

Намери ме сър Райли — в трънака на няма и десет метра от димящите останки на каретата. Едва не ме подминаха. Видях ги как спират при трупове на пътя. Гледах ги през бодливите клонки на шипките, зървах сребристи отрязъци от бронята на сър Райли, червени парчета от табардите на пешаците. Пешаци в униформата на Анкрат.

Майка намериха лесно — копринената ѝ рокля привличаше погледа.

— Господи! Това е кралицата! — Сър Райли даде знак на хората си да я обърнат. — По-леко! Покажете малко уваже... — Не довърши. Хората на графа се бяха постарали с майка.

— Сър! Ян Якия е ей тук, Грем и Ясар също. — Видях ги как обърнаха трупа на Ян, после отидоха при другите двама гвардейци.

— Дано да са мъртви, иначе... — изсъска сър Райли. — Търсете принцовете!

Не видях кога намериха Уил, но по внезапното им смълчаване разбрах, че са го открили. Отпуснах брадичка и се загледах в тъмната кръв, опръскала сухите листа в краката ми.

— Мили боже... — проговори един от мъжете.

— Сложете го на кон. Внимателно — каза сър Райли. Гласът му се пропука. — И намерете престолонаследника! — С ожесточение, но без надежда.

Опитах се да им извикам, но не ми бяха останали сили, дори главата си не можех да вдигна.

— Няма го, сър Райли.

— Взели са го за заложник — каза той.

Беше отчасти прав, защото нещо ме държеше пряко волята ми.

— Сложете го до кралицата.

— Леко бе! По-леко с детето...

— Завържете ги добре — каза след малко сър Райли. — Трябва да стигнем до Висок замък по най-бързия начин.

Част от мен искаше да си тръгнат. Болката ми се беше притъпила, изчезнала почти. Покой ме загръщаше с обещание за забрава.

— Сър! — извика един от мъжете.

Чух звънтеж на броня, когато сър Райли отиде да види.

— Парче от щит? — попита той.

— Намерих го в калта, сигурно го е прегазила каретата — каза войникът, после замълча. Чу се звук от търкане и стържене. — Прилича ми на черно крило или...

— Гарван. Гарван на червено поле. Цветовете на граф Ренар — каза Райли.

Граф Ренар? Вече имах име. Черен гарван на червено поле. Хералдическият знак блесна пред очите ми, жарнат от снощна светкавица. Огън пламна в мен, разгоря се и болката от стотиците тръни. Изстенах. Разтеглих устни и сухата им кожа се разпука.

Така ме намери Райли.

— Там има нещо! — Чух го как се разпсува, когато бодливата шипка захвапа пролуките в бронята му. — Бързо! Разчистете трънака.

— Мъртъв е — чух да прошепва някой зад сър Райли, докато той сечеше шипката да ме освободи.

— Толкова е блед...

Шипката явно ми беше източила половината кръв.

После докараха каруца и ме натовариха в нея. Не заспах. Гледах как небето потъмнява и мислех.

В лечебницата брат Глен и помощникът му Инч извадиха тръните от тялото ми. Лундист, учителят ми, пристигна, докато бях още на масата, а онези ме чоплеха с ножовете си. Мъкнеше някаква книга, голяма колкото тевтонски щит и толкова дебела, че сигурно

тежеше три пъти повече. В старото си кльоцаво тяло учителят ми криеше неподозирана сила.

— Почистили сте ножовете в огън, нали, братко? — Лундист беше запазил акцента на родните си земи в Дълбокия изток, отгоре на това имаше навика да предъвква думите и да изяжда втората им половина, сякаш смяташе, че всеки интелигентен човек може и сам да запълни празнините.

— Чистотата на духа пази плътта ни от развалата, учителю — каза брат Глен и го стрелна с неодобрителен поглед, преди да ме зачопли отново с острието.

— Може и така да е, но все пак почистете ножовете, братко. Църквата не ще може да ви защити от гнева на краля, ако принцът умре в ръцете ви. — Лундист остави грамадната книга на масата до мен и един поднос със стъкленици в другия край се раздрънча. Учителят отвори корицата и разгърна книгата на отбелязаното място.

— „Тръните на бодливата шипка често пробиват месото чак до кокала — прочете той, като следеше редовете с набръчкан пожълтял пръст. — Връхчетата се чупят и подлютят раната.“

Брат Глен ръчна силно с ножа и аз извиках. Той остави ножа на масата и се обърна към Лундист. Виждах само гърба му, кафявото расо се беше опнало по раменете и тъмнееше от пот покрай гръбнака.

— Учителю Лундист — каза той. — Хората с вашата професия често си мислят, че всичко може да се научи от страниците на книга или от някой стар ръкопис. Книгите са важни, драги, но недей да ми четеш лекции за лечителството само защото си прочел нещо някъде си!

Така брат Глен спечели спора. Дежурният гвардеец „помогна“ на учителя Лундист да напусне лечебницата.

Изглежда, че още на девет съм страдал от сериозна липса на душевна чистота, защото след два дни раните ми загноиха, след което девет седмици лежах трескав и се надбягвах с черни сънища по границите на смъртта.

Разказаха ми, че съм се мятал с крясъци. Че съм се гърчел, докато гнойта изтичала от трънните ми рани. Още помня вонята на развалата. Беше сладникава и ме подлудяваше.

Инч, помощникът на брат Глен, се уморил да ме държи, а той имаше ръце на дървар. Накрая ме вързали за леглото.

От учителя Лундист научих, че след първата седмица брат Глен отказал да ме лекува. Заявил, че в мен се е вселил дяволът. Как иначе можело едно дете да говори такива ужасии?

На четвъртата седмица съм се измъкнал от каишите и съм подпалил лечебницата. Не помня как съм избягал, нито как са ме заловили в гората. Когато разчистили руините, намерили останките на Инч. В гърдите му бил забит ръженът от огнището.

Много пъти заставах на Портата. Видял бях как хвърлят през прага й майка и Уил, мъртви и поругани, а в сънищата си често заставах там, сякаш краката ми сами намираха пътя. Нямах смелостта да ги последвам, задържаха ме тръните и бодлите на малодушието.

Понякога съзирах мъртвите земи през черна река, друг път през бездънна пропаст, прехвърлена от тесен каменен мост. Веднъж видях Портата маскирана като порталите към тронната зала на татко, но покрити със скреж и сълзяща гной. Трябваше само да сложа ръка на дръжката и...

Останах жив заради граф Ренар. Неговата бъдеща болка беше неизмеримо по-силна от моята. Като аргумент да живееш омразата успява там, където любовта се издънва.

А после треската ми премина. Раните ми останаха възпалени и морави, но се затвориха. Захраниха ме с пилешка супа и силите ми бавно започнаха да се връщат, неохотно, като при непознат.

Пролетта се зае да нарисува листа по дърветата, понеже зимата беше изтрила старите. Бях си върнал силите, но чувствах, че ми е било отнето нещо друго. Изтръгнато от корен, от спомен, неведомо за мен.

Слънцето също се върна, а с него и Лундист, за да подновим обучението ми. Това никак не се хареса на брат Глен.

Когато учителят дойде за пръв път, аз седях в леглото. Гледах го как оставя книгите си на масата.

— Баща ти ще дойде веднага щом се върне от Гелет — каза Лундист. В гласа му се долавяше нотка на негодувание, но не към мен. — Смъртта на кралицата и принц Уилям му тежи много. Когато болката поутихне, той със сигурност ще дойде да те види.

Не разбирах защо му е на Лундист да ме лъже. Знаех, че баща ми не би си губил времето с мен, докато лежа на смъртно легло и няма надежда да оцелея. Знаех, че ще дойде, когато сметне, че идването му ще обслужи някаква цел.

— Кажи ми, учителю — попитах го. — Отмъщението наука ли е,
или изкуство?

6.

Призраците побягнаха и дъждът внезапно утихна. Бях прекършил само един, но другите също си плюха на петите, назад към локвите, които обитаваха. Може би моят призрак им е бил главатарят. Или пък хората стават страхливци в смъртта. Не знам.

Колкото до моите страхливци, те нямаше къде да избягат и аз лесно ги намерих. Най-напред намерих Макин. Ако не друго, той поне се връщаше към мен.

— Надбягал си ги, а? — извиках му.

Той ме погледна изпод вежди. Дъждът вече не се изливаше на порой, но Макин изглеждаше подгизнал като удавен плъх. Водата се стичаше на вадички по нагръдника му, влизаше и изтичаше през брънките на ризницата му като през цедка. Макин хвърли още един поглед на тресавището от двете страни на пътя, после свали меча си.

— Страхът е най-добрият приятел на човека, Йорг — каза и дебелиите му устни се разкривиха в нещо като усмивка. — Да избягаш не е лошо. Поне ако бягаш в правилната посока. — Махна към Райк, който се бореше с гъстак от езерен камъш, потънал до гърдите в калта. — Страхът помага на човек да си подбере битките. А ти влизаш във всички, принце. — И взе че ми се поклони, наред пътя на мъртвите, мокър като кокошка.

Погледнах към Райк. Маикал имаше подобен проблем от другата страна на пътя. Само дете беше затънал в своя проблем до шията.

— Рано или късно ще трябва да вляза във всичките — отвърнах.

— Избирай битките си — каза Макин.

— Ще избирам терена, на който да ги водя — казах. — Ще избирам терена, но няма да бягам. Никога. Други са бягали и затова войната още не е свършила. Аз ще я спечеля, братко Макин, и войната ще свърши с мен.

Той се поклони отново. Не толкова дълбоко, но този път го направи от сърце, почувствах го.

— Точно затова те следвам, принце. Където и да ни отведе това.

За момента ни отведе в тресавището, на лов за затънали братя. Най-напред измъкнахме Маикал, макар че Райк ни псуваше. Дъждът отслабваше и видях сивушкото и количката в далечината. Конят бе проявил здравия разум да остане на пътя, за разлика от Маикал. Ако Маикал беше завлякъл и него със себе си, щях да го оставя да се удави.

След това издърпахме Райк. Докато стигнем до него, калта почти му беше влязла в устата. Само бледото му лице стърчеше над повърхността, но той пак ни ругаеше ожесточено и без почивка. Повечето от останалите открихме на пътя, но шестима бяха потънали безвъзвратно. Изгубени. Сигурно вече се готвеха да тормозят следващата група окъснели пътници.

— Връщам се за стария Гомсти — казах аз.

Бяхме се отдалечили в търсене на оцелели и мракът се беше сгъстил значително. Бесилките не се виждаха, само сиви пелени дъжд. А в тресавището мъртвите чакаха. Усецах как студените им мисли пълзят предпазливо по кожата ми.

Не взех никой от братята с мен. Знаех, че няма да се съгласят, а е тъпо един водач да нареди нещо на хората си и те да му откажат.

— За какво ти е притрябвал онзи стар свещеник, брат Йорг? — каза Макин. Молеше ме да не отивам, но нямаше как да го изрече в прав текст.

— Ще го опечем ли? — Дори калта не можа да скрие внезапното оживление по лицето на Райк.

— Ще ми се, да — отвърнах. — Но не затова се връщам за него. — И тръгнах обратно по пътя на мъртвите.

Дъждът и мракът ме загърнаха в плащ. Откъснаха ме от братята, които стояха и чакаха на пътя зад мен. Гомст и бесилките бяха някъде отпред. Аз крачех в какавида от тишина, без други звуци за компания освен мекия шепот на дъжда и собствените си стъпки по пътя на мъртвите.

И да ви кажа... Тази тишина едва не ме надви. Плаши ме тишината. Тя е празната страница, на която да запиша страховете си. Призраците на мъртвите нямат нищо общо. Преди малко немъртвият мъртъв се беше опитал да ми покаже ада, но неговият ад беше бледа имитация на ужаса, който аз мога да нарисувам в мрака на един миг тишина.

Ето го, виси. Отец Гомст, свещеник в дома Анкрат.

— Отче — казах и сведох глава в лек поклон. Но честно казано, не бях в настроение за театър. Чувствах някаква тъпа болка зад очите. От ония болки, дето вземат животоца на хората.

Той ме изгледа опулено, все едно съм блатен призрак, изпълзял от тресавището.

Погледнах веригата, на която бе окачена клетката му, и казах:

— Хвани се здраво, отче.

Измъкнах меча си, същия, с който бях разпорил шкембето на стария Бовид Тор преди по-малко от едно денонощие. Сега замахнах с него да освободя един свещеник. Той съсече веригата с лекота. Имаше някаква магия в този меч, дяволия някаква. От баща си знам, че анкратите са го въртели четири поколения и са го взели от дома Ор. Тоест мечът е бил стар още преди ние, анкратите, да сложим ръка на него. Стар още преди аз да го открадна.

Клетката се стовари с трясък на паветата. Отец Гомст извика, главата му се удари силно в решетката, по челото му останаха морави следи. Вратата беше вързана с тел. Телта се скъса под острието на фамилния меч, два пъти краден. Помислих за баща си, представих си как смръщва гневно чело, задето използвам такова велико оръжие за толкова прозаична цел. Имам силно въображение, но дори за мен е трудно да си представя емоция върху каменното лице на баща ми.

Гомст изпълзя от клетката, схванат и изтощен. Но старците трябва да са такива. Харесваше ми, че не се прави на млад, а носи с достойнство тежестта на годините. Има някои, които с възрастта озверяват.

— Отче Гомст — казах. — Побързай, иначе мъртвите от тресавището може да изпълзят и да ни уплашат с воя и стенанията си.

Той вдигна очи да ме погледне, дръпна се инстинктивно, все едно е видял дух, после се успокои.

— Йорг — каза той, преизпълнен със състрадание. Направо преливаше, чак очите му се напълниха, сякаш дъждът не стигаше. — Какво е станало с теб?

Няма да ви лъжа. Много ми се искаше да го мушна с ножа, там, на място, както бях направил с червенобузия Гемт. Ама много ми се искаше. Ръката ме сърбеше да извадя ножа. Главата ме болеше от нуждата да го убия, сякаш менгеме стягаше слепоочията ми.

Спечелил съм си славата на човек, който се опъва. Ако нещо ме тласка в една посока, аз се дърпам в другата. Дори ако сам се тласкам. Лесно можех да го изкормя. Да освободя напрежението в главата си. Но нуждата ми се стори твърде силна. Почувствах се тласнат. И се запънах.

Усмигнах се и казах:

— Прости ми, отче, защото съгреших.

И старият Гомсти, схванат от престоя си в клетката, мокър до кости, изподран, сведе глава да чуе изповедта ми.

Заговорих под дъжда с тих глас, но достатъчно силно, та отец Гомст да ме чуе, достатъчно силно да ме чуят мъртвите, които обикаляха в тресавището край нас. Разказах му какво съм направил. Казах му какво смятам да направя. С мек глас разкрих плановете си за всички, които имаха уши да ме чуят. И тогава мъртвите ни оставиха.

— Ти си дяволът! — Отец Гомст отстъпи крачка назад и стисна кръста на гърдите си.

— Щом трябва. — Нямах намерение да споря с него. — Но се изповядах и сега ти трябва да ми опростиш греховете.

— Мерзост... — Думата се изля заедно с дъха му.

— Меко казано — съгласих се. — А сега ме опрости.

Отец Гомст се поотърси от вцепенението си, но продължи да се дърпа.

— Какво искаш от мен, Луцифер?

Добър въпрос, и основателен.

— Искам да спечеля — казах аз.

Той поклати глава, така че аз му обясних:

— Някои хора мога да обвържа с това, че съм принц. Други ще ме последват заради посоката, в която отивам. За трети ще е важно кои вървят с мен. Изповядах ти се. Покаях се. Сега Бог върви с мен, а ти си свещеникът, който ще каже на вярващите, че аз съм божият избраник, божие оръдие, Мечът на всемогъщия.

Мълчание се проточи помежду ни, измервано с такта на сърцата ни.

— *Ego te absolvo* — пророни отец Гомст през треперещи устни. „Прощавам ти.“

Тръгнахме по пътя и скоро стигнахме при другите. Макин ги беше подредил, готови да тръгнат. Чакаха в мрака, само с една

запалена факла и закачуления фенер, окачен на количката с главите.

— Капитан Борта — казах на Макин, — време е да тръгваме. Много път има, докато стигнем Конски бряг.

— А свещеникът? — попита той.

— Може да се отклоним до Висок замък, за да го оставим там.

Главоболието ми се усили, ухапа ме здраво.

Може би имаше нещо общо със стария призрак, който се беше разходил чак до мозъка на костите ми, но иначе обичайното ми главоболие днес беше като остен, който ме ръчка нанякъде, и вече определено започвах да се вбесявам.

— О, да, мисля непременно да се отбием във Висок замък. — Изскърцах със зъби, сякаш това щеше да уплаши остена в главата ми. — Да предадем стария Гомсти лично. Сигурен съм, че тате се е притеснявал за мен, как я карам и прочие.

Райк и Маикал ме зяпнаха тъпо. Бърло Дебелака и Кент Червения се спогледаха. Нубанеца завъртя очи и взе да кълчи пръсти в любимите си знаци против уроки.

Погледнах Макин — висок, широкоплещест, черната му коса мокра и прилепнала към главата. „Той е моят офицер — помислих си. — Гомст може да мине за кон, който да ме тегли на божествената колесница. Висок замък прилича на топ с кулите си.“ После се сетих за баща си. Трябваше ми цар. Не можеш да играеш играта без цар. Мислех си за баща си и ми стана добре. След срещата си с мъртвия бях започнал да се чудя. Мъртвият ми показва своя ад и ме разсмя. Но сега се замислих за татко и ми стана добре. Добре беше да знам, че все още мога да изпитам страх.

7.

Яздехме през нощта и пътят на мъртвите ни изведе от блатата. Зората ни завари в Норлес, мрачен и сив. Градчето беше в руини. Пепелищата още пазеха лютивия мирис на дим, който се задържа дълго след като огънят е загаснал.

— Графът на Ренар — каза Макин, който яздеше до мен. — Много смел е станал, щом напада толкова открито протекторати на Анкрат. — Макин лесно преминаваше от един речеви регистър в друг. Ето и сега — захвърли бандитския жаргон като да беше плащ.

— Как разбра, че именно Ренар е извършил тази мерзост? — попита отец Гомст, лицето му сиво като брадата. — Може хората на барон Кеник да са слезли по пътя на мъртвите. Точно негови хора ме затвориха в онази клетка.

Братята се пръснаха сред руините. Райк избута с лакти Бърло Дебелака и се шумгна в първата сграда, изпречила се на пътя му — обгоряла каменна черупка без покрив.

— А бе и тея са били бедни като църковни мишки, да ги... Точно като в Мабертон. — И да каза още нещо, то се изгуби в трясъка на сритана покъщнина.

Помнех Норлес в празнични дни, целия окичен с панделки. Майка вървеше с кмета. Ние с Уилям хрупахме захаросани ябълки.

— Да, но бяха *моите* бедни църковни мишки — казах аз. Обърнах се и погледнах стария Гомсти. — Няма трупове. Значи е дело на граф Ренар.

Макин кимна.

— Ще намерим кладата в нивите на запад. Ренар ги изгаря всичките накуп. И мъртвите, и живите.

Гомст се прекръсти и почна да мълви молитва.

Войната е красиво нещо, както съм имал повод да спомена, и само губещите твърдят обратното. Сложих си усмивка, макар да я усещах като неудобни обувки.

— Братко Макин, по всичко личи, че графът е направил своя ход. И е редно ние, като колеги по войниклък, да оценим артистизма му по достойнство. Я пообиколи наоколо, ако обичаш. Искам да знам как точно е изиграл този гамбит.

Ренар. Първо отец Гомст, сега и Ренар. Сякаш онзи отколешен мъртвец в блатото беше завъртял невидим ключ и сега призраците от моето минало минаваха един по един през отключената врата.

Макин кимна и пришпори коня си. Не през града, а обиколно, покрай потока и към гъстата горичка отвъд пазарната мера.

— Отче Гомст — казах с най-любезния си дворцов глас. — Сподели, моля те, къде по-точно са те заловили хората на барон Кеник? — Така де, семейният ни свещеник едва ли би придружавал отряд на баща ми при някое нападение.

— Бях в махала Йесоп, принце — отвърна Гомст. Изглеждаше притеснен и избягваше да ме погледне в очите. — Не трябва ли да продължим нататък? Тук, на границата, не е безопасно. Но набезите едва ли стигат по-навътре от Хантън.

„Така е — помислих си, — и точно затова ми е чудно, че си напуснал сигурността на бащините ми земи и си пресякъл границата.“

— Махала Йесоп? Не съм я чувал, отче Гомст — казах на глас, все още прелюбезно. — Кое то значи, че едва ли наброява повече от три колиби и едно прасе.

Райк изхвърча от къщата, целият в пепел, по-черен дори от Нубанеца, и бесен. Хукна към следващата врата.

— Бърло, свиньо дебела! Подведе ме ти! — Когато Малчо Райчо останеше с празни ръце, някой друг плащаше за разочарованието му. Винаги.

Гомст, изглежда, се зарадва на това прекъсване, но аз не го оставих да се радва дълго.

— Отче Гомст, разправяше ми за Йесоп — казах и взех юздите от ръцете му.

— Блатно селце, принце. Нищо и половина. Добиват торф от мочурището и го продават на протектората. Седемнайсет колиби и малко повече прасета. — Пробва да се засмее, но звукът излезе твърде силен и откровено фалшив.

— И ти си отишъл там да предложиш утеха на бедните? — попитах, като го гледах право в очите.

— Ами...

— Оттатък Хантън, в тресавището, право в устата на лъва — казах. — Ти си почти светец, отче.

Последното го накара да сведе глава.

Йесоп. Бях чувал някъде това име. Звучеше като камбана в главата ми, камбана с дълбок глас, бавен и тържествен. „Не пращай да питат за кого бие камбаната...“

— В Йесоп блатното течение отнася мъртвите — казах аз. Чух го в главата си с гласа на учителя Лундист, видях как устните му оформят думите едновременно с моите. Видях и картата зад него, закачена на стената в учебната стая, теченията, означени с черно мастило. — Течението е бавно, но неизменно. Тресавището пази своите тайни, но не ги пази вечно и именно в Йесоп разкрива някои от тях.

— Онзи големият Райк ли беше? Души дебелака. — Отец Гомст махна към градчето.

— Баща ми те е пратил да огледаш мъртвите — продължих упорито. — Пратил е теб, защото ти би ме познал.

Устата на Гомст се отвори за „не“, ала всички останали мускули в тялото му казваха „да“. Свещениците би трябвало да са по-добри лъжци, покрай професията си и прочие.

— Значи още ме търси? След четири години! — възкликнах невярващо. Дори четири седмици биха ме изненадали.

Гомст се размърда притеснено на седлото и разпери безпомощно ръце.

— Кралицата е трудна с дете. Сагеус твърди, че е мъжко. Кралят ме прати да потвърдя наследството.

А! *Наследството*. Това вече по пасваше на бащата, когото познавах. Кралицата? Денят определено ставаше интересен.

— Сагеус? — попитах.

— Езичник и варварин, отскоро е в двора. — Гомст изплю думите, сякаш му горчаха в устата.

Паузата прерасна в мълчание.

— Райк! — казах аз. Не извиках, но го казах достатъчно силно, за да ме чуе. — Пусни Дебелака или ще се наложи да те убия.

Райк го пусна и Бърло се стовари на земята като сто и петдесет килограмова буца сланина. Тъй де, щото това си беше — сто и петдесет килограмова буца сланина. Прецених, че от двамата Бърло е

по-морав в лицето, но може и да грешах. Райк тръгна към нас, протегнал ръце. Милият, вече стискаше въображаемото ми гърло.

— Ти!

Макин не се виждаше никъде, а отец Гомст щеше да е точно толкова полезен срещу вбесения Малчо Райчо, колкото и пръдня срещу вятъра.

— Ти! Къде е тъпото злато, дето ни го обеща бе? — Двайсетина глави се подадоха през врати и прозорци да чуят свадата. Дори Бърло Дебелака погледна към нас, нищо че си поемаше жадно дъх като през сламка.

Махнах ръката си от ефеса на меча. Нямах смисъл да се лишавам от твърде много пионки за нищо. На Райк му оставаха десетина метра. Смъкнах се от седлото и погалих Герод по носа, обърнах гръб на градчето.

— Норлес има други богатства — казах. Достатъчно високо, но не твърде. После се обърнах и минах покрай Райк. Дори не го погледнах. Дай възможност на човек като Райк и той ще я сграбчи без колебание.

— К'во, пак с фермерски щерки ли ще ме зальгваш, копеленце малко?! — Настигаше ме с рев, но бях успял да му угася огъня. Останали му бяха само пушилка и шум, които да изкара. — Оня смотан граф отдавна ги е изгорил на кладата.

Тръгнах по Голямата улица, която водеше от пазарната мера към къщата на кмета. Брат Гейнс клечеше край готварския огън, но като ни видя, стана и тръгна след нас да не пропусне шоуто.

Градската зърнохранилница и преди не беше от най-внушителните сгради, а сега изглеждаше още по-смотана — черна от саждите, камъните на обгорелия ѝ градеж сцепени от огъня. Преди да я опожарят, чувалите със зърно са криели капака в пода. Разбутах пепелищата с крак и го намерих. Райк сумтя зад мен през цялото време.

— Отвори капака. — Посочих му халката в каменната плоча.

Нямах нужда да го подканям. Наведе се и вдигна плочата с лекота. Отдолу, точно според очакванията ми, се редяха буренца, сгушени едно до друго в прашния мрак.

— Кметът държеше бирата за градските празненства тук, под зърното. Всички местни го знаят. Отдолу минава малък поток, който я

охлажда целогодишно. Колко са, двайсетина? Двайсет бурета златно празнично пиво. — Усмихнах се.

Райк не се усмихна. Стоеше си на четири крака и не сваляше поглед от острието на меча ми. Сигурно гъделичкаше неприятно гърлото му.

— Виж се'а, Йорг, братко Йорг. Аз не исках да... — започна Райк. Опрял бях меча си в гръкляна му, а той пак успяваше да изглежда зъл.

Макин пристъпи и застана до мен. Все така държах меча си опрян в гърлото на Райк.

— Може да съм малък, Малчо Райчо, но не съм копеле — казах тихичко, с гласа си за убийство. — Нали така, отче Гомст? Ако бях копеле, нямаше да ме търсиш сред мъртвите с риск за живота си, нали?

— Принц Йорг, остави на капитан Борта да убие този дивак. — Гомст явно бе възвърнал някак самообладанието си. — Ще отидем във Висок замък и баща ти...

— Баща ми може да почака, проклет да е! — извиках. Останалото го преглътнах, ядосан на яда си.

Райк, изглежда, забрави временно за меча.

— К'ва е цялата тая простотия с „принца“, да ви го?... И с „капитан Борта“? И кога ще отворим тъпите бурета?

Публиката се беше събрала в пълния си състав — всичките ми братя стояха в кръг около нас.

— Е — рекох, — щом питаш толкова учтиво, брат Райк, ще ти кажа.

Макин ме изгледа с вдигнати вежди и сложи ръка върху дръжката на меча си. Дадох му знак да кротува.

— Простотията с „капитан Борта“ касае Макин, понеже той е капитан Макин Борта от Анкратската имперска гвардия. Простотията с „принца“ касае мен, щото съм обичаният син и престолонаследник на крал Олидан от дома Анкрат. А буретата ще ги отворим сега, защото днес навършвам четиринайсет години, а как иначе ще вдигнете тост за крепкото ми здраве?

8.

Всяко братство си има йерархия.

А в братство като моето дъното на йерархията е много неприятно място. Вероятността да те йерархят до смърт е голяма. Брат Йоб притежаваше подходящото излъчване, за да оцелее там — излъчване на бито куче, болно от бяс.

Седяхме на отломките от каменния зид на кметската къща и пиехме бира. Братята пиеха здраво и току крещяха името ми. Някои се придържаха към „брат Йорг“, други пробваха на вкус „принц Йорг“, но всички ме виждаха по нов начин. Райк не сваляше поглед от мен — по четината му засъхваше бирена пяна, а напреки на гърлото му червенееше следа от меча ми. Видно бе, че претегля залозите, лесно ми беше да си представя бавния балет от възможности, който върти тронави пируети зад ниското му чело. Рано или късно думичката „откуп“ щеше да изплува на повърхността. По-добре беше да не чакам.

— Той не ме иска жив, Малчо Райчо — казах. — Пратил е Гомсти да намери доказателство, че съм умрял, а не да ме намери жив. Вече си има нова кралица.

Райк се ухили грозно, после се оригна.

— Зарязал си замък, пълен със злато и фусти, за да яздиш с нас? Що за идиот би направил таквоз нещо?

Отпих от бирата. Възгорчива беше, но и разговорът не беше от сладките.

— Идиот, който знае, че няма да спечели войната, ако кралската гвардия му диша във врата — отвърнах.

— Каква война бе, Йорг? — Нубанеца седеше близо до мен и не пиеше. Винаги говореше бавно и сериозно. — Искаш да биеш графа? Или барон Кеник?

— Войната — казах аз. — Цялата.

Кент Червения се приближи откъм буретата, шлемът му беше пълен догоре с бира.

— Т'ва не може стана — заяви той, надигна шлема си и го преполови на четири глътки. — Значи ти си принцът на Анкрат, тъй ли? Второразрядно кралство с медна коронка. Сигурно има още десетина със същите права над високия трон кат' вашите. И всяко си има армия.

— Десет, ами! Педесе по-скоро — изръмжа Райк.

— Почти сто всъщност — поправих ги аз. — Броил съм ги.

Стотина отломки от една империя, които си пускаха взаимно кръв в безкрайна поредица от дребни войни, кръвни вражди и набези, кралства, които се радваха на променлив успех и променлив провал, живееха в конфликт от поколения и нищо не се променяше. Война, която аз щях да променя, да прекратя, да спечеля.

Допих си бирата и станах да потърся Макин.

Не се наложи да търся дълго. Намерих го при конете, проверяваше копитата на Скокльо — своя жребец.

— Какво откри? — попитах го.

Макин сви устни.

— Открих кладата. Двеста, плюс-минус, всичките мъртви. Натрупали са ги на кладата, но не са я запалили. Сигурно нещо ги е подплашило. — Той махна на запад. — Дошли са пешком по пътя през тресавището и през онзи превал ей там. В горичката при потока са оставили двайсетина стрелци да убиват всеки, който се опита да избяга от градчето.

— Общо колко са били? — попитах.

— Стотина вероятно. Повечето пешаци. — Прозина се и прокара ръка по лицето си, от челото до брадичката. — Заминали са си преди два дни. Едва ли ще се върнат сега.

Усещах невидими тръни да се впиват в кожата ми.

— Ела с мен — казах му.

Макин ме последва до стъпалата и падналите колони на кметството. Братята бяха накарали Маикал да отвори второ буре.

— К'во стаа, капитане! — извика Бърло на Макин. Гласът му още беше хриплив след срещата на гърлото му с ръцете на Райк. Мъжете прихнаха и аз ги оставих да се насмеят. Още усещах тръните,

остри, забити дълбоко. Точеха ме за нещо. Двеста тела на куп. Всичките мъртви.

— Капитан Макин твърди, че ще си имаме компания — казах.

Макин вдигна вежди, но аз не му обърнах внимание.

— Двайсетина меча, корави мъже, разбойници от най-долна проба. Срещата с тях няма да ви хареса — уведомих ги. — Идват без бързане в нашата посока, карат много плячка.

Райк скочи на крака, млатилото издрънча на кръста му.

— Плячка?

— Измет, казвам ви. Обогатяват се от чуждото страдание. — Удостоих ги с усмивката си. — Е, братя, ще трябва да им покажем къде грешат. Искам ги мъртви. До последния. И искам да го направим безкръвно. Направете капани по главната улица. Скрийте хора в зърнохранилницата и в хана „Син глиган“. Искам Кент, Роу, Лъжеца и Нубанеца да останат тук, зад този зид, и да стрелят по тях, когато мерзавците стигнат между зърнения склад и хана.

Нубанеца претегли в ръка арбалета си — истинско чудовище, шедьовър на инженерната мисъл, изработен от стария метал и украсен с мутрите на чужди богове. Кент изля бирата от шлема, нахлупи го на главата си и стисна дългия си лък.

— Може да дойдат и през превала, затова Райк да вземе Маикал и още шестима и да се скрият в руините на кожарската работилница. Наближи ли някой оттам, оставете го да ви подмине, после ударете в гръб. Макин ще ни е съгледвач и ще ни предупреди откъде идват. Отецът и вие петимата ще останете с мен като примамка.

Нямаше нужда да обяснявам повече. Е, Йоб не беше разбрал, но Райк го отлепи от бурето с бира, не твърде любезно при това.

— Плячка! — изкрещя Райк в лицето му. — Почвай да копаяш ями, малоумнико.

Знаеха как да спретнат засада моите момчета. Нямаха грешка в това. Умееха да водят сражение в руини. И как иначе — свикнали бяха с руините. Когато сами не превръщаха градчета в руини, се биеха в руините на градчета, които друг е опожарил преди нас.

— Бърло, Макин. — Повиках ги при себе си, докато другите се щураха по задачи. — Не ми трябваш за съгледвач, Макин — казах аз, като сниших глас. — Искам двамата да идете в горичката при потока и да се скриете. Така да се скриете, че даже да седне отгоре ви човек, да

не разбере, че сте там. Скрийте се и чакайте. Ще разберете какво да правите, като му дойде времето.

— Принце... брат Йорг — каза Макин. Беше се навъсил страшно и току поглеждаше по улицата към стария Гомсти, който се молеше пред опожарената църква. — Каква е тая работа?

— Каза, че ще ме следваш навсякъде, Макин — отговорих. — Тук пътят започва. Когато напишат легендата, това ще е на първата страница. Някой стар монах ще окъоравее, докато ѝ слага украсите. Тук започва всичко. — Не споменах колко кратка може да се окаже книгата.

Макин се сгъна в своя си поклон, който приличаше повече на кимване, и тръгна. Бърло Дебелака заситни след него.

И така, братята заложиха капаните, приготвиха стрелите и се скриха в опожарените руини на Норлес. Наблюдавах ги, псувах ги наум, задето се бавят, но не казах нищо. Скоро на открито останахме само аз, отец Гомст и петимата, които бях избрал. Останалите, малко над две дузини, чакаха в засада.

Отец Гомст дойде и застава до мен, като все така мълвеше молитва. Чудех се дали и как щеше да се моли, ако знаеше какво всъщност предстои.

Главата пак ме болеше, този път като две куки, забити в очите, които някой тегли безмилостно към тила ми. Същата болка бях усетил по-рано, когато видях стария Гомсти в клетката при бесилото и се замислих за дома. А иначе главата често ме болеше. Често позволявах на болката да ме води, но вече започваше да ми писва. Омръзна ми да бъда риба на корда. Време беше да отвърна на удара.

Първият съгледвач цъфна на блатния път след час. Скоро се появиха и други — пришпорваха конете си да го настигнат. Сигурен бях, че са ни видели, седмината, дето си стояхме на стъпалата пред кметството.

— Ето я компанията — казах и посочих ездачите.

— Еба си! — възкликна брат Елбан и се изплю върху ботушите си. Избрал бях Елбан, защото не изглеждаше страшен — кльоцав и стар под ръждивата ризница. Нямаше коса, нито зъби, но имаше хъс. — Ник'ви разбойници не са това. Глей ги само! — Не му се разбираше много, защото наистина нямаше зъби, нито един.

— Да знаеш, Елбан, може и да си прав — казах и го дарих с усмивка. — На мен повече ми приличат на фамилна гвардия.

— Бог да се смили над нас — чух да мърмори зад мен старият Гомсти.

Съгледвачите се изтеглиха назад. Елбан си взе нещата и тръгна към пазарната мера, където пасяха конете.

— Не е добра идея това, старче — казах му тихичко.

Елбан се обърна и видях страха в очите му.

— А ти нема да ме резнеш в гръб, нали, Йорх? — Не можеше да каже „Йорх“ без зъби, но се стараеше, горкият.

— Няма — казах. Елбан ми беше симпатичен някак; не бих го убил без основателна причина. — Къде ще избягаш, Елбан?

Той посочи към хребета.

— Само там ми се види чисто. Другите пътища са завардени, а в тресавището не стъпвам.

— Не ти трябва да прехвърляш хребета, Елбан — казах аз. — Повярвай ми.

И той го направи. Или пък ми повярва, защото не ми вярваше, ако схващате какво имам предвид.

Стояхме и чакахме. Най-напред видяхме основната колона, която приближаваше по блатния път, няма и минута по-късно войници прехвърлиха превала. Две дузини, фамилна гвардия, с копия и щитове, и знамена с цветовете на граф Ренар. Основната колона се състоеше от шейсетина войници, а зад нея се влачеха повече от сто пленници, вързани един за друг за вратовете. Няколко каруци оформяха ариергарда. Покритите сигурно караха продоволствие, другите бяха натоварени с трупове, наредени като дърва за огрев.

— Дом Ренар винаги изгаря труповете. И не взема пленници — казах аз.

— Не разбирам — каза отец Гомст. Явно наистина не разбираше, защото изглеждаше повече изглупял, отколкото уплашен.

Посочих дърветата.

— Гориво. Тук сме на ръба на блатото. Други дървета няма на мили околоръст. Хората на Ренар са искали да направят голяма клада, затова събират всичките си пленници тук, където има с какво да ги изпекат.

Имах обяснение за действията на Ренар, но не и за своите собствени. По отношение на тях се чувствах оглупял като отчето. Каквато и сила да владеех по пътищата, черпех я от собствената си саможертва. Жертвал бях желанието си да отмъстя на граф Ренар и точно тогава усетих силата — когато се отказах от отмъщението, преценил, че то няма да ми донесе печалба. Но ето ме тук, сред руините на Норлес, измъчван от жажда, която буретата с празнична бира не можеха да утолят. Стоях и чаках графа. Чаках с твърде малко хора на своя страна, стоях, макар всичките ми инстинкти да крещяха за бягство. Всички освен онзи, който ме заставяше да устоя или да се пречупя, но никога да не се огъвам.

Вече ясно различавах отделни силуети в челото на колоната. Шестима ездачи с плетени ризници и един рицар с тежка броня. Видях емблемата на щита му, когато се обърна да даде знак на офицерите си. Черен гарван на червен фон, фон от пламъци. Граф Осон Ренар не би повел стотина мъже в анкратски протекторат, значи мъжът с бронята трябваше да е някой от синовете му. Маркелос или Ярко.

— Братята нема да се бият с тея — каза Елбан и сложи ръка на нарамника ми. — Ако стигнем до конете, може да си пробием път през дърветата, Йорх.

Двайсетина от войниците на Ренар вече бързаха към горичката. Държаха дългите лъкове пред телата си, за да не се закачат в храсталака.

— Не — казах и въздъхнах издълбоко. — Най-добре да се предам.

Протегнах ръка.

— Дайте ми бяло знаме.

Когато тръгнах към основната колона, войниците от фамилната гвардия вече бяха заели позиции. „Знамето“ ми беше по-скоро сиво, богохулствено сиво при това, защото го бях съдрал от молитвената възглавничка на отчето.

— Благородник! — извиках. — Благородник под бяло знаме!

Това ги изненада. Войниците, заели позиции зад нашите коне, ме пуснаха да прекося пазарната мера, без да ми създават проблеми. Жалка картинка бяха, металната обшивка на кожените им доспехи се разпадаше, по мечовете им имаше ръжда. Домашарчетата бяха и пътят явно не им понасяше.

— Момченцето май иска първо да се опече на кладата — каза един. Кльоцаво копеле с циреи и на двете бузи. Шегичката му предизвика смях.

— Благородник! — извиках отново. — Бяло знаме. — С меча си не бих стигнал и наполовина толкова далеч.

Усетих вонята на колоната, чух плача на пленниците, видях празните им очи, които ме следяха.

Двама от ездачите на Ренар тръгнаха да ме пресрещнат.

— Откъде открадна бронята, момче?

— Иди си го начукай, ако обичаш — казах, но любезно. — Кой предвожда този цирк? Маркрос?

Двамцата се спогледаха. Обикновен странстващ рицар едва ли би бил в състояние да различи синовете на граф Ренар.

— Тъпо ще е да убиете на своя глава пленник с благородна кръв — рекох. — Най-добре оставете решението на графчето.

Двамата се смъкнаха от конете си. Високи мъже бяха и изглеждаха ветерани. Взеха ми меча. По-старият, с тъмна брада и бял белег под двете очи, намери ножа ми. Ударът беше отрязал и връхчето на носа му.

— Някой здравата те е загрозил, човече — казах аз.

Белязаният намери и ножа в ботуша ми.

План нямах. Болката в главата ми не оставяше място за планове. Останал бях глух за безмълвния глас, който ме беше водил толкова време. Пренебрегнал го бях заради единия кеф да се пиша инат. И ето какво стана — стоях невъоръжен сред цяла колона вражески войници, глупав и сам.

Зачудих се дали малкият Уилям ме гледа отнякъде. Надявах се майка да не гледа.

Зачудих се дали ще умра. Дали ще ме изгорят, или ще ме накълцат и ще оставят обезобразения ми труп на отец Гомст, който да го закара с каруца във Висок замък.

— Всеки има колебания — казах, когато Белязания приключи с обиска. — Дори Ису е имал мигове на колебание, а аз не съм Ису.

Мъжът ме изгледа все едно съм луд. Може и да съм луд, но поне бях намерил покой. Болката изчезна и аз отново видях ясно нещата.

Отведоха ме при Маркрос. Конят му беше истинско чудовище, цели седем стъпки, ако щете вярвайте. Маркрос вдигна забралото си и

отдолу се показва симпатично лице, закръглено в бузките, но като цяло доста приятно и весело дори. От друга страна, външният вид често лъже.

— Кой си ти, по дяволите? — попита той.

Нагръдникът му беше много хубав, от обработен с киселина метал, с пищни сребърни инкрустации и толкова излъскан, че блестеше дори на слаба светлина.

— Попитах кой си, по дяволите? — Зачерви се в бузките нещо. Вече не изглеждаше толкова весел. — На кладата така или иначе ще пропееш, момче, затова не ми губи времето и говори.

Наведох се напред, уж да го чуя по-добре. Пазачите му посегнаха към мен, но аз им спретнах стария номер с извъртането. Макар и с броня, бях по-бърз от тях. Използвах крака на Маркрос като стъпенка — там, където се подаваше от стремето, — и за нула време се метнах при него. Към седлото му адски удобно беше прикрепена кания с хубава тънка кама и аз я измъкнах и я забих в окото му. След което препуснахме. Препуснахме двамцата в галоп през мерата. Как се краде кон е първото, което научаваш на пътя.

Препускахме, а той виеше и се гърчеше зад мен. Неколцина храбри войничета понечиха да ми преградят пътя, но аз ги прегазих. Нямаше да станат скоро, ако станеха изобщо — този жребец беше *много* голям. Стрелците сигурно опъваха лъковете си, но бяха далече за точен изстрел, а и препусках право към градчето.

Чувах зад себе си тропот на коне. Телохранилите. Стори ми се, че и те прегазиха един-двама в стремежа си да ме настигнат. Успяха да скъсят дистанцията, но двамата с Маркрос ги бяхме изненадали и имахме преднина. Когато приближихме града, изостанаха.

При първите сгради завих рязко и Маркрос бе така добър да падне от коня. Приземи се на глава. Още един, който нямаше да стане повече. Накефих се, няма да ви лъжа. Представих си как съобщават на графа, докато закусва. Щеше ли да му загорчи в устата? Щеше ли да си довърши пържените яйца?

— Хора на Ренар! — извиках толкова силно, че ме заболяха дробовете. — Този град е под протекцията на принц Анкрат. Няма да бъде предаден.

Обърнах отново коня и го пришпорих. Няколко стрели издрънчаха на улицата зад мен. При стъпалата на кметството дръпнах

рязко юздите и скочих от седлото.

— Ама ти се върна... — Отец Гомст изглеждаше объркан.

— Върнах се — рекох. Погледнах Елбан. — Отстъплението се отлага, а, братко?

— Ти си луд бе! — прошепна той. Странно, но когато шепнеш, не фъфлеше.

Атаката поведоха ездачите, личната охрана на Маркрос. Явно бяха събрали кураж сега, след като петдесетина пешаци се бяха стекли наоколо им. Двете дузини на превала явно бяха разбрали какво става и тичаха по склона. Стрелците се показаха от горичката, за да скъсят обсега.

— Ако ви хванат така, ще ви опекаат живи — казах на петимата около мен. Замълчах и ги погледнах в очите, един по един. — Но те не искат да умрат. И пред графа не им стиска да се изправят обаче. Така де, кой би искал да върне мъртвия син на стария граф Подпали-клада и да го замаже с някое „да де, ама убихме разбойниците... имаше там едно момче... и един старец без зъби...“? Затова ме чуйте добре. Искам да се счепкате с тези питомни войници и да им разкажете играта. Искам да вкусят от ада. Вкусят ли достатъчно, ще се пречупят и ще побегнат. — Млъкнах и задържах погледа на брат Родат, защото той си беше плъх и обичаше да бяга, със или без причина. — Ти, поспециално, гледай да стоиш до мен, брат Родат.

Погледнах към горичката над главите на мъжете, които прииждаха от пазарната мера, и видях как един стрелец падна сред дърветата. Човек с броня се надигна от храстите. Стрелците пред него гледаха напред, към авангарда. Бронираният отсече главата на първия с едно-единствено чисто движение. „Благодаря ти, Макин“ — помислих си. Бърло Дебелака изскочи от хрусталака, хукна напред и вряза туловището си с все бронята в редицата стрелци.

Войниците, които се спускаха по склона, подминаха скривалището на Райк и неговите момчета ги удариха в гръб. Съотношението на силите беше в полза на врага, а Малчо Райчо не обичаше да го превъзхождат числено, но думата „плячка“ неизменно му действаше по един и същ начин.

Чу се басов звън — от арбалета на Нубанеца. Трудно би могъл да пропусне при толкова много мишени, макар че точността не беше най-силното качество на тежкия му арбалет. Двете стрели удариха водещия

ездач в гърдите и го изхвърлиха от седлото. Кент и другите двама се надигнаха иззад порутените стени на кметството. Постреснаха се, като видяха какво приближава, но нямаха голям избор. Стрели пък имаха в изобилие.

Войниците на Ренар стигнаха до заложените капани в галоп. Кълна се, че чух пукота от първия счупен глезен. След това се чуваха само викове и крясъци, докато мъже и коне се спъваха един в друг на меле. Кент, Лъжеца и Роу се възползваха от объркването и пратиха още няколко стрели в центъра на вражеската атака. Нубанеца зареди отново чудовището си и този път едва не обезглави един кон. Ездачът се преметна през врата на добичето си, а конят се срина отгоре му с пръснат череп и протекъл мозък.

Част от неопитните войничета явно решиха, че широката улица вече не им харесва толкова, и се пръснаха сред опожарените къщи на Норлес да дирят друг път. Разбира се, намериха не само път, а и братята, които ги чакаха там.

Стрелците се пречупиха първи. С подплатена туника и нож в кания на кръста един стрелец е на практика безпомощен пред брониран мечоносец средна хубост. А дори Бърло беше далеч над средната хубост.

Трима от конниците стигнаха до нас. Ние обаче не останахме на улицата да ги чакаме. Оттеглихме се в отломките от ковачницата на Декер. Ездачите влязоха бавно, пепелякът хрущеше под копитата на животните им. Елбан скочи на първия от една ниша над пещите, събори го като две и две четири, после взе да го мушка с малкия си остър нож. Ако си спомняте, вече споменах, че Елбан е човек с хъс.

Двама от другите братя заградиха втория ездач, нападаха го оттук и оттам, докато им се отвори пролука. В ковачницата нямаше място онзи да развърти коня си. По-добре да беше слязъл.

Така останахме аз и Белязания. Той явно бе по-умен от другаря си, защото скочи от коня и ни подгони чак тогава. Тръгна към мен бавно и уверено, с меча напред. Не бързаше човекът — защо да бързаш, когато петдесетина твои тичат насам?

— Бяло знаме? — казах с надежда да го ядосам още.

Той нищо не каза. Устните му бяха стиснати, пристъпваше много бавно напред. Точно тогава брат Родат му скочи в гръб и заби меч си в тила му.

— Трябваше да се възползваш от офертата, Белязан — казах аз.

Излязох на улицата тъкмо навреме да видя как някакъв здравеняк с червено лице връхлита срещу нас. Видях и как стрелите на Нубанеца буквално го разкъсаха. Миг по-късно войската ни връхлетя. Нубанеца вдигна кирката си, Червения Кент грабна брадвата. Родат ме изпревари с копието си и намери човек, в когото да го забие.

Дойдоха на две вълни. Петнайсетина се бяха присъединили към охраната на Маркрос, други двайсетина прииждаха след тях с по-бавна стъпка. Останалите лежаха ранени или мъртви по главната улица и сред руините.

Изтичах покрай Родат и неговата жертва. Подминах двама мечоносци, които не проявиха желание да се счепкат с мен, и така пробих първата вълна. Мернах кльошавото копеле с циреите на лицето, онзи, който се беше пошегувал как щели да ме изпекат на кладата. Вървеше с втората вълна.

Юрнах се натам, виех като бясно куче, жаден за кръвчицата на Цирея. И това ги пречупи. А войниците от превала? Те въобще не стигнаха до нас. Малчо Райчо беше сметнал, че е възможно да носят плячка у себе си.

По мои сметки повече от половината противници си плюха на петите. Не ги наричам хората на Ренар, защото вече не бяха такива. Не можеха да се върнат при графа.

Макин се качваше по баира, целият в кръв. Приличаше на Кент Червения в деня, когато го намерихме! Бърло идваше с него, но току спираше да пребърка дрехите на мъртвите за някоя ценност. Ако сред мъртвите имаше и живи, той, разбира се, отстраняваше тази разлика, за да пребърка и тях на спокойствие.

— Защо? — попита Макин. — Тоест, славна победа, принце, но... защо, в името на всички преизподни, трябваше да поемаш такъв риск?

Вдигнах меча си. Братята около мен побързаха да отстъпят, но Макин, понеже е храбрец, не трепна.

— Виждаш ли този меч? — казах. — Няма и капка кръв по него. — Завъртях се да го покажа и на другите, после го размахих към превала. — А там някъде има петдесетина мъже, които никога повече няма да се бият за граф Ренар. Сега те работят в моя полза. Ще разнесат историята за принца, дето убил графския син. Принц, който

не знае що е отстъпление. Принц, който с трийсет човека е победил сто, без капка кръв да опетни меча му. Помисли, Макин. Накарах нашичкия Родат да се сражава като луд, защото му казах, че врагът ще се пречупи, ако повярва, че ти няма да отстъпиш. А сега имам петдесет бивши врагове, които ще разказват същото на всеки, които има уши да ги чуе. „Принцът на Анкрат не се пречупва.“ Сметката е проста. Ако вярват, че няма да се пречупим, ще се предадат.

И си беше вярно. Не това беше причината да рискувам в онзи ден, но иначе беше вярно отначало докрай.

9.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Пръчката се стовари с пукот върху китката ми. Успях да я уловя с другата си ръка. Опитах се да я измъкна, но Лундист я държеше здраво. Въпреки това старецът се изненада, видях го.

— Явно все пак си внимавал, принц Йорг.

Всъщност изобщо не бях внимавал, мислите ми бяха другаде и обагрени в червено, но тялото ми беше развило навика да внимава вместо мен в такива моменти.

— Ще обобщиш ли казаното дотук? — предложи той.

— Нашите врагове определят какви сме. Това е вярно и за хората, и за кралствата — отговорих. Познал бях книгата, която Лундист бе донесъл за урока. Знаех коя е централната й теза — че нашите врагове ни оформят.

— Браво. — Лундист измъкна пръчката от хватката ми и посочи масата-карта. — Гелет, Ренар и тресавищата Кен. Анкрат е продукт на своите съседи и те са вълците пред портата му.

— Мен ме интересуват само планините Ренар — казах. — Другите да правят каквото щат, не ми пука. — Залюлях се на задните крака на стола. — Когато татко поведе Портата срещу Ренар, аз също ще тръгна. И ако ми позволят, лично ще убия графа.

Лундист ме стрелна с поглед да провери дали говоря сериозно. Толкова сини очи стоят странно на старческо лице, но странно или не, с тях Лундист виждаше право в сърцето ти.

— Евклид и Платон са по-подходящи за десетгодишните момчета. Когато стигнем до военното изкуство, Сун Дзъ ще ни бъде водач. Стратегията и тактиката са инструментите, с които трябва да борави един принц и крал.

Сериозно му говорех. Имаше глад в мен, болезнен глад за смъртта на графа. А ако се съдеше по дълбоките бръчки около

стиснатата уста на Лундист, старецът се досещаше колко надълбоко е стигнал този глад.

Вдигнах поглед към високия прозорец и сноповете слънчева светлина, които превръщаха пращинките в танцуващ златен дъждец.

— Ще го убия — казах. После, тласкан от внезапно желание да шокирам стареца, добавих: — Може би с ръжен, както убих онази маймуна Инч. — Вбесяваше ме, че съм убил човек, а не помня нищо, не помнех дори гнева, който ме е тласнал да го направя.

Друго знание исках от Лундист, знание, което го нямаше в прашните книги. Исках да ми обясни защо съм такъв и какъв съм всъщност. Този въпрос имах към него, аз, невръстният, към него, стареца. Но дори учителите не са всезнаещи.

Наведох се, сложих длани върху картата и погледнах Лундист. Видях, че ме жали. Част от мен искаше балсама на неговата жалост, искаше да му разкаже как съм се борил срещу онези тръни, как са убили Уилям пред очите ми. Част от мен искаше да се освободи от тежестта, която носех, от горчивата болка на спомена, от ръждата на омразата.

Лундист се наведе през масата. Косата се люшна край лицето му — носеше я дълга по модата на Ориента и беше толкова бяла, че чак сребрееше.

— Нашите врагове определят какви сме... но е важно да знаем, че можем сами да избираме враговете си. Направи омразата свой враг, Йорг. Направи го и може да станеш велик човек, и по-важно — с малко късмет може да бъдеш щастлив човек.

Има нещо крехко в мен, което ще се счупи, но няма да се огъне. Нещо остро, което загрозява меките думи, които имах преди. Не мисля, че се е появило в деня, когато хората на граф Ренар убиха майка ми. Не, мисля, че те само извадиха бръснача от калъфа му. Част от мен копнееше да се предаде, да приеме дара, който ми предлагаше Лундист.

Изрязах тази част от душата си. За добро или за зло, в онзи ден тя умря.

— Кога ще потегли в поход Портата? — Постарах се нищо в гласа ми да не издаде, че съм чул думите на учителя.

— Войската на Портата няма да тръгне в поход — каза Лундист. Раменете му се бяха привели, дали от умора, или от поражение, не

знаех.

Тези му думи, за разлика от предишните, ме фраснаха право в корема, бяха изненадващ удар, който проби защитите ми. Скочих и катурнах стола.

— Не! Ще тръгне! — Че как иначе?

Лундист се обърна към вратата. Дългата му роба прошумоля сухо като въздишка. Аз стоях на място, зашеметен, невярващ, краката и ръцете ми бяха изтръпнали като да бяха чужди. Усещах как кръвта се качва към лицето ми.

— Как иначе? — извиках на гърба му, гневен, задето се чувствам като дете.

— Анкрат се определя от враговете си — каза той, без да се обръща. — Войската на Портата трябва да брани родната земя, а никоя друга армия не може да стигне до графа в неговите зали.

— Кралицата е мъртва. — Гърлото на майка зейна отново и обагри зрението ми в червено. Тръните жарнаха плътта ми като преди. — Принцът е мъртъв. — Строшен като непотребна играчка.

— И цена ще се плати. — Лундист най-сетне спря, опрял ръка на вратата, сякаш да не падне.

— Цена в кръв и стомана!

— Права над река Катун, три хиляди дуката и пет арабски жребеца — каза Лундист, без да ме поглежда.

— Какво?

— Речна търговия, злато, коне. — Сините му очи най-после ме намериха над рамото му. Сбръчканата му ръка напипа дръжката.

Проумявах думите една по една.

— Войската... — започнах.

— Няма да ходи никъде. — Лундист отвори вратата. Денят се вля през прага, ярък, горещ, прошарен с далечния смях на играещи деца.

— Ще ида сам тогава. Онзи ще умре с писъци, от моята ръка. — Студена ярост пълзеше по кожата ми.

Трябваше ми меч, или поне хубав кинжал. Кон, карта... грабнах тази пред мен, беше от стара кожа, миришеше на мухъл, с украса по краищата. Трябваше ми... обяснение.

— Как? Как може да изтъргуват смъртта им?

— Баща ти изкова съюза си с кралствата от Конски бряг чрез женитба. Силата на този съюз беше заплаха за граф Ренар и той е

решил да удари рано, преди връзките да се затвърдят окончателно. Надявал се е да премахне както съпругата, така и наследниците. — Лундист пристъпи в светлината и косата му грейна златна, като ореол на слънчев вятър. — Баща ти няма достатъчно сила да унищожи Ренар и да опази Анкрат от вълците, които дебнат. Дядо ти на Конски бряг не приема това, иска отмъщение за дъщеря си и внука си... в резултат съюзът между него и Анкрат вече не съществува. И нищо не заплашва Ренар. Сега Ренар се стреми към примирие с нас, за да насочи силите си към другите граници на своето владение. И баща ти му продаде исканото примирие.

Вътре в себе си падах, премятах се, падах презглава в бездънна пропаст.

— Хайде, принце. — Лундист ми протегна ръка. — Да се поразходим на слънце. Сърце не ми дава да те държа зад чина в ден като днешния.

Смачках картата в юмрук и открих нейде в себе си усмивка — остра, горчива, но и с щипка хладнокръвие, което ми помогна да не губя целта си от поглед.

— Ами да, учителю. Да се поразходим на слънце. Ден като днешния не бива да се прахосва, в никакъв случай.

И излязохме навън. Денят беше жарък, но не стопи и капка от леда в мен.

10.

Умението с ножа е кървава работа, но брат Грамло винаги е чист.

Имахме си пленник. Един от ездачите на Маркрос се оказа по-малко мъртъв от очакваното. За което той, разбира се, много скоро съжали. Макин накара Бърло и Райк да го доведат при мен на стъпалата пред кметството.

— Казва, че името му е Рентон. Сър Рентон, ако обичате — уведоми ме Макин.

Изгледах пленника от главата до петите. Хубава чернееща синина се беше увила през половината му чело, а прибързана среща с майката земя беше сплескала носа му в известно противоречие с естетическите норми. Мустаците и брадата му сигурно са били грижливо подрязани, но сега се бяха спекли от засъхналата кръв и не им личеше.

— Паднал си от коня си, а, Рентон? — попитах.

— Ти наръга сина на граф Ренар под бяло знаме — каза човекът. С-то и з-то му излязоха комично, но обикновено така става, когато ти е счупен носът.

— Ми да — казах. — Бих го наръгал и под друго. — Погледнах го в очите. В очичките — малки и мижаци някак. Дори в дворцови одежди не би хващал окото, а сега, целият в кал и кръв, приличаше на кози барабонки. — На твое място бих се тревожил повече за собствената си съдба, отколкото дали Маркрос е бил наръган в съответствие с общоприетите правила на дворцовия етикет.

Това не беше вярно, разбира се. На негово място аз бих търсил възможност да развъртя ножа си и да убия някого, по възможност противниковия главатар. Но не бях толкова глупав и знаех, че повечето хора не споделят моите приоритети. Както Макин беше казал неведнъж, нещо в мен беше счупено, но не толкова, че да не помня какво е било.

— Семейството ми е богато, ще ме откупят — каза Рентон. Говореше бързо и нервно, сякаш изведнъж осъзнал собственото си положение.

Прозинах се.

— Не, няма. Ако бяха богати, ти нямаше да яздиш с плетена ризница в охраната на Маркрос. — Прозинах се отново, толкова широко, че челюстта ми изпука. — Маикал, донеси ми чаша бира, ако обичаш.

— Маикал е мъртъв — каза Райк иззад сър Рентон.

— Сериозно? — казах аз. — Идиотът Маикал? Мислех, че бог го е благословил със същия късмет, който помага на пияниците и лудите.

— Е, почти е умрял де — уточни Райк. — Едно от момчетата на Ренар го е ръгнало с ръждив меч в корема. Оставихме го на сянка да си умре.

— Трогателно — казах. — А сега някой да ми донесе бира.

Райк изсумтя и плесна Йоб да изпълни поръчката. Аз се обърнах отново към сър Рентон. Не изглеждаше особено щастлив, но не изглеждаше и подобаващо тъжен за човек в неговото положение. Току поглеждаше към отец Гомст. „Явно вярва в по-висша сила“, реших аз.

— Е, сър Рентон — казах. — Защо Маркрос е решил да навести анкратски протекторати? Какво е намислил графът?

Част от братята се бяха събрали около стъпалата за шоуто, но повечето все още тарашеха мъртвите. Монетите са хубаво нещо и лесно за носене, но братята не се задоволяваха с това. Сигурен бях, че като потеглим, главите в количката ще си имат компания във вид на оръжия и брони. Ботуши — добрите ботуши струваха цели три медника.

Рентон се закашля, изтри носа си с ръка и омаза цялото си лице с черна кръв.

— Не знам какви са планове на графа. Не съм в частния му съвет. — Погледна към отец Гомст. — Бог ми е свидетел.

Наведох се към него. Миришеше на вкиснало, като сирене, оставено на слънце.

— Бог определено ти е свидетел, Рентон, ще ти бъде свидетел и когато умреш, скоро.

Оставих го да осмисли думите ми и се обърнах с усмивка към стария Гомсти.

— Можеш да се погрижиш за душата на този рицар, отче. Греховете на плътта му обаче... с тях ще се заема аз.

Райк ми подаде чаша бира и аз отпих.

— Мислех, че ако някога ти писне плячкосването, Малчо Райчо, значи ти е писнало от живота — казах. Братята се разсмяха. — Така че защо си тук, вместо да кормиш мъртвите за златна жлъчка?

— Искам да вида как ще утрепеш Мишока — рече Райк.

— Значи ще останеш разочарован — казах аз. — Сър Мишок ще ми каже всичко, без дори да му повишавам глас. А когато приключи с него, ще го предам на новия кмет на Норлес. Селяните вероятно ще го изгорят жив, което е по-добрата му опция. — Говорех спокойно, небрежно дори. Открил съм, че хладната заплаха реже най-дълбоко.

В блатото един мъртвец беше избягал от мен с писъци, а не се наложи да го плаша с друго освен с онова, което таях в себе си. Хрумна ми, че същото може да постресне и живите, щом плаши до смърт мъртвите.

Засега обаче сър Рентон не ми изглеждаше особено уплашен.

— Днес ти уби един достоен мъж, момченце, мъж много по-добър от теб, а сега се каниш да убиеш друг по-добър. Не си достоен и ботушите ми да лъскаш. — Бях засегнал гордостта му. Той все пак беше рицар, а аз — голобрадо момченце, което му се подиграва. А и какъв изход му бях предложил? Да го изгорят жив като „по-добрата опция“? Никой не намира това за по-добра опция.

— Когато бях на девет, хората на граф Ренар се опитаха да ме убият — казах. Казах го кротко. Това не ме затрудни. Бях спокоен. Гневът не стряска толкова хората, защото им е познат, разбират го. Гневът обещава разрешение, най-често кърваво разрешение, но пък бързо. — Аз оцелях, но видях как убиха майка ми и малкото ми братче.

— Всички умират — каза Рентон. Изплю кървава хрчка на стъпалата. — Защо ти да си по-специален?

Имаше основание. Какво правеше моята загуба, моята болка, по-важни от скръбта на всички останали?

— Добър въпрос — казах. — Адски добър въпрос.

И така беше. Сред пленниците на Маркрос едва ли имаше и шепа, които не бяха видели смъртта на син или съпруг, майка или любима. Загубата им беше прясна, отпреди броени дни. И това беше по-добрата опция, която му предлагаш — милостта на селяците,

сравнена с вниманието на един младеж, чиято мъка бе имала четири години да се притъпи.

— Гледай на мен като на говорител — казах му. — Опре ли до театрално майсторство, някои хора са по-речовити от останалите. Така както други имат дарба за стрелба с лък. — Кимнах към Нубанеца. — Някои мъже могат да уцелят окото на бик от хиляда крачки. Целят се по-добре не защото го искат, нито защото са праведни. Просто се целят по-добре от другите. Аз пък... аз имам дарбата да си отмъщавам. Талант, ако щеш.

Рентон се изсмя и плю отново. Този път в хрчката имаше и парче от зъб.

— Мислиш, че си по-страшен от огъня ли, момче? — попита той. — Виждам съм хора да горят. Много хора.

Имаше основание.

— Добре се аргументираш, сър Рентон — казах.

Плъзнах поглед по руините наоколо. Пропукани стени и почернели дървени скелети вместо покривите, които безчет години бяха държали под похлупак живота на хората.

— Бая градеж ги чака — рекох. — Много чукове и много пирони. — Отпих пак от бирата. — Странна работа... пироните държат една къща да не се разпадне, а са толкова удобни, ако решиш да разпаднеш един човек. — Погледнах сър Рентон. Наистина приличаше на мишок, очите му бяха малки и лъскави като мъниста. — Не обичам да изтезвам хора, сър Рентон, но иначе ме бива в това. Е, не съм от най-висока класа. Страхливците са най-добрите мъчители, защото разбират страха и знаят как да го използват. Героите, от друга страна, никак не ги бива. Те не разбират какво мотивира обикновения човек. Объркват всичко. Мислят си, че най-лошото е да ти поругаят честта. Страхливецът, от друга страна... страхливецът ще те върже за стол и ще нападе слаб огън под задника ти. Аз не съм нито герой, нито страхливец, но работя с каквото ми е подръка.

Рентон прояви здравия разум да пребледнее. Протегна кална ръка към отец Гомст.

— Отче, аз просто служех на господаря си, нищо не съм направил.

— Отец Гомст ще се моли за душата ти — казах. — И ще ми опрости греха, че съм я отделил от тялото ти.

Макин нацупи дебелиите си устни.

— Принце, чувал съм те да казваш, че би искал да прекъснеш цикъла на отмъщението. Можеш да започнеш сега. Можеш да пуснеш сър Рентон.

Райк го изгледа потресено. Бърло Дебелака се изкиска.

— Казвал съм това, Макин — отвърнах. — Ще прекъсна цикъла. — Изтеглих меча и го сложих напърно на коленете си. — Знаеш ли как се прекъсва цикълът на омразата? — попитах.

— С любов — отвърна тихичко Гомст.

— Единственият начин да прекъснеш цикъла е да убиеш всички, които са ти подложили крак, всички — казах аз. — До последния. Да ги убиеш всичките. Да убиеш майките им, да убиеш братята им, да убиеш децата им, кучетата им да убиеш. — Прокарах палец по острието на меча и се загледах в алената капка кръв. — Хората си мислят, че мразя графа, но истината е, че съм искрен привърженик на неговите методи. Той има само две слаби места. Първо, стига надалеч, но не достатъчно далеч. Второ, не е мен. Но от него научих ценни уроци. И когато се срещнем, ще му благодаря за тях с бърза смърт.

Последното стресна стария Гомсти.

— Граф Ренар ти стори голямо зло, принц Йорг. Прости му, но не му благодари. Той ще гори в ада за стореното. Безсмъртната му душа ще страда вовеки.

Разсмях се на последното, нямаше как.

— Ами и вие поповете сте едни! Говорите за любов, за прошка, а после — хоп! — цяла вечност на бавен огън. Не, дишай спокойно, сър Рентон. Нямам планове за безсмъртната ти душа. Каквото и да се случи между двама ни, то ще приключи до ден-два. Три най-много. Аз не съм от най-търпеливите, така че всичко ще свърши, когато ми кажеш каквото искам да знам, или когато се отегча.

Станах от стъпалото, слязох при Рентон и клекнах до него. Потупах го по главата. Бяха му вързали ръцете зад гърба, а аз бях с ръкавици от плетена стомана, така че ако му хрумнеше да ме захапе, най-много да си счупеше и другите зъби.

— Заклел съм се на граф Ренар — каза той. Направи опит да се дръпне от мен, проточи врат да погледне към стария Гомсти. — Кажми ми, отче. Заклел съм се пред бог. Ако наруша клетвата си, ще горя в ада.

Гомст се приближи и сложи ръка на рамото му.

— Принц Йорг, този рицар е дал свещена клетва. Малко клетви са по-свещени от тази на рицар пред неговия суверен. Не го карай да я нарушава, не е редно. Не е редно човек да наруши клетвата си заради заплахи срещу плътта и така да обрече душата си на адските огньовете.

— Нека подложа вярата ти на тест тогава, сър Рентон — казах аз. — Ще ти разкажа моята история и когато приключа, може би сам ще пожелаеш да ми разкриеш плановете на графа. — Седнах на стъпалата до него и отпих дълга глътка бира. — Когато за пръв път хванах пътя, бях на... да, на десет години. По онова време таях много гняв в себе си, както и жажда да разбера как функционира светът. Щото, сещаш се, видял бях как хората на графа убиха брат ми Уилям и прерязаха гърлото на майка ми. Затова знаех, че предишната ми представа за устройството на света е погрешна. И както можеше да се очаква, попаднах в лоша компания, нали така, Райки?

Райк се изхили с гъгнивия си смях. Подозирам, че издава този звук, когато сметне, че очакваме от него да се засмее. Щото изобщо не прилича на смях и няма нищо весело в него.

— Та тогава за пръв път се пробвах с изтезанията. Чудех се дали трябва да съм зъл, лош човек. Реших, че може би съм получил послание от бога, че от мен се очаква да поема част от делата на дявола.

Чух Гомст да мърмори нещо, може би се молеше, може би ме анатемосваше, не знам. Но онова за чуденето си беше вярно. Много дълго бях търсил послание в цялата история, опитвах се да разбера какво се очаква от мен.

Сложих ръка на рамото на Рентон. Седеше си той на стъпалата с моята ръка на лявото рамо и ръката на Гомст на дясното. Бяхме си направили като дявола и ангела от старите писания, които му шепнат на ушенце.

— Заловихме епископ Мурило при Хълма на богоизбрания — казах аз. — Несъмнено си чул за провала на мисията му. Както и да е, тогава братята оставиха епископа на мен. По онова време им бях нещо като талисманче.

Нубанеца стана и тръгна надолу по склона. Оставих го да си върви. Слаб му беше стомахът за такива неща. Но фактът, че си тръгна,

ме натъжи, почувствах се... знам ли, мръсен. Харесвах Нубанеца, макар че не го показвах.

— Та значи епископ Мурило се оказа много устат човек. И все за адските огънове приказваше. Поседяхме, поговорихме си надълго и нашироко за душите и тяхното спасение. После аз му забих един пирон в черепа, точно тук. — Протегнах ръка и докоснах мястото върху мазната глава на Рентон. Той се дръпна, като да го бях убол. — След това епископът запя друга песен — продължих. — Всъщност след всеки нов пирон запяваше нова песен. След известно време стана съвсем различен човек. Много е интересно, че с пирони можеш буквално да разпаднеш един човек на съставните му части. Пирон на определено място връща спомените от детството. Друг го кара да побеснее, или да плаче, или да се смее като луд. Излиза, че сме просто играчки, които лесно се чупят и трудно се поправят. Чух, че монахините в „Свети Алстис“ още се грижат за епископ Мурило. Сега той е съвсем различен човек. Казват, че им вдигал полите и им говорел ужасни неща. Къде е отишла душата на гордия и богобоязлив човек, когото отвлякохме от папския керван... представа нямам.

Точно тогава „измагьосах“ един пирон в пръстите си. Ръждив и десетина сантиметра дълъг. Рентон се напика. Там, на стъпалата пред кметството. Бърло изпсува и го срита жестоко. Когато успя да си поеме дъх, Рентон ми разказа всичко, което знаеше. Отне близо час. След това го дадохме на селяните и те го опекоха.

Гледах как почтените норлесци танцуват около кладата. Гледах как пламъците се издигат над главите им. Винаги съм си мислил, че огънят не е хаотичен, че нещо е написано в пламъците му. Има хора, които твърдят, че могат да четат в тях. Аз не мога. Добре би било, ако можех да открия някой и друг отговор в огъня. А въпроси имах. Хванал бях пътя заради жаждата си да убия графа, но по-късно се бях отказал от това. Не знам как. Не знам как, но бях оставил това настрана, убеждавайки сам себе си, че принасям жаждата си за кръвта му в жертва на силата.

Отпих от бирата. Четири години на пътя. Вечно отивах някъде, вечно правех нещо, но сега, когато пръстите на краката ми сочеха към дома, имах чувството, че през цялото това време съм бил изгубен. Изгубен или воден за носа.

Опитах се да си спомня кога точно съм се отказал от отмъщението и защо. Нищо не се сеттах, яви ми се само мимолетен образ — ръката ми върху дръжката на врата и усещането, че пропадам в бездна.

— Отивам си вкъщи — казах аз.

Тъпата болка между очите ми се превърна в ръждив пирон, забит дълбоко. Допих си бирата, но тя не помогна с нищо. Жаждата ми беше по-стара от нея.

11.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Последвах Лундист навън.

— Чакай — каза той и задържа пръчката си пред гърдите ми. — Няма смисъл да вървиш сляп. Особено в собствения си замък, където уж познатите неща крият толкова много... дори когато имаме очи да ги видим.

Постояхме малко на стъпалата, примижали срещу слънцето, изчакахме жарките му лъчи да ни стоплят. Не за пръв път излизахме от класната стая. Четири дни всяка седмица прекарвах с Лундист, било в стаята, било в обсерваторията, било в библиотеката, но учителят често ме извеждаше и двамата с часове ловяхме чудеса. Чудеса като механиката на обсадните машини, които стояха на склад в залата Арнхайм, или мистериозната светлина на Строителите, която грееше без пламък в избата за осолено месо. Всяко къоше на Висок замък криеше урок, който Лундист умееше да подмами на светло.

— Чуй — каза той.

Тази игра ми беше позната. Лундист обичаше да казва, че човек, който умее да наблюдава, има рядък талант. Такъв човек виждал възможности там, където другите виждали единствено препятствия. Виждал ситуацията в разрез, а не плъзгал поглед по повърхността ѝ.

— Чувам удари на дърво в дърво. Тренировъчни мечове. Малките скуайъри си играят — казах аз.

— Някои не биха го нарекли игра. Не, вслушай се по-дълбоко! Какво чуваш?

— Чувам птича песен. Чучулиги. — Наистина ги чувах, сребриста верижка от звук, високо в небето, толкова сладка и лека, че я бях пропуснал в началото.

— По-дълбоко.

Затворих очи. Какво друго? Зелено се бореше с червеното зад затворените ми клепащи. Трясък на учебни мечове, пъхтене,

подвиквания, тихо плъзгане на обувка по камък, песента на чучулигите. Какво друго?

— Пърхане. — Беше едва доловимо, на ръба на слуха ми... не беше изключено да си го въобразявам.

— Добре — каза Лундист. — Откъде идва?

— Не са криле. По-дълбоко е някак. Нещо по вятъра — казах.

— В двора няма вятър — възрази Лундист.

— Високо тогава. — И се сетих. — Знаме!

— Кое знаме? Не гледай. Без да гледаш. — Лундист притисна по-силно пръчката към гърдите ми.

— Не е празничното знаме. Нито кралското, онова на северната стена. Не е кольорът, защото не сме във война. — Да, не можеше да е кольорът. Което ми напомни за пазарлъка с граф Ренар и уби приятната тръпка от играта. Зачудих се дали ако бяха убили и мен, цената на прошката щеше да е по-висока. Един кон повече?

— Е? — подкани ме Лундист.

— Екзекуторското знаме, черно на ален фон — казах аз.

При мен винаги става така. Отговорите ми идват, когато преставам да мисля и оставям устата си да говори сама. Най-добрите ми планове винаги се раждат в движение.

— Браво.

Отворих очи. Вече не ме боляха от ярката светлина. Високо над двора екзекуторското знаме се вееше под леките пориви на висок западен вятър.

— Баща ти нареди да разчистят тъмницата — каза Лундист. — На деня на свети Криспин народът няма да скучае.

Меко казано.

— Обесвания, обезглавявания, набивания на кол, леле-мале!

Запитах се дали Лундист ще се опита да ме предпази от гледката. Възможно ли бе още да смята, че съм твърде невинен и наивен, за да присъствам на масовите екзекуции? Едното ъгълче на устата ми се кривна нагоре при мисълта, че учителят ми може да се окаже толкова наивен. Сякаш не бях виждал по-страшно. За деня на свети Криспин миналата година мама ни заведе на гости при лорд Носар в елмското му имение. Тогава двамата с Уилям играхме на воля в Елмски форт. По-късно научих, че почти цял Анкрат се е събрал във Висок замък за шоуто.

— Ужасът и забавленията са оръжия на държавника, Йорг. — Тонът на Лундист бе заучено неутрален, лицето му приличаше на маска, ако не броим леко напрежение в устните, което подсказваше, че думите имат неприятен вкус. — Екзекуциите комбинират в себе си и двата елемента. — Загледа се в знамето. — Преди да тръгна да пътешествам и да бъда поробен от народа на майка ти, живеех в Линг. В Дълбокия изток болката е форма на изкуство. Управниците там си създават репутация, лично на себе си и на своите земи, чрез крайна екстравагантност в изтезанията. Състезават се в това.

Загледахме се в скуайърите. Висок рицар даваше указания на момчетата, нередко с помощта на юмруците си.

Дълго мълчах. Представях си граф Ренар в ръцете на майстор мъчител от Линг.

Не... исках кръвта му, смъртта му. Исках да умре, знаейки защо умира, знаейки чия ръка държи меча. Но дали исках да изпита нечовешка болка? Нека се мъчи на бавен огън в ада.

— Напомни ми никога да не тръгвам за Линг, учителю — казах.

Лундист се усмихна и ме поведе през двора.

— Линг го няма на бащините ти карти.

Минахме близо до дуелисткия площад и аз познах рицаря по бронята му — страхотна бойна броня със сребърна инкрустация на нагръдника.

— Сър Макин от Трент — казах и се обърнах към него. Лундист направи още няколко крачки, преди да разбере, че съм изостанал.

— Принце. — Сър Макин се поклони отсечено и в същото време викна на едно от по-големите момчета: — Не сваляй гарда, Чийвс!

— Викай ми Йорг — казах. — Чух, че баща ми те е направил капитан на гвардията.

— Беше недоволен от предшественика ми — отвърна сър Макин. — Надявам се аз да се справя по-добре.

Не бях виждал сър Греем след нападението срещу каретата. Подозирах, че бившият капитан на гвардията е платил за инцидента много по-висока цена от граф Ренар.

— Всички се надяваме да е така — казах.

Макин прокара ръка през косата си, тъмна и влажна от пот. Лицето му беше месесто и изразително, но не и мекушаво.

— Ще се присъедините ли към нас, принц Йорг? Една добра битка, пък макар и с тренировъчни мечове, ще ви се отрази по-добре в труден момент, отколкото всичките книги на света. — И се ухили широко. — Стига раните ви да са зараснали достатъчно, разбира се.

Лундист сложи ръка на рамото ми.

— Принцът все още има болки — заяви учителят и фиксира сър Макин със сините си очи. — Не би било зле да прочетете какво пише Проксимий за защитата на кралски особи. Тоест, ако искате да избегнете съдбата на сър Греем. Книгата е в библиотеката. — И ме побутна лекичко да си продължим по пътя. Аз се запънах от чист инат.

— Мисля, че принцът има собствено мнение по въпроса, учителю. — Сър Макин метна широка усмивка на Лундист. — А аз мога да мина и без писанията на вашия Проксимий. Един рицар разчита на собствената си преценка и на меча си.

Взе дървен меч от количката с тренировъчните оръжия и ми го подаде с дръжката напред.

— Хайде, принце. Да видим какво можете. Един двубой с младия Стод? — И посочи най-малкия скуайър в групата, тъничко момче с година по-голямо от мен.

— С него — рекох и посочих най-големия, едър петнайсетгодишен младеж с гъста рижа коса. Взех меча.

Сър Макин вдигна вежда и се ухили още по-широко.

— Робарт? Ще се биете с Робарт, така ли?

Отиде при младежа и го плесна по врата.

— Този е Робарт Хул, трети син на дома Арн. От всичките слабаци в групата единствен той има шанс един ден да спечели рицарските шпори. Има усет към меча, да. — Макин поклати глава. — Пробвайте Стод, принце.

— Не пробвай никого от тях, принц Йорг. — Лундист се стараеше да скрие раздразнението си, но със спорен успех. — Това е глупаво. Знаеш, че още не си се възстановил напълно. — Учителят стрелна с поглед гвардейския капитан. — Крал Олидан няма да погледне с добро око на човека, застрашил здравето на единствения му наследник.

Макин се намръщи, но дори за мен беше ясно, че вече е отишъл твърде далеч, за да отстъпи без бой.

— Карай полека с него, Робарт. По-кротко.

— Ако този риж глиган си спести сили и умение, лично ще се погрижа никога да не стане рицар — казах аз. — Ако има късмет, може да чисти лайната след турнирите.

Тръгнах към скуайъра, килнал глава назад, за да го гледам в лицето. Сър Макин застана между нас с тренировъчен меч в лявата си ръка.

— Нека направим един бърз тест преди това, принце. Трябва да съм сигурен, че сте запознат с основните правила, иначе има реална опасност да пострадате.

Върхът на меча му изтрака в моя и се плъзна към лицето ми. Аз го плеснах настрани и нападнах на свой ред. Рицарят отклони удара ми с лекота. Опитах се да пробия гарда му, но той посече ниско и аз блокирах с мъка.

— Не е лошо. Не е лошо. — Килна глава. — Добре са ви обучили. — Сви устни. — На колко сте, на дванайсет?

— На десет.

Сър Макин остави дървения меч в количката. Беше десничар.

— Добре. — Рицарят даде знак на скуайърите да се наредят в кръг около нас. — Нека видим този дуел. Робарт недей да щадиш принца. Достатъчно добър е да загуби без сериозни наранявания, ако не броим пораженията върху гордостта му.

Робарт зае стойка, целият лунички и самоувереност. Усетих как мигът идва на фокус пред очите ми. Слънцето жареше кожата ми, песъчинки хрущяха между плочника и подметките ми.

Сър Макин вдигна ръка.

— Готови.

Чух сребърните гласчета на чучулигите, невидими в синьото на високото небе. Чух шепота на езекуторското знаме.

— Бой! — Ръката се спусна.

Робарт нападна бързо, с нисък замах. Аз хвърлих меча си на земята. Ударът на младежа ме уцели в ребрата отдясно. Ако мечът беше истински, щеше да ме разсече на две. Но не беше. Ударих го в гърлото с ръба на дланта си, източен удар, който бях научил от Лундист. Робарт се срина, сякаш го беше затиснала стена.

Гледах го как се гърчи и за миг зърнах Инч в лечебницата — влачеше се на четири крака сред пламъците, а от гърба му се лееше кръв на тласъци. Усетих отровата във вените си, тръните в плътта си,

простичката нужда да убивам — най-чистата емоция, която бях изпитвал.

— Не. — Лундист ме бе хванал за китката и ме дърпаше от поваленото момче. — Достатъчно.

„Никога не е достатъчно.“ Думите прозвучаха в главата ми, изречени с чужд глас, глас, който помнех от шипката и от трескавите седмици след това.

Още миг-два гледахме как младежът се дави и лицето му почервенява.

Странното усещане изчезна. Наведох се да взема мечата си и го върнах на сър Макин.

— Всъщност Проксимий е от вашите, капитане — казах. — Бил е бортански учен от седми век. Ваш предтеча на практика. Може би не е лошо да го прочетете. Не бих искал между мен и враговете ми да стоят само Робарт и неговата преценка.

— Но... — Сър Макин задъвка устна. Изглежда, се беше изчерпал откъм възражения.

— Ама той не игра по правилата — каза малкият Стод, намерил думи да изкаже онова, което си мислеха всички.

Лундист вече бе тръгнал. Обърнах се да го последвам, но после спрях и погледнах назад.

— Това не е игра, сър Макин. Ако учите тези момчета да играят по правилата, ги обричате на поражение. Това не е игра.

Когато направим грешка, не можем да си откупим изход. Нито с коне, нито със злато.

Стигнахме Червената порта в другия край на двора.

— Момчето можеше да умре — каза Лундист.

— Знам — отвърнах. — Заведи ме да видя затворниците, които татко е избрал за масовата екзекуция.

12.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

По-голямата част от Висок замък се намира под земята. Да се чуди човек защо не са го нарекли Дълбок замък. Мина доста време, докато стигнем тъмниците. Писъците чухме още от горните нива, през стени, изградени от Строителски камък.

— Боя се, че идването ни тук е лоша идея — каза Лундист, когато спряхме пред една желязна врата.

— Но е моя — отвърнах. — Нали уж каза, че трябвало да се уча от грешките си?

Нов писък, гърлен и дрезгав, животински звук.

— На баща ти няма да му хареса, че сме идвали тук — каза Лундист и стисна устни.

— За пръв път те чувам да се позоваваш на бащината ми мъдрост за каквото и да било. Срам и позор, учителю Лундист. — Вече нищо не можеше да ме спре.

— Има неща които децата не бива да...

— Твърде късно, учителю, този кон вече е избягал. И конюшната е изгоряла. — Минах покрай него и потропах на вратата с дръжката на кинжала си. — Отворете!

Чу се дрънчене на ключове. Пантите явно бяха смазани добре, защото тежката врата се отвори навътре, без да изскърца. Заля ме вълна от смрад, толкова силна, че едва не се задавих. Старец с кожени тъмничарски дрехи и множество брадавици надникна през прага и отвори уста.

— Нито дума — предупредих го, насочил деловия край на кинжала си към езика му.

Влязох. Лундист влезе след мен.

— Винаги си ми казвал да гледам с очите си и сам да преценявам, Лундист — казах. И го уважавах за това. — Няма време за гнусливост.

— Йорг... — Разкъсваше се, долавях го в гласа му, разкъсваше се между емоции, които не можех да разбера, и логика, която разбирах отлично. — Принце...

Писькът се чу отново, много по-силен. Бях чувал този звук и преди. Той ме блъсна в главата, опита се да ме прогони. Когато за пръв път чух такава болка, болката на майка си, нещо ме задържа. Мога да ви кажа, че са ме задържали тръните на шипката и са ме държали здраво. Мога да ви покажа белезите си. Ала нощем, преди да дойдат сънищата, едно гласче шепне в главата ми, казва, че ме е задържал страхът, че ужасът ме е вкаменил там, сред тръните на шипката, на сигурно място, докато те умираха пред очите ми.

Нов писък, по-ужасен и по-отчаян от всичко чуто дотук. Усетих тръните в плътта си.

— Йорг!

Отърсих се от ръцете на Лундист и хукнах към писъка.

Не се наложи да тичам дълго. Спрях пред входа на голямо помещение, осветено с факли, с килии по три от стените. В средата на залата двама мъже стояха прави до маса, на която трети лежеше вързан с вериги. По-едрият тъмничар държеше ръжен — върхът му беше наврян дълбоко в кофа с нажежени въглени.

Никой от тримата не забеляза появата ми, нито те, нито другите, които притискаха лица в зарешетените прозорчета на килиите. Влязох. Чух Лундист да спира на прага, зашеметен от гледката също като мен.

Приближих се и другият тъмничар — не онзи с ръжена — погледна към мен. Видя ме и подскочи като ужилен.

— К'во, да го... — Тръсна глава, сякаш не вярваше на очите си. — Кой? Ама какво?...

Представял си бях, че мъчителите са страшни мъже с жестоки лица, тънки устни, клюности носове и очи на бездушни демони. Не бяха такива. Бяха си най-обикновени хора и, изглежда, точно това ме потресе най-дълбоко. По-ниският от двамата ми се стори глуповат, но пък се усмихваше дружески. Кротък човечец.

— Ти кой си? — Другият изглеждаше по-брутален, но и него лесно можех да си го представя как пие бира с приятели и се смее или как учи сина си да мята топка.

Не бях с дворцовите си гиздила, а с обикновена туника, подходяща за класната стая. Нямахше по какво да ме познаят.

Тъмничарите влизаха и излизаха през Негодяйската порта и кракът им едва ли беше стъпвал в горните нива на замъка.

— Аз съм Йорг — казах аз, не като принц, а като ратайче. — Чичо плати на Пъпката при вратата да ме пусне. Искам да видя затворниците. — Посочих Лундист. — Утре ще ходим на екзекуциите. Но първо исках да видя престъпниците отблизо.

Вече не гледах тъмничарите. Погледът ми беше залепнал за опнатия на масата мъж. Само веднъж бях виждал човек с черна кожа — беше роб на някакъв благородник от Юга, дошъл на аудиенция при баща ми. Само че онзи беше по-скоро кафяв. Този тук, на масата, беше черен като мастило. Обърна се към мен, много бавно, сякаш главата му тежеше като олово. Бялото на очите му грееше със собствена светлина на черния фон.

— Пъпката? Ха, туй ми харесва. — Едрият тъмничар се успокои и хвана отново ръжена. — Ако има два дуката за мен и Гребин, не виждам що да не останеш и да го чуеш тоз как писка.

— Берек, а бе не е редно май. — Гребин се навъси. — То туй е много малко момчето, тъй де.

Берек извади ръжена от жарта и го насочи към Гребин.

— Не ти требе да заставаш между мен и моя дукат, друже.

Голата гръд на черния човек лъщеше под слабата светлина на нажежения връх. Грозни изгаряния бележеха ребрата му, червено месо беше разцъфнало като новоразорана бразда. Миришеше на печено прасе.

— Много е черен — казах.

— Щото е нубанец — рече Берек и се намръщи. Огледа критично ръжена и пак го пъкна в кофата с въглените.

— Защо го горите? — попитах. Стана ми неприятно под втренчения поглед на нубанеца.

Въпросът сякаш ги затрудни за момент. Гребин се намръщи още повече.

— Щото е обладан от дявола — каза накрая Берек. — Сички нубанци са такива. Варвари са те, езичници. Чух отец Гомст да казва, че еретиците требе да горят, а той требе да знае, щот нали води самия крал на молитва. — Сложи ръка върху корема на нубанеца. Жестът бе някак смущаващо нежен. — Та затуй решихме да го препечем малко, преди утре кралят да го убие.

— Да го екзекутира — поправи го Гребин. Произнесе думата с прецизността на човек, който я е репетирал многократно.

— Да го екзекутира, да го убие, все тая. Накрая всички свършват при червеите. — Берек се изплю в жарта.

Нубанецът не сваляше поглед от мен, наблюдаваше ме мълчаливо. Почувствах нещо, което не можех да назова. Стана ми криво, че съм там, в тъмницата. Стиснах зъби и срещнах погледа му.

— Какво е направил? — попитах.

— Какво да е направил? — изсумтя Гребин. — Затворник е.

— За какво престъпление? — попитах пак.

Берек сви рамене.

— Ми, задето са го фанали.

Лундист се обади от прага:

— Доколкото знам... Йорг, доколкото знам, всички определени за екзекуция затворници са бандити, заловени от войската на Портата. Кралят разпореди кампанията, за да спре набезите по пътя на мъртвите към Норлес и другите протекторати.

Откъснах поглед от очите на нубанеца и се загледах в тялото му. По здравите участъци от кожата му имаше грапави белези, които оформяха символи — простички, но ловяха окото. Мръсна набедрена превръзка висеше на слабините му. Китките и глезените му бяха стегнати с железни окови с проста ключалка. Окървавени къси вериги свързваха оковите към масата.

— Опасен ли е? — попитах. Пристъпих напред. Миризмата на печено месо беше толкова силна, че буквално усетих вкуса му с небцето си.

— Да — отвърна нубанецът с усмивка. По зъбите му имаше кръв.

— Затвори си езическия плювалник бе. — Берек извади ръжена от жарта и го вдигна пред очите си сред дъжд от искри. Сиянието разкриви лицето му в грозна мутра и аз си спомних една страшна нощ, когато светкавици осветяваха хората на граф Ренар.

Обърнах се към нубанеца. Решил бях, че ако гледа ръжена, ще го оставя на тъмничарите.

— Опасен ли си? — попитах го.

— Да.

Извадих иглата, която закопчаваше оковите на дясната му китка.

— Покажи ми.

13.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Нубанецът беше бърз, но не бързината му впечатляваше, а пълната липса на колебание. Посегна към китката на Берек. Внезапно силно дръпване и тъмничарят се озова проснат през гърдите му. Ръженът в протегнатата ръка на Берек се заби между ребрата на Гребин, който се дръпна инстинктивно с все ръжена и Берек го изпусна.

Без никаква пауза нубанецът се надигна, доколкото му позволяваше окованата лява китка. Берек се хлъзна по потното окървавено тяло на затворника и се озова в скута му. Понечи да се надигне. Удар с лакът в тила сложи край на опита му. Удар, от който костта изпука.

Гребин крещеше, естествено, но тук, в тъмницата, крясъците бяха нещо обичайно. Опита се да побегне, но явно бе изгубил чувството си за ориентация, защото вместо към изхода хукна към вратата на една килия, удари се в нея, от удара ръженът се дозоби и върхът му щръкна под лопатката му. Срина се на пода и повече не стана. Сгърчи се веднъж-дваж, устата му се отваряше и затваряше, но думи не излязоха, само прозирни струйки дим.

Повечето затворници се разкрещяха победоносно. Посъобразителните си мълчаха.

Лундист можеше да избяга. Имаше достатъчно време. Очаквах, че ще хукне да търси помощ, но той тръгна към мен още преди Гребин да е паднал на пода. Нубанецът избута Берек и освободи другата си китка.

— Бягай! — извиках на Лундист, в случай че не се е сетил.

Той всъщност тичаше, но в неправилната посока. Знаех, че годините са били милостиви към него и не му тежат прекомерно, но не очаквах, че може да търчи като яре.

Преместих се така, че масата и нубанецът да останат между мен и Лундист.

Нубанецът тъкмо освобождаваше глезените си, когато учителят стигна до него.

— Вземи момчето, старче, и изчезвайте. — Черният човек имаше най-дълбокия глас, който бях чувал.

Лундист впери смущаващо сините си очи в нубанеца. Полите на дългата му роба се укротиха, сякаш не се бяха вели като знаме допреди миг. Лундист сложи длани на гърдите си, една върху друга.

— Ако си тръгнеш сега, човеко от Нуба, няма да те спирам.

Това предизвика нестроен смях откъм килиите.

Нубанецът се взря в Лундист със същото напрежение, което бях забелязал и по-рано. Беше с десетина сантиметра по-висок от учителя, но не разликата в ръста, а в масата навяваше мисли за Давид и Голиат. Лундист беше тънък като копие, а нубанецът — тежък и едър, целият здрави мускули върху масивен кокал.

Нубанецът не се изсмя на Лундист. Изглежда, беше видял в тънкия старец нещо повече от онова, което бяха видели затворниците.

— Ще взема братята си.

Лундист се замисли над казаното, после отстъпи крачка назад.

— Йорг, ела тук. — Не сваляше поглед от нубанеца.

— Братя? — попитах аз. Не виждах други черни лица зад решетките.

Нубанецът се ухили широко.

— Някога имах братя по село. Сега те са далеч, може и да са мъртви. — Разпери ръце и усмивката му се кривна от болката в раните. — Но боговете ми дадоха нови братя, братя по път.

— Братя по път — повторих аз, сякаш опитвах думите на вкус. Сетих се за Уил. Кръв и къдрици. Имаше сила в това. Усещах я.

— Дължиш ми живота си, нубанецо — казах.

— Да. — Той взе ключовете от колана на Берек и тръгна към килията вляво от мен. Тръгнах след него, като гледах черният човек да е между мен и Лундист.

— Искам в замяна и ти да ми дадеш живот — казах.

Той спря и кимна към Лундист.

— Върви с чичо си, момче.

— Или ще ми дадеш живот, братко, или ще взема твоя като неустойка — казах аз.

Още смях откъм килиите и този път нубанецът се включи във веселбата.

— Кого искаш да убиеш, братче? — подхвърли той и пъхна ключа в ключалката.

— Като го видим, ще ти кажа — рекох. Ако назовях граф Ренар сега, това щеше да предизвика твърде много въпроси. — Идвам с теб.

При тези ми думи Лундист се хвърли напред. Завъртя се в пирует край нубанеца и го изрита в свивката на коляното. Чу се щракване и черният мъж полетя към пода.

Нубанецът се извъртя някак и се метна към Лундист. Старецът отстъпи крачка встрани и когато черният се просна в краката му, го ритна отстрани по врата, удар, който прекъсна лютата ругатня на черния човек и го остави да лежи безжизнен на каменния под.

За малко да избягам, но Лундист ме хвана за косата в последния момент.

— Йорг! Не е този начинът!

Дърпах се и се зъбех.

— Напротив, този е! — И знаех, че съм прав. Дивашката свобода на нубанеца, връзката между него и братята му, мисълта за онова, което наистина е важно — без значение каква е ситуацията, — всичко това пораждаше силен отклик в душата ми.

С периферното си зрение видях вратата на килията да се отваря. Щракването отпреди малко явно не бе от счупена кост, а от ключ, който се превърта.

Лундист ме хвана за раменете и ме обърна към себе си.

— Мястото ти не е при тези хора, Йорг. Представа нямаш какъв е животът им. Те не могат да ти дадат отговорите, които търсиш. — Говореше с толкова хъс, че за малко да му повярвам. За малко да повярвам, че му пука за мен.

Някакъв тип се наведе, за да излезе от килията. Огромен човек, по-голям от сър Герант от дворцовата гвардия, по-голям от коняря Шем, по-голям дори от борците славяни.

Мъжът пристъпи зад Лундист: движеше се бързо и мълниеносно като буря.

— Йорг, ти не си даваш сметка за... — Един замах на исполинската ръка прекъсна думите му и го запрати на каменния под с такава сила, че щях да примижа дори ако Лундист не беше отнесъл със себе си кичур от косата ми.

Мъжът надвисна над мен, грозен гигант в миризливи дрипи, с провиснала мазна сплъстена коса. Самите му размери бяха хипнотизиращи. Посегна към мен. Нямах никакъв шанс да избягам. Хвана ме с една ръка през кръста и ме вдигна на нивото на очите си. Сплъстената му коса се разтвори като завеси.

— Ису, ама и ти си един грозник, невидан — казах. Ясно ми беше, че ще ме убие, така че нямаше смисъл да проявявам такт. — Сега вече разбирам защо кралят иска да те екзекутира.

Дори защитени от анонимността на килиите си, затворниците се засмяха, макар и колебливо. Значи този тип не носеше на майтап, ясно. Нищо меко нямаше в лицето му — груби черти, грозен белег, ръбати кости под обветрена кожа. Вдигна ме още, сякаш смяташе да ме удари в пода, както се чупи яйце.

— Не!

Изпод ръката на гиганта виждах, че и други са излезли след него — старец и младеж с рижа коса, които помагаха на нубанеца да се изправи.

— Не — повтори черният мъж. — Дължа му един живот, брат Прайс. А и ако не беше момчето, ти още щеше да седиш в килията и да тръпнеш за утрешното представление.

Брат Прайс ме стрелна със злобен поглед, но без да влага нищо лично, после ме пусна на пода, сякаш внезапно бях спрял да съществувам, и изръмжа:

— Пусни ги всичките.

Нубанецът даде ключовете на стареца.

— Брат Елбан. — После дойде при мен. Лундист лежеше по очи на пода, под челото му се събираше локва кръв.

— Боговете те изпратиха, момче, за да ме освободиш. — Погледна към масата за изтезания, после и към Лундист. — Сега идваш с братята. Ако намерим онзи, дето го искаш мъртъв, аз ще го убия, може би.

Примижах. „Може би“-то не ми хареса.

Побутнах Лундист. Не можех да преценя дали още диша. Усетих призрак на вината, която би трябвало да изпитвам, като сърбеж на ампутирания крайник, който продължава да те тормози, макар плътта отдавна да я няма.

Стоях до нубанеца, Лундист лежеше в краката ми, и гледах как престъпниците освобождават другарите си. След малко осъзнах, че се вирам в нажежения оранжев светлик на жарта и си спомням.

Спомнях си време, когато бях живял в лъжата. Живеех в свят на меки неща, срамежливи истини, нежни докосвания, смях от едната радост. Ръката, която ме беше измъкнала от каретата в онази нощ, от топлината на майчината близост, и ме беше изхвърлила пищящ в дъждовна нощ... тази ръка ме беше извлякла през праг, през който не можех да се върна. За мен вратата се беше затворила. Всички минаваме през тази врата, но обикновено го правим по своя воля и на малки предпазливи стъпки, душим въздуха, колебаем се, събираме кураж.

В дните след спасението и болестта си аз видях как старите ми мечти се смаяват и увяхват. Видях как детството ми пожълтява като листо на клон и се отронва, сякаш люта зима е преварила лятото и есента. Мъчително ми беше да осъзная колко малко е означавал животът ми преди. Колко смотани са били детските ни скривалища, които двамата с Уилям гордо обявявахме за крепости и защитавахме с искрена вяра и хъс, колко глупави са играчките ни сега, без силата на невинното въображение, което да им вдъхва живот.

Болката не ме напускаше нито за миг и растеше всеки път, когато докоснех спомена. А аз се връщах към него, отново и отново, като език, който опипва разранената ямка на изваден зъб, привлечен от липсата му.

Знаех, че това ще ме убие.

Болката се превърна в мой враг. Враг по-голям от граф Ренар, по-голям от пазарлъка, който баща ми беше спретнал с живота на хора, които би трябвало да цени по-високо от короната, от славата, от Ису на кръста. И понеже някъде дълбоко в себе си, нейде в най-твърдата си сърцевина, в някакъв дълбок окоп на егоистично отрицание аз, дори на крехките десет, бях изконно неспособен да отстъпя пред каквото и когото и да било, заради това се съпротивлявах и на болката. Анализирах атаките ѝ, проследявах продоволствените ѝ линии. Тя гноясваше като замърсена рана, източваше силите ми. Достатъчно

голям бях да знам лекарството. Нажежено желязо за инфекцията, което да спре кръвенето, да обгори раната, да я изчисти. Изрязах от себе си всички слаби места — любов, обич, загриженост и прочие. Обичта към баща си оставих настрана — затворена в кутийка, обект на проучване, експонат от изложба, отрязана, обезкървена, освободена. Способността си да заобичам отново обгорих до дъно. После я облях грижливо с киселина, така че никога нищо да не поникне там, нищо да не пусне корен.

— Хайде.

Вдигнах поглед. Нубанецът говореше на мен.

— Хайде. Готови сме.

Братята ни бяха наобиколили, дрипави, вонящи. Взели бяха мечовете на тъмничарите — единия го държеше Прайс, другият лъщеше в ръката на негов другар, също великан, само съвсем мъничко по-нисък от Прайс, съвсем мъничко по-светъл и съвсем малко по-млад, но иначе съвсем същият като него, толкова еднакви бяха, че със сигурност ги беше изплюла една утроба.

— Ще си пробием път навън. — Прайс пробва острието на меча върху четината по лицето си. — Бърло, ти мини напред с мен и Райк. Гемт и Елбан — отзад. Ако момчето ни забави, убийте го.

Прайс огледа за последно стаята, плю и тръгна към коридора.

Нубанецът сложи ръка на рамото ми.

— По-добре остани. — И кимна към Лундист. — Но ако ще идваш, не изоставай.

Сведох поглед към учителя. Чувах гласовете, които ми шепнеха да остана. Бяха познати гласове, но далечни. Знаех, че старецът би минал и през огън, за да ме спаси, и то не защото се боеше от гнева на баща ми, а просто... защото. Усещах оковите, които ме връзваха за него. Тръните. Пак усетих слабостта. Усетих болката да капе през пролуки, които смятах за запушени.

Вдигнах поглед към нубанеца и казах:

— Няма да изостана.

Нубанецът сви устни, вдигна рамене и тръгна след другите. Прекрачих Лундист и го последвах.

14.

Убийството по поръчка си е убийство, но с щипка прецизност за разкош. Брат Сим е човек прецизен.

И така, яхнахме конете и обърнахме гръб на Норлес. Селяните ни зяпаха, навъсени и замаяни, а Райк ги псуваше. Сякаш негова е била идеята да ги спаси от кладата на Ренар и сега те му дължат благодарност и геройско изпращане. Оставяхме ги сред руините на родния им град, разкрасен с труповете на хората, които го бяха превърнали в руини. Слаба компенсация, особено след като Райк и братята бяха опоскали мъртвите до голо. Смятах, че ако измъчим конете, до мръкнало ще стигнем столичния град Крат, а преди луната да изгрее вече ще тропаме по портите на Висок замък.

Изобщо не трябваше да свръщам към дома, да навлизам в старите си коловози, да разбуждам мисли за мъст и за граф Ренар. Това повтаряше инстинктът ми. Днес обаче инстинктът ми говореше с глас стар и пресеклив, който не ми вдъхваше доверие. Исках да си ида у дома, може би заради смътното усещане, че нещо друго ми нашепва да не го правя. Исках да си ида у дома и ако адът се надигнеше да ме спре, щях да го поискам още по-силно. Поехме по кралския път, напъряко през плодородните земи на Анкрат. От двете ни страни се нижеха ромолящи потоци, дъбрави и мирни чифлици. Забравил бях колко зелено е всичко тук. Свикнал бях със свят от разорана кал, опожарени ниви, димно небе и разлагащи се трулове. Слънцето си проби път през високите облаци и ни намери. Приятната топлина постепенно ни забави и скоро трясъкът на копита премина в ленив тропот.

Герод спря пред широка порта от сковани талпи в ограда от жив плет. От другата ѝ страна се ширеше златна пшеничена нива. Конят ми наведе глава да откъсне от дългите стръкове трева край портата. Имах

чувството, че бог е излял сладък мед над земята, сладък и гъст, който е заключил всичко в покой. Норлес беше останал на петнайсет мили и хиляда години зад нас.

— Хубаво е да се върнеш, а? — каза Макин и спря коня си до моя. Надигна се на стремената и вдиша жадно въздуха. — Мирише на вкъщи.

Така беше. Уханието на затоплена земя ме върна към време, когато светът беше малък и безопасен.

— Мразя го това място — казах. Макин ме погледна. Изглеждаше стреснат, а него не е лесно да го стресне човек. — То е като отрова, която хората вземат доброволно, макар да знаят, че ще им отнеме силата.

Пришпорих Герод и го подкарах в бърз ход по пътя. Макин ме настигна и продължи до мен. Подминахме Райк и Бърло на кръстопътя — двамата бяха спрели и хвърляха камъни по едно плашило.

— Мъжете се бият за родната земя, принце — каза Макин. — Защищават земята си. Земята и краля.

Обърнах се и изревах на изоставащите:

— Движете се в група!

Макин ме изчака. Явно държеше да получи отговор.

— Нека войниците умират за земята си — казах му. — Ако дойде момент да пожертват тези ниви в името на победата, няма да се поколебая и миг, дори сам ще ги изгоря, ако трябва. Онова, което не можеш да жертваш, ти тежи като камък на шията. Прави те предсказуем, следователно — слаб.

Яздехме в тръс на запад, опитвахме се да настигнем слънцето.

Скоро намерихме гарнизона на форт Челни. Или по-скоро той ни намери. Изглежда, ни бяха забелязали от наблюдателницата да се точим по кралския път и петдесетина войници излязоха да ни пресрещнат.

Спрях на няколко метра от копиеносците, преградили пътя в двойна редица като жив плет с дълги тръни. Останалата част от отряда на гарнизона чакаше с извадени мечове зад стената от копия, а десетина стрелци бяха заели позиция в царевичака отдясно. Двайсетина крави в нивата отсреща ни видяха и тръгнаха бавно към пътя да разберат какво става.

— Мъже от форт Челни — извиках. — Добра среща. Кой ви води?

Макин спря коня си до моя. Останалите братя ни настигаха постепенно, отпуснати на седлата си.

Висок мъж пристъпи измежду копиеносците, но само крачка-две напред, без да се излага на прекомерен риск. Не беше идиот този. Носеше туника с цветовете на Анкрат над дългата плетена ризница, ниско над очите му беше нахлупен шлем с форма на паница. Вдясно от мен стрелците запънаха лъковете си. Вляво кравите ни зяпаха спокойно иззад плета и преживяха.

— Аз съм капитан Кодин. — Наложих се да повиши глас, защото точно тогава една от кравите се размуча. — Кралят набира наемници при Релстонски събор. На въоръжени отряди не е позволено да навлизат в Анкрат. По каква работа сте тук? — Гледаше към Макин, явно очакваше отговор от него.

Дразнех се, когато ме пренебрегна заради възрастта ми, но човек трябва да държи здраво юздите на до качливостта си. Така де, има си време и място да се обиждаш. Освен това този Кодин, изглежда, си разбираше от работата. Едно беше да клъцна гръкляна на брат Гемт, съвсем друго да затрия заради каприз един от капитаните на баща си.

Вече бях вдигнал забралото си и сега го хванах, за да си сваля шлема.

— Отче Гомст! — извиках на свещеника. Братята взеха да мърморят, но все пак дръпнаха конете си да направят път на стареца. А той не пълнеше окоето. Постарал се бе да отреже брадата, която си беше отгледал принудително в клетката при бесилото, но сивеещи фъндъци все още красяха тук-там лицето му на случаен принцип, а свещеническото му расо беше цялото в кал.

— Капитан Кодин — казах. — Познавате ли този свещеник, отец Гомст?

Кодин вдигна вежда. Лицето му си беше бледо и преди, но сега преbledня още повече. Стисна устни като човек, който усеща, че го вземат на подбив, но не е сигурен как и защо.

— Знам го — отвърна. — Кралският свещеник. — Тракна токове и сведе леко глава, като да беше в двора. Стори ми се комично да трака с токове насред пътя, с птичките, дето чуруликаха над нас, и с кравите, които ни обливаха с вонята си.

— Отче Гомст — казах. — Просветли, моля, капитан Кодин относно самоличността ми.

Старецът се поизпъчи. След Норлес се влачеше оклюмал и унил, но сега се опита да открие в себе си трошица-две авторитет.

— Пред вас, капитане, е принц Йорг Анкрат. Изгубен и намерен, сега той се е запътил към кралския двор на своя баща и ще сторите добре, ако му осигурите подходящ ескорт... — Погледна ме, за да мобилизира малкото кураж, подирил убежище зад останките от глупавата му брада. — И баня.

Последното предизвика тих смях и от двете страни.

Никога не подценявай свещеник. Свещениците знаят силата на думите и ги използват за собствените си цели.

Ръката ме сърбеше да стисна меча. Видях как главата на стария Гомст пада от раменете му, подскача няколко пъти, после се търкулва в краката на някоя черно-бяла крава. Побързах да прогоня изкусителния образ.

— Без баня. Време е в двора да им замирише малко на път. Меките думи и розовата вода са благинки за аристокрацията, но войниците живеят в мръсотия. Аз се връщам при баща си като мъж, който е споделил войнишката съдба. Не е лошо и той да разбере каква е. — Думите ми прозвучаха ясно в тихия въздух, а аз не свалях поглед от Гомсти.

Той прояви благоразумието да сведе своя.

Речта ми не предизвика аплодисменти, но Кодин кимна и повече никой не спомена за баня. Кое то си беше жалко, честно казано, защото си мечтаех за гореща вана още откакто реших да свърна към бащиния дом.

Кодин остави командването на гарнизона в ръцете на своя заместник и тръгна с нас, начело на две дузини конници. С неговия ескорт бройката ни набъбна значително. Макин се беше сдобил с копие от оръжейницата на форта с флагче в цветовете на Анкрат и кралския герб. Войниците от гарнизона разпространяваха вестта през селцата по пътя ни. „Принц Йорг, принц Йорг се завръща от мъртвите.“ Новината бързо ни изпревари и всяко следващо градче ни посрещаше все по-подобаващо. Капитан Кодин беше пратил куриер при краля още във форт Челни, но дори без куриера във Висок замък щяха да научат за нас много преди да пристигнем.

В град Бейнс тържественото посрещане беше заприщило главната улица — шестима менестрели с лютни и клавиборд свиреха „Кралският меч“ с повече желание, отколкото талант, жонгльори си подхвърляха запалени факли, а пред воденичния вир танцуваше мечка. А за тълпите да не ви разправам! Хората така се бяха наблъскали, че нямаше начин да преминем. Някаква дебелана с рокля като палатка — или като турнирен павилион предвид шарените райета — ме видя сред конниците, взе да ме сочи и се разпищя, заглушавайки менестрелите:

— Принц Йорг! Откраднатият принц!

При което целият площад полудя, хората викаха и плачеха. Юрнаха се напред като диви животни. Слава богу, Кодин реагира на секундата и ни обгради с хората си. Веднага му опростих прежната обида. Ако селяните бяха стигнали до Райк, празничното посрещане щеше да се превърне в клане.

Единствено на пътя на мъртвите бях виждал братята поуплашени, отколкото тук, в Бейнс. Горките, представа си нямаха как да разбират случващото се. Грамло стискаше кинжала си с лявата ръка. Кент Червения се хилеше като идиот, а в очите му грееше див страх. Вярвах обаче, че бързо ще му хванат цаката. Схванеха ли, че хората се стичат да ги посрещнат като герои, а не като главорези, и зърнеха ли кръчмите и курвите... тогава никой и нищо нямаше да ги измъкне от град Бейнс. Поне за седмица.

Един от менестрелите измъкна рог и остър звук проби врявата. Гвардейци с червени туники над черни ризници разчистиха пътека и пред нас се появи не кой да е, а самият лорд Носар от Елм. Познавах го от кралския двор. Стори ми се надебелял в лъскавата си броня и кадифетата, брадата му се спускаше прошарена по позлатения нагръдник, но иначе си беше същият веселяк, старият Носар, който някога ме носеше на конче.

— Принц Йорг! — Гласът на стареца за миг секна. Видях проблясък на сълзи в очите му. И това ме жегна в сърцето като трън, разчувства ме. Лошо.

— Лорд Носар — поздравих го с палава усмивка. Същата усмивка, с която удостоих Гемт, преди да го удостоя с ножа си. И точно тогава зърнах в очите на Носар сянка. Миг на колебание.

После старецът се стегна.

— Принц Йорг! Бяхме загубили надежда, но ето че ти се връщаш при нас. Когато пратеникът дойде, го нарекох лъжец, но ти наистина си тук! — Имаше красив глас, дълбок, богат, златен. Когато старият Носар ти заговори, разбираш, че ти казва истината, разбираш, че те харесва, този негов глас те обвива в топло и меко одеялце, да. — Ще ме удостоиш ли с честта да пренощуваш в моя дом, принц Йорг?

Виждах как братята се споглеждат и преценяват с очи жените в тълпата. Воденичният вир грееше червен в лъчите на умиращото слънце. На север, над тъмната линия на Ренатски лес, димът на Крат петносваше вечерното небе.

— Благодаря ви за поканата, милорд, но тази нощ смятам да спя във Висок замък. Твърде дълго отсъствах — казах аз.

Виждах ясно тревогата му. Тя се излъчваше от всяка бръчка на остарялото му лице. Искаше му се да каже още нещо, но не тук. Запитах се дали баща ми не го е пратил напред със заръка да ме задържи.

— Принце... — Погледът му търсеше моя.

Пак усетих онзи трън в гърдите си. Носар щеше да ме настани на топло в хубавия си дом и да ми говори за старите времена със златния си глас. Да ми говори за Уилям и за майка. Само един човек в целия свят би могъл да ме обезоръжи и този човек беше Носар.

— Благодаря ви за любезността, лорд Носар — отвърнах официално, съвсем според дворцовия етикет, студено и окончателно.

Наложи се да дръпна силно юздите на Герод. Изглежда, дори конете харесваха Носар. Поведох братята по заобиколния път покрай реката и конете ни изпотъпкаха няколко градини с есенна ряпа. Селяните продължаваха да ни приветстват — чудеха се какво става, но въпреки това ни приветстваха.

Пристигнахме във Висок замък по скалната пътека, като избегнахме широките улици на столичния Крат. Светлините лежаха под нас. Нанизани от запалени факли, огнища и лампи в прозорци, които стопаните още не бяха затворили за нощта. Стражарските фенери огряваха тук-там стената на Стария град, килнат полукръг, който изтъняваше надолу към речното русло, където къщите се изсипваха в долината и пълзяха покрай брега отвъд защитата на крепостните стени. Стигнахме до Западната порта, единственото място, откъдето можехме да влезем във Високия град, без да се точим по улиците на

Стария. Стражата вдигна решетките, едната, после втората, накрая третата. Десет минути тракане на лебедки и дрънчене на вериги. Чудех се защо и трите решетки са спуснати. Толкова близо ли бяха враговете ни, че да затваряме тройно Високата стена?

Капитанът на портата излезе още докато хората му вдигаха третата решетка. Стрелци надничаха от бойниците по върха. Тук явно нямаше да ни посрещнат с фанфари. Капитанът ми беше смътно познат, стар беше, на възрастта на Гомст, с прошарена коса. Всъщност помнех единствено киселото му изражение, свитата уста, сякаш токущо е сдъвкал парче лимон.

— Принц Йорг, ако съм разбрал правилно? — Вгледа се в мен, наврял факла в лицето ми. Явно приличах достатъчно на краля, защото киселият капитан бързо смъкна факлата и отстъпи назад. Казвали са ми, че имам очите на баща си. Може и така да е, макар че моите са потъмни. Не е изключено нещо в погледа и на двама ни да стряска хората. Самият аз винаги съм смятал, че приличам малко на момиче. Устата ми е нежна като разпукната роза, скулите ми са твърде високи и изящни. Не че това има значение. Научил съм се да нося лицето си като маска и в повечето случаи мога да напиша на маската каквото поискам.

Капитанът кимна на Кодин. Погледът му не трепна, когато забърса Макин, изобщо не се спря на отец Гомст — изглежда, не го видя в навалищата, — но се задържа за миг на Нубанеца, преди да претегли с подозрение Райк.

— Мога да настаня хората ви в Долния град, принц Йорг — каза той. Имаше предвид долината, където Крат се беше разраснал извън стените на Стария град.

— Хората ми ще отседнат при мен в замъка — казах.

— Крал Олидан ми нареди да заведа само вас, принц Йорг — каза капитанът. — Също отец Гомст и капитан Борта, ако той е с вас?

Макин вдигна ръка. И двете вежди на капитана се скриха под шлема му.

— Макин Борта? Не...

— От плът и кръв — рече Макин и се усмихна широко, направо се озъби всъщност. — Доста време мина, Релкин, дърто копеле такова.

— Крал Олидан нареди... — Тоест място за маневриране нямаше. А и как да добави любезно: „нареди да смета разбойническия

ви боклук в бедняшкия квартал“? Поне бе проявил съобразителността да изясни положението от самото начало, спестявайки ми излагацията да вляза в спор, а той да ме изслуша и после да помете възраженията ми с окончателното „крал Олидан нареди“.

— Елбан, заведи братята при реката и им намери място да отседнат. Има един хан, „Падащият ангел“, голям е и би трябвало да побере всички ви — казах аз.

Елбан, изглежда, се изненада, че съм избрал него, изненада се, но и остана доволен. Млясна с устни върху беззъбите си венци, обърна се и изгледа кръвнишки останалите.

— Чухте Йорх! Принц Йорх тоест. Мърдайте!

— Убийството на селяни се наказва с обесване — казах аз, докато братята обръщаха конете си. — Чу ли ме, Малчо Райчо? Дори на един селянин. Така че без убийства, без плякосване, без изнасилвания. Ако ти се прииска жена, нека граф Ренар ти купи някоя с парите си. Какво пък, нека ти купи три.

Вече и трите решетки бяха вдигнати.

— Капитан Кодин, за мен беше удоволствие. Желая ви приятна езда по обратния път до форта — казах аз.

Кодин се поклони от седлото и поведе хората си обратно. След малко при портата останахме само аз, Гомст и Макин.

— Води — казах. И капитан Релкин ни преведе през Западната порта във Високия град.

Тук нямаше тълпи, с които да се съобразяваме. Беше минало полунощ и луната яздеше високо в небето. Широките улици на Високия град бяха празни, само слуги притичваха тук-там от една голяма къща към друга. Иззад прозоречните кепенци може и да ни гледаше някоя щерка на богат търговец, но като цяло благородните домове спяха дълбоко и не показваха интерес към един завръщащ се принц.

Копитата на Герод трещяха твърде силно по паветата към Висок замък. Преди четири години си бях тръгнал оттук по пантофи, тих като мишка. Сега тропотът на железни подкови по камъка кънтеше неприятно в ушите ми. Тих гласец шепнеше в главата ми, че ще събудя татко. Тихо, по-тихо, не дишай, сърцето ти бие твърде силно.

Естествено, Висок замък изобщо не беше висок. За четирите си години на пътя бях виждал по-високи замъци и по-големи замъци, но

нищо, което да прилича на Висок замък. Сега ми се струваше едновременно познат и чужд. Помнех го по-голям. Но макар и не толкова голям, колкото го помнех, пак си беше огромен. От учителя Лундист знаех, че някога тук е имало друг замък, толкова висок, че да остърже небето. По онова време всичко, което виждаме сега, било под земята. Не бил построен от Пътните, но строителите му притежавали умения, които почти не отстъпвали на техните. Стените не бяха от дялан камък, а от натрошена скала, толкова ситно натрошена, че се изливала като течност. Незнайно с каква магия вътре в каменните стени бяха вградени метални решетки, усукано желязо по-здраво и от черния метал на Изтока. И така, Висок замък клечеше нисък и дъвен, а кралят седеше зад пронизаните му с метал стени и гледаше отвисоко към Високия град. Стария град, Долния град. Гледаше към столицата Крат и към всички протекторати под своята власт. Моята власт. Моят град. Моят замък.

15.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Избягахме от Висок замък през Кафявата порта, малка врата отвъд Високата стена. Излязох последен, краката ме боляха от бързането по безбройните стъпала.

На най-горното стъпало имаше бледи отпечатъци от стъпки, червени.

Сетих се за Лундист, проснат на пода в залата за изтезания. Така го бях оставил.

Бяхме се изкачили от най-дълбоките зандани на замъка до най-невзрачния му изход. Лайнарите минаваха отгук по десетина пъти на ден да изнесат съкровищата от клозетите. От мен да знаете, кралското лайно вони като всички останали.

Братът пред мен се обърна под арката и ме стрелна със зъбата усмивка.

— Чист въздух! Колко е сладък, а, момченце. Хайде, вдишай дълбоко.

Чул бях нубанецът да го нарича Роу — беше слаб като клечка, само кости и жили, стари белези и лоши очи.

— По-скоро ще оближа врата на прокажен, отколкото да ти дишам вонята, брат Роу. — Избутах го, за да мина. Само грубият език нямаше да ми спечели място сред тези мъже, но щеше да помогне, той, както и тоталната неотстъпчивост.

Анкрат се простираше вдясно от нас. Вляво зад Старата стена се издигаха пушеците и кулите на Крат. Всичко това обляно в светлината на буря. От онази светлина, която се образува, когато небето се покрие с буреносни облаци през деня. Плоска светлина, която променя до неузнаваемост всеки пейзаж. Съвсем на място, реших аз.

— Ще пътуваме бързо и без да се жалим — каза Прайс.

Прайс и Райк, единствените истински братя между нас, стояха рамо до рамо в челото на колоната; Райк се мръщеше страховито,

докато Прайс ни обясняваше кое как.

— Трябва да се отдалечим максимално от тоя лайнарник. Бурята ще скрие следите ни. Ще намерим коне в движение, ще изпържим някое и друго село, ако се наложи.

— Ти наистина ли мислиш, че малко дъжд ще попречи на кралските ловджии да проследят двацет мъже? — Глупавото ми гласче звънна тънко и чисто, проклето да е.

Всички се обърнаха към мен. Нубанецът ме изгледа опулено и вдигна леко ръка, сякаш да ме смълчи.

Посочих лавината от покриви, юрнала се чак до речния бряг отвъд защитата на крепостните стени. Любящите поданици на баща ми бяха застроили околността само и само да са близо до него.

— Ако се разделим — по един или двама най-много, — може и да си намерим топло огнище, печено телешко и халба бира — казах. — Чувал съм, че там долу имало кръчми. Всеки от нас може да си намери местенце до огъня още преди дъждът да е отмил следите му. Хората на краля ще обикалят с хубавите си коне, ще се намокрят като кокошки и ще търсят следа от двацетина души, минали по пътя или през нивите, ще се оглеждат за ограбени чифлици и други пакости с вашия почерк. А ние ще си седим на сушина в сянката на Висок замък и ще чакаме времето да се оправи. Или смятате, че в замъка сме оставили и един, който да каже на Викачите как изглеждаме? Или че гражданите на Крат ще забележат двацетина, които са се присламчили към хилядите?

Виждах, че ме слушат внимателно. Виждах светлинката на обещаното огнище в очите им.

— И как ще платим за печеното телешко и покрива, под който да се скрием? — Прайс разбута братята. Червенокосият, Гемт, загуби равновесие и тупна по задник. — Да почнем да грабим току до Висок замък?

— Ми да, как ще платим, момченце? — Гемт се изправи. Явно беше решил, че е по-безопасно да си излее яда на мен, вместо на Прайс. — Как бе?

Извадих два дуката от кесията си и ги потрих с пръсти.

— Т'ва аз ще го зема! — Дълголик мъж вляво от мен посегна към пълната кесия.

Измъкнах кинжала от колана си и го забих в протегнатата му ръка.

— Лъжец — рекох и натиснах още малко, докато дръжката опря в дланта му, а върхът щръкна червен отдолу.

— Махай се, Лъжецо. — Прайс го хвана за врата и го бутна надолу по склона.

После надвисна над мен. По принцип всички възрастни надвисваха над мен, но Прайс надвисваше невероятно. Стисна ме за предницата на туниката и ме отлепи от земята. Изобщо не се впечатли, че още стискам в ръка окървавения кинжал.

— Не те е страх от мен, нали, момче? — Държеше ме на нивото на очите си и дъхът му вонеше неопишуемо. Като на умряло куче, но по-лошо.

Замислих се дали да не го намушкам, но си дадох сметка, че дори да го раня смъртоносно, този тип ще ме разкъса на две още преди да е паднал на земята.

— А теб страх ли те е от мен? — попитах го.

И в онзи кратък миг двамата се разбрахме. Мисля, че единствен аз видях трепването в очите му. И единствен той — трепването в моите. Пусна ме отвисоко.

— Ще останем в града един ден — каза Прайс. — Брат Йорг черпи. Ако някой от вас, тъпанари, направи някоя простотия, преди да сме тръгнали, лично ще се разправам с него. Лично.

После ми протегна ръка. Не да ми помогне всъщност, осъзнах аз с миг закъснение. Дръпнах си ръката, преди да съм се изложил съвсем, метнах му кесията и казах:

— Аз ще ида с нубанеца.

Прайс кимна. С черното си лице нубанецът правеше впечатление — щяха да си спомнят, че е избягал от тъмницата, щяха да го запомнят, когато се появи в града.

Нубанецът сви рамене и тръгна на изток към нивите. Тръгнах след него.

Чак когато излязохме на пътя между живите плетове, нубанецът проговори отново:

— Би трябвало да те е страх от Прайс, момче.

Първият лъх на бурята шумолеше в глоговете от двете ни страни. Въздухът миришеше особено — остра нишка, вплетена в уханието на

плодородна земя.

— Защо? — попитах. Дали не си мислеше, че ми липсва нужното въображение, за да изпитвам страх? Някои хора са толкова тъпи, че им липсва усет за евентуалните последствия от едно или друго. Други се тормозят с вероятности и въображението им рисува всякакви ужасии, каквито не би могъл да измисли дори най-големият им враг.

— Защо на боговете да им пука какво ще се случи с дете, на което не му пука за самото него? — попита нубанецът.

Спря на един завой и аз също спрях близо до живия плет. Порив на вятъра разклати клонките и бели цветчета се отрониха между тръните на глога. Нубанецът погледна назад в посоката, от която бяхме дошли.

— Може би не ме е страх и от боговете — казах аз.

Тежки капки дъжд затупкаха в прахоляка около нас.

Нубанецът поклати глава. Косата му беше много къдрава и капките блестяха в нея като скъпоценни камъни.

— Само глупакът размахва юмрук на боговете, момче. — Стрелна ме с усмивка и тръгна към завоя. — Не знаеш какво могат да ти изпратят.

Засега, изглежда, ми изпращаха дъжд. Ненормално тежък дъжд, сякаш капките не просто падаха, а небето ги изстрелваше към земята. Застанах до нубанеца. Живият плет не предлагаше заслон. Дъждът намокри туниката ми, беше толкова студен, че ми стана трудно да дишам. Това ме подсети за удобствата, които бях зарязал, и повдигна въпроса дали все пак не съм сгрешил, отхвърляйки съвета на Лундист.

— Защо стоим тук? — попитах. Наложих се да повиша глас, за да надвикам дъжда.

Нубанецът сви рамене.

— Не ми харесва да вървим по пътя.

— Повече прилича на река, отколкото на път. Какво чакаме?

Той пак сви рамене.

— Може би имам нужда от почивка. — Докосна предпазливо раните по гърдите си, примижа от болка и разтегли устни. Зъбите му бяха неочаквано бели, не като на другите братя — в техните усти царуваше сиво разложение.

Минаха още пет минути. Чаках кротко. Така де, мокър от дъжд не се бои, а вече бях мокър до кости.

— Как ви хванаха? — попитах. Мислех си за Прайс и Райк. Трудно ми беше да си представя как се предават на кралските стражари. Смешно дори. Комично.

Нубанецът поклати глава.

— Как? — попитах отново, надвиквайки дъжда.

Нубанецът погледна назад към пътя, после се наведе към мен.

— Сънен вещер.

— Вещер? — Намръщих се и плюх в краката си.

— Сънен вещер — повтори нубанецът. — Дойде в съня ни и ни оплете, докато хората на краля ни заловят.

— Защо? — попитах. Дори да се вържех за вещера, което нямаше как да стане, със сигурност знаех, че баща ми не ползва услугите на разни вещери и вещици.

— Мисля, че е искал да се подмаже на краля — каза нубанецът.

А после тръгна през калта. Тръгнах мълчаливо след него. Виждах бях деца да се влачат след възрастните и да ги засипват с въпроси, но с детството бях приключил. Въпросите ми можеха да почакаат, ако не друго, поне докато дъждът спре.

Цапахме през кални локви близо час, преди нубанецът да спре. Пороят беше преминал в напоителен ръмеж. Нямаше изгледи облаците да се разкарат скоро. Този път направихме добре, че спряхме, оказа се. Едва се бяхме прислонили край живия плет, когато десетина конници изтрецяха покрай нас сред пръски кал.

— Твоят крал иска да ни върне в тъмницата, Йорг.

— Вече не е мой крал — казах аз. Понечих да стана, но нубанецът ме хвана за рамото.

— Заряза хубавия живот в замъка и сега се криеш в дъжда. — Наблюдаваше ме съсредоточено. Очите му виждаха много и това не ми хареса. — Чичо ти жертва живота си, за да те опази. Стори ми се добър човек. Стар, силен, мъдър. Но ти въпреки това тръгна с нас.

Мълчание се проточи помежду ни, от онзи тип мълчание, който те подканя да го запълниш с изповед.

— Има един тип. Искам да умре.

Нубанецът свъси чело.

— Децата не трябва да са такива. — Дъждът се стичаше на вадички по навъсеното му чело. — Мъжете не трябва да са такива.

Отърсих се от ръката му, станах и тръгнах по пътя. Нубанецът ме настигна и изминахме още десетина мили, преди да се мръкне съвсем.

Пътят минаваше основно през ниви, ако не броим единичните чифлици и мелници встрани от него, но с падането на нощта видяхме светлинки, скупчени под гористо възвишение южно от нас. Лундист редовно ме тормозеше с карти на Анкрат, затова веднага се сетих, че това е Боров акър, селце, което доскоро бях свързвал само със зелена точка върху стар пергамент.

— Добре ще е да се скрием от дъжда. — Усещах миризмата на дим от огнища и внезапно разбрах защо братята бяха приели плана ми толкова присърце. Обещанието за топлина и храна е неустойимо за хора, свикнали на студ и недохранване.

— Би трябвало да нощуваме там, горе — каза нубанецът и посочи към билото на хълма.

Ръмеше кротко и напоително. Дъждът ни обвиваше в студено одеяло, което изсмукваше силите ми. Проклинах слабостта си. Само от няколко часа бях на пътя, а от умора не можех да си кажа и името.

— Или да се вмъкнем в някоя от онези плевни — предложих. Две стояха настрани от къщите, изолирани, само на метри от гората.

Нубанецът понечи да поклати глава. Гръм се търколи на изток, тихо, но продължително. Нубанецът сви рамене.

— Добре.

Слава богу!

Тръгнахме през нивите, които дъждът беше превърнал в тресавища, препъвахме се в мрака, най-вече аз, полумъртъв от умора.

Нубанецът натисна с рамо вратата на плевнята, тя изохка възмутено и се отвори с протяжно скърцане. Разляя се куче в далечината, но не ми се вярваше фермерите да излязат в дъжда само заради мнението на някакъв пес. Залитнахме през прага и се проснахме в сеното. Крайниците ми тежаха като олово, бях толкова уморен, че ако не стисках зъби, сигурно щях да заплача.

— Не се ли притесняваш, че сънната вещица ще те потърси пак? — попитах. — Едва ли е доволна, че подаръкът ѝ за краля е избягал. — Преглътнах една прозявка.

— Вещер — поправи ме нубанецът. Вярно, че беше казал така. — Мисля, че беше мъж.

Свих устни. В моите сънища вещиците си бяха вещици, жени, а не мъже. Криеха се в тъмна стаичка, за чието съществуване не бях подозирал. Стая с отворена врата в коридор, по който трябваше да мина. Подминавах входа и целият настръхвах, невидими червеи плъзваха по ръцете ми. Виждах я, силует от сенки с тъмни ръкави и бледи ръце като паяци. Понечех ли да избягам, краката ми изведнъж натежаваха, сякаш газех в петмез. Борех се, мъчех се да извикам, но бълвах мълчание, бях муха в паяжина, а тя тръгваше към мен бавно и неотвратимо, лицето ѝ навлизаше в светлината. После виждах очите ѝ... и се будех с писъци.

— И не се притесняваш, че вещерът ще те потърси отново? — повторих.

Тресна внезапен гръм и разтърси плевнята.

— Трябва да е близо — каза нубанецът. — И да знае къде си.

Издишах. Не бях осъзнал, че съм затаил дъх.

— Затова първо ще прати след нас ловеца си — добави нубанецът. Чух шумолене — спътникът ми се покриваше със сено да му топли.

— Жалко — казах аз. Отдавна не бях сънувал собствената си сънна вещица. Донякъде ми допаднаше идеята, че може да ни проследи дотук, до тази плевня в хватката на бурята. Наместих се по-дълбоко в боцкащото сено. — Да видим дали ще сънувам вещица, моята или твоята, все едно. И ако ми се присъни, този път няма да бягам. Ще тръгна право към нея и ще я изкормя.

16.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Пак гръмотевица. Усетих я като окови, усетих я в сърцето си. После и светкавицата, която пренаписа света в ръбати форми. Когато угасна, в очите ми останаха жълти петна и в тях — видения. Бебе, което някой удря толкова силно, че кръвта руква от очите му. Деца, които танцуват в огън. Нов гръм отекна в дъсчената постройка и мракът се върна отново.

Седях объркан на границата между съня и будния свят, обграден от скърцащи дъски и вятърен вой. Нова светкавица прониза небето и видях вътрешността на каретата — мама на седалката срещу мен, Уилям свит на топка до нея с колене под брадичката.

— Бурята! — Извъртях се да затворя прозорчето. Не можах, вятърът го блъскаше навътре и носеше дъжд.

— Тихо, Йорг — каза мама. — Заспивай.

Не я виждах в тъмното, но цялата карета ухаеше на нея. Рози и лимонова трева.

— Бурята. — Знаех, че съм забравил нещо. Това поне си спомнях.

— Просто вятър и дъжд. Не се плаши, миличък.

Плаших ли се? Заслушах се в поривите на вятъра и тракането на вратата.

— Трябва да останем в каретата — каза тя.

Потопах се съзнателно в движението, нагоре и надолу и наляво и надясно, с надеждата да уловя онзи спомен, да го изтръскам от скривалището му.

— Заспивай, Йорг. — Прозвуча повече като заповед, отколкото като препоръка.

„Тя откъде знае, че не спя?“

Светкавица падна толкова близо, че чух съскането. Светлината прекоси лицето ѝ на три пъти, улови нещо животинско и свирепо в

погледа.

— Трябва да спрем каретата. Трябва да слезем. Трябва да...

— Заспивай! — Гласът прозвуча остро.

Понечих да стана, но открих, че внезапно съм натезжал, сякаш газех в гъста кал или в... петмез.

— Ти не си моята майка.

— Остани в каретата — прошепна тя.

Остра миризма на карамфили срязва мрака с лек дъх на смирна в добавка. Ухание на гроб. Миризма толкова силна, че задуши всички звуци. Всички освен бавното й гъгниво дишане.

Посегнах слепешката към дръжката. Вместо студен метал напипах развала, мека плът, разкашкала се в смъртта. Писък се изтръгна от мен, ала не успя да разкъса тишината. При следващата светкавица я видях — плътта се беше свлякла от костите, гнойни дупки зееха на мястото на очите й.

Страх изпи силата ми. Усетих я да изтича на топла струйка в крачола ми.

— Ела при мама. — Пръсти като сухи вейки се ключиха около китката ми и ме повлякоха в черното.

Никаква мисъл не можеше да пусне корен в ужаса, който ме държеше. Думи пърхаха на устните ми, но нямах представа какви са или в какво ще се превърнат.

— Ти си... не си тя — чух се да казвам.

Още една светкавица... лицето й на два пръста от моето. Още една... и в светлината й видях майка си да умира, да й изтича кръвта под дъжда на бурна нощ, видях и себе си, увиснал в шипките, безпомощен в капана от тръни — и в още нещо. В капан от страх.

Изпълни ме студена ярост. Изригна от червата ми и се разля навсякъде. Ударих с чело разкапаното лице на чудовището и хванах дръжката с увереност, която нямаше нужда от патерицата на светлината.

— Не!

И изскочих в бурята.

Изтреця гръм толкова силен, че да събуди и отколешни мъртъвци. Седнах рязко, объркан от миризмата на сено. Плевнята! Спомних си плевнята.

Слаба светлинка разпръскваше мрака. Светлина на фенер. Фенер, закачен на греда близо до вратата. Някакъв човек, мъж, висок, стоеше на границата между светлината и мрака. Нубанецът лежеше в краката му, спящ и очевидно в плен на кошмар.

Понечих да извикам, после прехапах бузата си отвътре, за да се спра. Вкусът на кръвта прогони утайката от собствения ми кошмар.

Мъжът държеше най-големия арбалет, който бях виждал. Започна да навива с една ръка тетивата. Не бързаше. И защо да бързаш, когато ловуваш от името на сънна вещица? Освен ако някоя от жертвите не се е отскубнала от съня, пратен да я задържи в небитието...

Посегнах към ножа си и не напипах нищо. Сигурно беше паднал, докато съм се мятал в сеното, пришпорван от кошмара си. Светлината на фенера се отрази в нещо метално до крака ми. Сечиво някакво. Кука за дърпане на сеното. Още три оборота на манивелата и ловецът щеше да изчезне. Взех куката.

Воят на бурята прикри движенията ми. Не се промъквах. Вървах бавно, за да не стъпя накриво, но достатъчно бързо, за да надбягам лошия късмет.

Първоначалната ми идея беше да му изляза в гръб и да му забия куката в гърлото, но ловецът беше твърде висок, за да го стигне десетгодишно дете.

Той вдигна арбалета и се прицели в нубанеца.

Когато трябва да чакаш, чакаш. Това ми повтаряше Лундист. Но никога не се колебай.

Забих куката между краката на ловеца и дръпнах с всичка сила.

За разлика от трясъка на гръмотевиците и воя на вятъра, писъкът на ловеца събуди нубанеца. И за разлика от мен, той не губи време да се чуди къде е и какво става. Скочи на крака и заби меча си в гърдите на неканения гост. Всичко това за два удара на сърцето.

Стояхме над падналия ловец, стиснали в ръце окървавените си оръжия.

Нубанецът изтри своето в плаща на ловеца.

— Гледай какъв голям арбалет! И стар.

Побутнах го с крак. Беше много по-тежък от очакваното.

Нубанецът се наведе и го вдигна. Плъзна пръсти по металния обков.

— Направен е от моя народ. — Загледа се в символите и лицата на свирепи богове. — Излиза, че ти дължа още един живот. — Претегли арбалета в ръка и се усмихна. Зъбите му се белнаха под светлината на фенера.

— Един ми стига. — Помълчах, после казах: — Граф Ренар трябва да умре.

Усмивката му угасна.

17.

Старите коридори ме обгърнаха и четири години се превърнаха в сън. Познати завои, същите вази, същите брони, същите картини, дори стражите бяха същите. Четири години, а всичко беше същото — освен мен.

Малките сребърни лампи в нишите горяха с масло от китове, убити в далечни морета. Вървах от един светъл ореол към следващия по петите на страж, чиято броня беше по-хубава от моята. Бяха отвели Макин и Гомст някъде и сега вървах сам към посрещане от неизвестно естество. Замъкът все още ме караше да се чувствам малък, оказа се. Вратите бяха направени за гиганти, таваните се издигаха толкова високо, че дори едър мъж с копие в ръка едва ли би могъл да ги докосне. Стигнахме до западното крило, където се намираха кралските покои. Тук ли щеше да ме приеме татко? Щяхме ли да се срещнем като мъж с мъж в ботаническата градина? Да оголим душите си под купола на планетариума? Представял си го бях седнал в черната лапа на трона, като квачка над дворцовите си пиленца, а мен ме водят при него с ескорт от гвардейци.

Вървах след самотния стражник и се чувствах смътно измамен. Наистина ли исках да ме ескортират въоръжени мъже? За толкова опасен ли се смятах? Достоен за окови? Исках баща ми да се страхува от мен? Кралят на Анкрат да търси защита от гвардията, за да се срещне с един четиринайсетгодишен пикльо?

За миг се почувствах като глупак. Бръснах с ръка ефеса на меча си. Изковали бяха острието от метала, който пронизваше стените на замъка. Истинско семейно бижу, наследство, предавано от баща на син във Висок замък от хиляда години, ако не и повече. И тогава се ядосах, закопнях за сблъсък. Гласове се надигнаха в главата ми, надвикваха се шумно. Настръхнах, мускулите на гърба ми се напрегнаха в готовност.

— Баня, принц Йорг?

Нахален въпрос от стража. Едва не изтеглих меча си от ножницата.

— Не — отвърнах. Важно бе да запазя самообладание. — Ще се видя с краля сега.

— Крал Олидан си почива, принце — каза стражът. Подсмиваше ли се? В очите му грееше интелигентност, каквато не свързвах с домашната стража.

— Спи? — Бих дал година от живота си да отнема изненадата от изречената дума. Сигурно така се бе почувствал капитан Кодин — да усещаш, че те вземат на подбив, но да не знаеш каква е шегата.

— Сагеус ви чака в библиотеката, принце — каза мъжът. Обърна се да си тръгне, но аз го стиснах за гърлото.

Спи значи? Играеха си с мен, баща ми и онзи негов питомен магьосник.

— Тази игра — казах. — Предполагам, че ще се стори забавна някому, но ако ти... ме ядосаш... още веднъж, ще те убия. Помисли си добре. Ти, друже, си пионка в чужда игра и за награда ще получиш меч в корема, освен ако не ме умилостивиш през следващите двацет секунди.

Чисто поражение си е да прибегваш до груба сила в тънка игра като тази, но понякога се налага да жертваш битката, за да спечелиш войната.

— Принце, аз... Сагеус ви чака във... — Виждах, че съм обърнал самодоволното му превъзходство в ужас. Бях нарушил правилата на играта. Стиснах още малко гърлото му.

— И защо ми е да говоря с този... Сагеус? Какъв ми е той на мен?

— Той... той се ползва с доверието на краля. М-моля ви, принц Йорг — изломоти стражът. Не е нужна голяма сила да удушиш човек, ако знаеш точно къде да стиснеш.

Пуснах го и той се срина задъхан.

— В библиотеката значи? Как се казваш?

— Да, принце, в библиотеката. — Той разтри шията си. — Робарт. Робарт Хул.

Минах през Залата с копията и свърнах към тапицираните с кожа врати на библиотеката. Спрях и се обърнах към Робарт.

— Има повратни точки, Робарт. Разклонения по пътя ни. Моменти, към които се връщаме след време и си казваме: „ако само бях...“ Този момент е такъв. И ти имаш късмет, защото рядко се случва

да ни ги посочат изрично. Сега трябва да решиш дали да ме мразиш, или да ми служиш. Обмисли внимателно избора си. — Отворих със замах вратата на библиотеката. Тя се удари в стената и аз влязох.

В спомените ми библиотеката се издигаше до небесата, пълна с книги, натежала от писано слово. Научих се да чета, когато бях на три. На седем вече си общувах със Сократ, учех се за формата и нещата от Аристотел. Много време бях прекарал в тази библиотека. Реалността бледнееше пред спомена. Сега библиотеката ми изглеждаше малка. Малка и прашна.

— Та аз съм изгорил повече книги, отколкото има тук! — възкликнах.

Сагеус пристъпи откъм отдела за древна философия. Беше по-млад, отколкото очаквах, най-много на четирийсет, и облечен в семпла бяла роба, която напомняше за римските тоги. Кожата му беше смугла като на човек от средните земи, Индус или Персия примерно, макар да не бях сигурен, защото естественият цвят на кожата му се виждаше само на малкото места, които иглата за татуировки беше пропуснала. Върху кожата си Сагеус беше събрал текста на малка книга, татуирана с наклонения шрифт на матмагьосниците. Колкото до очите му... очаквах да са строги, да внушават страх, нали уж така било при хората с власт и сила, но не. Очите на Сагеус бяха кротки. Почти като очите на кравите, които ни бяха зяпали край кралския път, кафяви и спокойни. Не очите, а погледът му режеше. Кротките му очи незнайно как копаеха надълбоко. Може би силата идваше от думите, изписани по лицето му. Мога само да кажа, че дълго време останах сляп за всичко освен за очите на неверника, глух за всичко освен за дъха му, мускулите ми вкаменени до един, освен сърцето.

После той ме пусна, като риба, която хвърляш обратно в реката, защото е твърде малка за тигана. Стояхме лице в лице, на няма и педя разстояние, макар да не помнех кога съм се приближил. Но очевидно аз се бях приближил, а не той, защото стояхме сред книги. Сред мъдрите думи на далечната древност. Платон вляво от мен, преписи на преписите на преписите. „Модерните“ автори вдясно — Бърtrand Ръсел, Карл Попър, Зианг и прочие. Слаб гласец дълбоко в мен крещеше до кръв. Ала неверникът беше загасил огъня ми.

— Баща ми явно разчита на теб, Сагеус — казах аз. Потрих пръсти, но те не ме сърбяха да стисна меча. — Свещениците

несъмнено се дразнят от присъствието на неверник в двора. Ако папата смееше да напусне Рим, което рядко ѝ се случва напоследък, щеше да дойде тук и да прокълне душата ти на вечни мъки в огньовете на ада! — Единствено с догмата можех да го ударя, друго нямах.

Сагеус се усмихна дружески, сякаш току-що му бях направил дребна услуга. Слабичък беше. С лекота можех да го съборя на пода и да го удуша. Свирепи мисли изплуваха като мехури в съзнанието ми, една след друга, и се пукаха безсилно.

— Много от баща ви има във вас — каза Сагеус.

— И него ли си опитомил? — попитах.

— Не можеш да опитомиш човек като Олидан Анкрат. — Дружеската му усмивка се развесели. Де и аз да знаех на какво се смеем. Значи можеше да върти на пръста си мен, но не и баща ми, това ли беше? Или действително манипулираше краля, но предпочиташе да прикрие този факт зад самодоволни усмивчици?

Представих си как татуираната глава на езичника се разделя с раменете му, усмивката му замръзва, а от врата му шурва кръв на тласъци. Представих си го и посегнах към меча, впрегнал цялата си воля в това простичко действие. Дръжката беше студена на пипане. Свих пръсти около нея, но преди да я стисна здраво, ръката ми падна като отсечена.

А Сагеус вдигна вежда. Беше си обръснал веждите също като главата и после ги беше нарисувал. Отстъпи крачка назад.

— Вие сте интересен младеж, принц Йорг. — Очите му изстинаха. Така кротки в един момент и мъртви като камък в следващия. — Ще трябва да разберем какво задвижва машинката ви, да? Ще помоля Робарт да ви придружи до стаята ви, сигурно сте уморен. — Докато говореше, пръстите на дясната му ръка се плъзгаха по думи, татуирани върху лявата, бръсваха един символ, после отскачаха нагоре към черен полумесец, сетне подчертаваха някаква фраза, и пак. Наистина се чувствах уморен. Краката и ръцете ми бяха натежали като олово, теглеха ме надолу.

— Робарт! — извика той, силно, така че гласът му да се чуе в коридора.

После пак ме погледна кротко.

— Сигурно ще ви навестят сънища, принце, заради умората от дългия път. — Пръстите му се преместиха върху нови редове, ниско на

лявата ръка, после високо на дясната. Сетне се спряха на почернени думи, по-черни от най-черната нощ, от вътрешната страна на китката му, направо на вените. — Сънищата казват на един човек какъв е.

Едва държах очите си отворени. На шията му, вляво от адамовата ябълка, сред ситния текст изпъкваше една буква, по-голяма от останалите, цялата в завъртулки. Приличаше на цвете.

„Докосни цветето — помислих си. — Докосни хубавото цветенце.“ И сякаш с магия ръката, предала ме преди малко, се раздвижи. Изненадах го: определено не очакваше да го стисна за гърлото. Чух вратата на библиотеката да се отваря.

„Кльощав е — помислих си. — Адски е кльощав.“ Зачудих се дали ще мога да обхвана с една ръка врата му. Беше си чисто любопитство, без намек за насилие, трябва да призная със срам. Чух как Робарт си поема шумно дъх. Сагеус стоеше вдървен с полуотворена уста, сякаш не можеше да повярва какво се случва.

Едва се държах на краката си, прозявки напиреха да омотаят думите ми, но го гледах право в очите. Нека си мисли, че натискът, който прилагам, е заплаха. Всъщност се опирах на него, за да не падна.

— Сънищата са си мои, езичнико — казах. — Моли се да не сънувам теб.

И се обърнах, преди да съм паднал позорно. Минах покрай Робарт. Той ме настигна в Залата с копията.

— Не бях виждал някой да посяга на Сагеус, принце.

Принце. Така беше по-добре. Имаше възхищение в гласа му, може би искрено, може би не — бях твърде уморен, за да ми пука.

— Той е опасен човек. Враговете му умират в съня си. Или откачат. Лорд Джейл напусна двора два дни след като се скара с езичника пред баща ви. Казват, че не можел да се храни сам и по цял ден пеел някаква детска песничка.

Стигнах до Западното стълбище. Робарт дърдореше ли, дърдореше по петите ми. После млъкна изведнъж.

— Стаята ви е в Червения коридор, принце. — Заби поглед в ботушите си. — Старата ви стая сега е на принцесата.

Принцеса? На кого му пука? Утре. Утре щях да разбера за какво иде реч. Оставих го да ме заведе в отредената ми стая. Една от стаите за гости в Червения коридор. Беше достатъчно голяма да побере повечето кръчми, в които бях нощувал напоследък, но въпреки това си

беше явна обида, нарочна. Стая като за провинциален барон или далечен братовчед, дошъл от протекторатите да погостува в замъка.

Спрях пред вратата. Залитах от изтощение. Заклинанието на Сагеус се слягаше все по-надълбоко и силата изтичаше от мен като кръв от срязани вени.

— Казах ти, че е дошъл моментът да избираш, Робарт — рекох. Изричах думите внимателно, една по една, иначе щяха да се изгубят по пътя. — Доведи Макин Борта. Искам той да пази на вратата ми тази нощ. Време е да избираш.

Не изчаках за отговор. Ако бях изчакал, Робарт трябваше да ме носи на ръце до леглото. Бутнах вратата и залитнах през прага. Успях да я затворя, облегнах гръб на нея и се свлякох на пода. Свличах се сякаш цяла вечност, все по-надълбоко, като в бездънен кладенец.

18.

Събудих се с онази внезапна конвулсия, която те спохожда, когато всеки мускул в тялото ти внезапно осъзнава, че е заспал по време на дежурство. Това беше първият шок. Вторият дойде, когато си дадох сметка колко дълбоко съм спал. Никога не спиш толкова дълбоко на пътя, ако искаш да се събудиш.

Мракът с нищо не облекчи объркването ми. Посегнах за меча си и напипах меки чаршафи. Висок замък! Спомените ме връхлетяха. Спомних си езичника и неговото заклинание.

Претърколих се надясно. Винаги оставях нещата си от дясната страна. Уви, и там имаше само дюшек, мекичък и дебел. Нищо не виждах, все едно внезапно съм ослепял. Сигурно капациите бяха затворени плътно, защото дори шепот от звездна светлина не проникваше в стаята. Беше и тихо, много тихо. Протегнах се да стигна ръба на леглото, но не го открих. „Широко легло“ — помислих си с надежда да открия нещо смешно в ситуацията.

Сетих се да издишам — още задържах онзи панически дъх, който си бях поел в мига на събуждането. Какво ме беше събудило всъщност? Какво ме беше измъкнало силom от заклинанието на езичника в прегръдките на това толкова удобно легло? Дръпнах ръката си и свих колене до гърдите си. Някой ме беше сложил в леглото и бе прибрал дрехите ми. Не ще да е бил Макин, той не би ме оставил гол в нощта. Много скоро щях да си поговоря подробно с този някой. Но това можеше да изчака до сутринта. Сега просто исках да заспя, а денят щеше да дойде и без мен.

Само че сънят ме беше изритал от лоното си и май не искаше да ме приеме пак. Затова аз си лежах гол в чуждото легло и се чудех къде ми е мечът.

Шумът дойде толкова тих, че можеше да е плод на въображението ми. Взирах се сляп в мрака и попивах тишината с уши. И ето го пак, тих като шепот на дреха, бръснала камък. Улових призрак

на звук, притаен дъх. Или пък бе просто нощният вятър, открил пролука в прозоречните капаци.

Лед пролази по гръбнака ми като лек гъдел между плешките. Надигнах се и сдържах импулса да се разприказвам, да развея показна неустрашимост в лицето на невидимия ужас. „Не съм на шест години, за бога — казах си. — Карал съм мъртви да побегнат.“ Отметнах завивките и станах. Ако в мрака ме дебнеше някое от чудовищата на езичника, чаршафите нямаше да го спрат. Протегнал ръце пред себе си, открих края на леглото, да не повярваш, после и стената. Тръгнах покрай нея, плъзгах пръсти по каменния градеж. Съборих нещо и то се счупи с трясък. Трясък на скъпа вещ. Ударих си кокалчетата в някакво невидимо препятствие, едва не се скопих в ръба на шкаф или ракла, после най-сетне открих прозореца.

Напипах резето на капациите. Помъчих се да го дръпна, но то се съпротивляваше влудяващо, сякаш пръстите ми бяха измръзнали до безчувственост. Бях настръхнал. Чувах стъпки, приближаваха се. Задърпах с цялата си сила. Всяко движение ми се струваше забавено и безсилно, сякаш бях потънал до шията в петмез, като в онези сънища, когато вещицата те гони и не можеш да избягаш.

Капациите отстъпиха изведнъж, без предупреждение. Литнаха към мен и видях, че стоя високо над двора за екзекуции, окъпан в лунна светлина. Завъртях се. Бавно, твърде бавно. И видях... нищо. Празна стая, посребряла от сенки.

Лунният светлик заливаше стената вдясно от мен. Сянката ми се разтегли напред в арката на прозореца и забули долната част на голяма картина. Портрет. Портрет на жена в цял ръст. Изстинах; усетих лицето си като дървена маска. Знаех го този портрет. Мама. Майка ми в голямата зала. Мама с бяла рокля, висока и ледена в своето съвършенство. Често повтаряше, че не харесва портрета, защото художникът я бил нарисувал твърде далечна, твърде царствена. Единствено Уилям я смекчавал. Ако не бил той, гушнал полите ѝ, щяла да махне портрета, така казваше. Но не можела да захвърли малкия Уилям в някое мазе.

Отлепих поглед от лицето ѝ, бледо под лунния светлик. Тя надвисваше над мен, беше висока жена приживе, а на портрета — още по-висока. Дрехата ѝ се спускаше във водопад от дантелена пяна. С

роклята художникът се беше справил добре. Изглеждаше съвсем като истинска.

Хлад нахлу през отворените капаци. Стана ми студено, много студено, по-студено отколкото е нормално дори в студена есен. Полазиха ме ледени тръпки. Не можела да захвърли Уилям, така казваше. Само дето Уилям вече го нямаше... Пристъпих назад към отворения прозорец.

— Исуе... — промълвих и примигнах да махна сълзите.

Погледът на мама ме последва.

— Ису не беше там, Йорг — каза тя. — Никой не дойде да ни спаси. Ти ни гледаше, Йорг. Беше там, гледаше ни, но не се притече на помощ.

— Да. — Первазът на прозореца студенееше под коленете ми. — Тръните... тръните ме държаха.

Тя ме погледна, очите ѝ бяха сребърни като луната. Усмихна се и за миг си помислих, че ще ми прости. После изпищя. Не изпищя, както пицеше, когато я насилваха хората на графа. Онова би могла да го издържи и да оцелее. Може би. Не, сега изпищя, както пицеше, когато убиха Уилям. Грозен, животински писък, изтръгнат от съвършеното ѝ нарисувано лице.

Изпъшках. Думите изригнаха от устата ми:

— Тръните! Опитах се, мамо. Опитах се.

И тогава той се изправи иззад леглото. Уилям, сладкият Уилям, главицата му хлътнала от едната страна. Кръвта съсирена черна по русите му къдрици. Едното му око го нямаше, но другото гледаше право в мен.

— Ти ме остави да умра, Йорг — каза той. Нещо бълбукаше в гърлото му и той заваляше думите.

— Уил. — Само това успях да кажа.

Той протегна ръка, бяла и опръскана с тъмна кръв.

Прозорецът зееше зад мен и аз понечих да се хвърля през него, но точно тогава нещо ме бутна напред. Уил стоеше, мълчеше и ме гледаше.

— Йорг! Йорг! — Вик стигна до мен, далечен, но и някак познат. Погледнах назад към прозореца и двора в ниското.

— Скачай — каза Уил.

— Скачай! — каза мама.

Но гласът на мама вече не беше гласът на мама.

— Йорг! Принц Йорг! — Викът се чу по-силно този път, нов удар, също по-силен, ме събори на пода.

— Дръпни се бе, момче. — Познах гласа на Макин. Стоеше на прага, зад него се плискаше светлината на лампа. А аз лежах на пода в краката му. Не до прозореца. И не гол, а с бронята си.

— Беше затиснал вратата, Йорг — каза Макин. — Онзи тип, Робарт, ме извика по спешност — и какво? Идвам тук и ти крещиш зад вратата. — Огледа се за някаква заплаха. — Значи съм тичал като алтав от Южното крило, защото си имал кошмар, така ли? — И добави със закъснение: — Принце.

Изправих се. Чувствах се смазан, все едно Бърло Дебелака е седял отгоре ми. Нямаше картина на стената, нямаше я мама, Уил също не надничаше иззад леглото.

Изтеглих меча си. Непременно трябваше да убия Сагеус. Толкова силно го исках, че усещах вкуса на смъртта му в устата си, като кръв, гореща и солена.

— Йорг? — каза Макин. Гледаше ме с тревога, сякаш се чудеше дали не съм полудял.

Тръгнах към отворената врата. Макин ми препречи пътя.

— Не можеш да излезеш с меч в ръка, Йорг. Стражата ще те спре.

Не беше чак толкова висок и широк като Райк, но беше едър, широкоплещест и много силен. Едва ли бих могъл да го отместя от пътя си, без да го убия.

— Разковничето е в саможертвата, Макин — казах и прибрах меча.

— Принце? — попита той, навъсил чело.

— Ще го пощадя онова татуирано копеле — казах. — Имам нужда от него. — Зърнах за миг образа на майка си, но той избледняваше бързо. — Трябва да разбере каква игричка играят тук. Кой са фигурите и кой са играчите.

Макин се навъси още повече.

— Трябва да поспиш, Йорг. В легло, а не на пода. — Хвърли поглед към коридора. — Искаш ли да ти донеса лампа?

Това ме накара да се усмихна.

— Не — отвърнах. — Не ме е страх от мрака.

19.

Събудих се рано. Сивкава светлина влизаше през процеците на капаците и за пръв път успях да разгледам добре стаята си — голяма, добре обзаведена, стените натежали от гоблени с ловни сцени. Свалих ръка от дръжката на меча и се протегнах с прозявка. Не ми харесваше това легло. Беше прекалено меко и прекалено чисто. Когато отметнах завивките, те събориха звънчето за прислугата от нощното шкафче. То се удари със звън в плочите по пода, отскочи върху един килим и млъкна. Никой не дойде. Голяма работа — вече четири години се обличах сам. Не че често се бях събличал всъщност. А и гардеробът ми беше по-дрипав от ливреята на най-долния прислужник в замъка на баща ми. И все пак. Никой не дойде.

Под бронята си носех окъсана сива фланела. На бюфета имаше огледало. Оставих го да си лежи там с лицето надолу. Прокарах набързо пръсти през косата си в търсене на въшки, достатъчно тлъсти да ги напипам, и с това сутрешният ми тоалет приключи. Готов бях за закуска.

Най-напред отворих широко капаците. Този път резето не ми се опря. Погледнах надолу към двора за екзекуции, квадрат, ограден от гладките стени на замъка. Момчета от кухнята и слугини притичваха през празния двор, всички хукнали по задачите си, слепи за бледото воднисто небе отгоре.

Обърнах гръб на прозореца и забързах по своята си задача.

По правило принцовете познават кухнята много по-добре от всяка друга част на замъка. Къде другаде би имало толкова приключения? Къде другаде истината се изрича с толкова прости думи? Двамата с Уилям бяхме научили в кухнята на Висок замък много повече, отколкото от книгите си по стратегия и латински. Измъквахме се с намастилени пръсти от кабинета на Лундист и хуквахме по дългите коридори, оттам надолу по стълбите с лудешка скорост, устремени към прибежището на кухнята.

Сега вървах по същите коридори — бяха широки и с високи тавани, но въпреки това имах чувството, че ме притискат злонамерено. Твърде дълго бях живял под открито небе, пълнокръвно.

За смъртта също бяхме научили в кухнята. Виждали бяхме как с едно движение на ръката готвачът превръща живи пилета в мъртво месо. Как Етел Питата скубе тлъстите кокошки, оголва ги в смъртта им, преди да ги изкорми. Ако честичко навестяваш кухните на замъка, бързо разбираш, че в смъртта няма нито изящество, нито достойнство. Научаваш колко е грозна и колко е сладка на вкус.

Завих в края на Червения коридор, затънал в спомени, сляп и глух. Затова видях само силует, който връхлита отгоре ми. Инстинктите, придобити на пътя, взеха връх. Преди да съм отчел дългата коса и дантелите, вече я бях залепил за стената, с една ръка ѝ затисках устата, с другата държах кинжала си на гърлото ѝ. Стояхме нос в нос и се гледахме, очите на пленницата ми бяха със странен зелен цвят като рисувано стъкло. Оставих гримасата си да се отпусне в усмивка, спрях да стискам зъби. Отстъпих назад и я пуснах.

— Простете, милейди — казах и се сгънах в небрежен поклон. Беше висока почти колкото мен и с година-две по-голяма, не повече.

Стрелна ме със свирепа усмивка и изтри уста с опакото на дланта си. Видях кръв по ръката ѝ, явно момичето си беше прехапало езика. Ама хубава беше, наслада за окото. Имаше широко лице с чупки по носа и скулите, но мека и закръглена в устата, всичко това обрамчено от червена коса, тъмночервена.

— Ау, как вониш, момче — каза тя. Обиколи ме с бавни крачки, сякаш оглеждаше кон на пазара. — Имаш късмет, че сър Гален не е с мен, иначе някое нещастно слугинче вече щеше да ти счита главата от пода.

— Сър Гален? — попитах. — Ще си отварям очите за него значи. — Беше с диамантена огърлица, камъчетата блестяха върху сложна оплетка от злато. Спанска направа — никой на Конски бряг не може да изработи такова нещо. — На краля няма да му хареса, ако гостите му започнат да се избиват един друг. — Решил бях, че е щерка на богат търговец, дошъл да се подмаже на краля. Много богат търговец. Или това, или щерка на граф от Изтока. Имаше лек източен акцент.

— Ти си гост? — попита тя и вдигна вежда. Отиваше ѝ. — Едва ли. По-скоро си се вмъкнал под носа на стражата. През отходния канал

най-вероятно, предвид вонята. Не виждам как би се покатерил по стените с тази тежка стара броня.

Тропнах с токове като галантен рицар и ѝ предложих ръката си.

— Тръгнал съм към кухните да закуся. Там ме познават. Защо не дойдете с мен, милейди? Хем ще проверите препоръчителните ми писма.

Тя кимна, но не прие ръката ми.

— Винаги мога да пратя някое кухненско слугинче за стражата, ако не срещнем нито един гвардеец по пътя.

И така, двамата тръгнахме рамо до рамо по коридорите и безкрайните стълбища.

— Моите братя ме наричат Йорг — казах. — А към вас как да се обръщам? — Открих, че дворцовата реч не приляга добре в устата ми, която незнайно защо изведнъж беше пресъхнала. Момичето миришеше на цветя.

— Можеш да ми казваш „милейди“ — отвърна тя и отново сбърчи нос. Разминахме се с двама гвардейци, нагиздени с огнено-бронзовата ливрея на дворцовата стража. И двамата ме измериха с поглед, като да бях лайно, избягало от клозета, но момичето не им каза нищо и те си продължиха по пътя.

Минахме покрай складовите помещения, където осолено телешко и Мариновано свинско чакаха в каци от пода до тавана. „Милейди“, изглежда, знаеше пътя. Стрелна ме с изумрудените си очи.

— И за какво си дошъл — да крадеш? Или да убиваш с този твой кинжал?

— По малко и от двете може би — отвърнах с усмивка.

Иначе въпросът ѝ беше добър. И аз не можех да кажа защо съм дошъл, освен може би заради смътното усещане, че някой никак, ама никак не ме иска тук. Откакто налетях на отец Гомст в неговата клетка и откакто онзи призрак мина през мен, а моите мисли се върнаха към Висок замък, имах чувството, че някой се опитва да обърне стъпките ми в друга посока. А много мразя да ме водят за носа.

Минахме по Късия мост — три махагонови дъски върху огромните железни клапи, които при нужда прекъсваха връзката между долните нива и централната сграда на замъка. От учителя Лундист знаех, че включи ли се механизмът, тежки стоманени врати, три стъпки дебели, се издигат от дупката в пода на коридора.

Задвижвала ги стара магия. Никога не ги бях виждал да се затварят. Тук, на слугинските нива, нямаше лампи, а само запалени факли. Острата миризма на катран за пръв път ме изпълни с усещането, че съм се върнал у дома.

— Може пък да остана — казах.

Арката към кухните зееше недалеч пред нас. Видях Дрейн, помощник-готвача, който се опитваше да вкара половин диво прасе през входа.

— Братята ти няма ли да се затъжат за теб? — попита тя закачливо. Вдигна пръсти към ъгълчето на устата си, където червените следи от моите пръсти започваха да се подуват. Нещо в жеста ѝ поду и мен.

Вдигнах рамене, после спрях да сваля предпазителя на лявата си ръка.

— Много братя има по пътя — казах. — Нека ти покажа какви братя имам предвид...

— Ела — каза тя нетърпеливо.

Светлината на факлата подпали пожар в червената ѝ коса. Момичето разкопча сръчно предпазителя. Разбираше от брони, види се. Може би този сър Гален имаше и друга функция освен да обезглавява лошо възпитани смрадливи младоци.

— Е? — попита тя. — И преди съм виждала ръце, макар и не толкова мръсни.

Ухилих се и обърнах ръка да ѝ покажа марката на Братството върху китката си. Три грозни белега от изгорено във формата на гривна. Отвращение набразди челото ѝ.

— Ти си наемник? И се гордееш с това?

— Повече се гордея с това, отколкото с отломките от собственото си семейство. — Ядосах се. Прииска ми се да взема страха на тази търговска щерка, която отвличаше вниманието ми от важните неща, да я прогоня.

— А тези какви са? — Плъзна пръсти от жигосаната гривна към лакътя ми. По-нагоре не можа да стигне заради бронята. — Ису! Мислех, че под мръсотията се крие момче, но май се крият предимно белези!

Лек допир, а какво вълнение предизвика у мен! Дръпнах се като опарен.

— Паднах в един трънак, когато... като малък — казах доста остро.

— Страшен трънак ще да е бил — каза тя.

Свих рамене.

— Шипка.

Момичето закръгли устенца в безмълвно възклицание.

— Ако паднеш в шипка, трябва да стоиш неподвижно — каза тя, загледана в ръката ми. — Това всички го знаят. А теб май те е драла до кокал.

— И аз го знам. *Вече.* — Тръгнах с бърза крачка към кухните.

Тя се затича да ме настигне, копринените ѝ поли се развяха.

— Не е трябвало да се дърпаш! Защо просто не си изчакал?

— Защото бях глупав — казах. — Сега не бих се дърпал. — Исках тая глупачка да се разкара. Заради нея вече дори не бях гладен.

Ръката ми гореше със спомена за пръстите ѝ. Права беше, тръните ме бяха драли надълбоко. Повече от година след като уж оздравях през няколко седмици отровата разлютяваше раните и стигаше до кръвта ми. А когато плъзнеше по вените ми, правех неща, които вземаха страха дори на братята.

Дрейн мина тежко през прага точно когато стигнах до вратите. Наби спирачки и изтри ръце в мръсната бяла престилка, изопната върху шкембето му.

— Ка?... — Погледът му мина над рамото ми и той опули очи.

— Принцесо! — Разтресе се като желе, сякаш внезапно се е изплашил до смърт. — Принцесо! Ка-какво правите в кухнята? Тук не е място за благородна дама в коприни и прочие.

— Принцесо? — Обърнах се да я погледна. Усетих, че челюстта ми е провиснала, и побързах да я захлопна.

Тя ме удостои с усмивка, която ме постави пред дилемата дали да я изтрия от лицето ѝ с плесник, или да я нацелувам здравата. Преди да съм взел решение, тежка ръка се стовари на рамото ми и Дрейн ме завъртя към себе си.

— А ти, негоднико, каква работа имаш да водиш нейно височество в кух... — Въпросът така и се спомина недоизречен. Тлъстото му лице се сгърчи, той се опита да проговори отново, но думи не идваха. Пусна ме и изграчи: — Йорг? Малкият Йорг?

И се заплака.

С Уил му бяхме досаждали предостатъчно, докато извиваше вратовете на пилета и печеше пай, така че не виждах защо му е да се разчувства толкова сега и да се сополиви. Реших да му опростя неудобството обаче, защото благодарение на него бях хванал принцесата по бели гащи. Изненадана демек. Погледнах я с широка усмивка и се превих в дълбок дворцов поклон.

— Принцеса, а? Излиза, че мръсният наемник, когото смяташе да предадеш на дворцовата стража, всъщност ти е доведен брат.

Тя бързо дойде на себе си, признавам ѝ го, и уточни:

— Всъщност си ми племенник. Баща ти се ожени за така ми преди два месеца. Аз съм леля ти Катерин.

20.

Седяхме на дългата маса от грубо одялани дъски, където се хранеха кухненските слугинчета — аз и леля Катерин. Слугите се бяха разтичали да донесат свещи с всякакви размери на дължина и обиколка, напъхани в прости глинени съдинки, после се бяха изнесли целокупно от помещението. Сега седяха при входовете от двете страни, надничаха ухилени, кимаха и си шушнеха, сякаш беше празничен ден, а ние двамата се явявахме основното развлечение. Дрейн си проби път през дрипавото им множество като баржа през залив. Донесе ни току-що опечен хляб, купичка мед, масло и сребърни ножове.

— Тук яденето е най-сладко — казах аз. Държах Катерин под око. Тя, изглежда, нямаше нищо против. — Хляба го сервираха направо от печта. — И наистина, когато разчупих самуна, от средата му се издигна пара. В рая сигурно мирише на прясно изпечен хляб. — Знаех си аз, че има причина да ми липсваш толкова, Дрейн. — Последното го извиках през рамо. Знаех, че дебелият готвач ще се топли със спомена за тези думи поне година. Не ми беше липсвал. Стотици пъти се бях сещал за пая, който правеше, но не и за него самия. Всъщност, когато днес го видях на прага, трудно си спомних името му. Но нещо в момичето ме изпълваше с желание да съм мъж, който помни такива неща.

Първата хапка пробуди глада ми и аз разкъсах хляба, като да беше еленски бут и като да седях не в кухнята на замъка, а край пътя с братята. Катерин ме гледаше с тънка усмивка, забравила за купичката мед пред себе си.

— Ммм. — Сдъвках и преглътнах. — Какво?

— Сигурно се чуди дали като изядеш хляба няма да се пъхнеш под масата и да се сбориш с кучетата за кокалите. — Макин се беше приближил незабелязано зад гърба ми.

— Много си тих бе, сър Макин. — Завъртях се на място. Той висеше над мен с излъсканата си броня. — Човек с толкоз желязо по

себе си би трябвало да дрънчи. Редно е някак.

— Дрънчах си аз, принце — отвърна Макин и взе че се ухили. — Но може би ти си бил зает с по-неотложни въпроси? — Поклони се на Катерин. — Милейди. Не съм имал честта...

Тя му подаде ръката си.

— Принцеса Катерин Ап Скорон.

Веждите на Макин литнаха нагоре. Той хвана ръката ѝ, поклони се още по-ниско и вдигна пръстите ѝ към устните си. Имаше дебели устни, чувствени. Беше си умил лицето, а косата му лъщеше като бронята, черна и къдрава. Добре изглеждаше без слоевете мръсотия и за миг, много кратък миг, го намразих искрено и без задръжки.

— Сядай — казах му. — Сигурен съм, че Дрейн ще намери още хляб.

Той пусна ръката ѝ. Ама бавно, проклет да е.

— За жалост, принце, в кухните ме води не глад, а задължения. Помислих си, че е възможно да те намеря тук. Викат те в тронната зала. Скуайъри претърсват замъка за теб, на тумби. И вас търсят, принцесо. — Удостои я с одобрителен поглед. — Срегнах един тип, Гален, който определено ви търсеше. — Последното подкисели физиономията му. Явно Макин харесваше сър Гален колкото го харесвах и аз. А за разлика от мен той го беше виждал.

Станах и взех хляба. Не можех да го оставя, много беше хубав.

Тръгнахме обратно по стълбището и скоро подземията останаха зад нас. По всичко личеше, че докато аз съм бил в кухнята, Висок замък се е събудил. Скуайъри и слугини търчаха насам-натам. Гвардейци с ливреи вървяха на групи и със сериозни лица. Заобиколихме някакъв лорд с кожи, златни ланци и антураж, подминахме го, преди да се е отърсил от изумлението си, и чухме едно „Добро утро, принцесо“, което долетя със закъснение, вероятно придружено от поклон.

След серия от по-тесни и по-широки коридори стигнахме до Поройния свод, преддверието на тронната зала, където турнирни брони на прежни крале се редяха покрай стената като кухи рицари на мълчалив пост.

— Принц Йорг Анкрат и принцеса Катерин — уведоми Макин стражите пред вратите. Назова мен преди нея. Дребна подробност, ако

си на пътя, ала тежка, ако си в Поройния свод. „Дошъл е престолонаследникът, пуснете го да влезе.“

Стърчащите в шпалир гвардейци бяха неподвижни като турнирните брони отзад. Проследиха ни единствено с поглед, ръцете им в метални ръкавици лежаха върху дръжките на тежки мечове с върхове, опрени в пода. Двамата рицари при вратите на тронната зала се спогледаха. Сгънаха се в поклони пред принцесата, после се заеха с нелеката задача да отворят тежките врати. Познах единия по герба на нагръдника — бряст и над него рога. Сър Райли. Беше се прошарил през изминалите години. Бореше се горкият със своето крило на вратата, опъваше мишци да издърпа тежкия дъб с бронзов обков. Вратите се открянаха. Тънкият отрязък топла светлина бавно се разшири до прозорец към свят, който някога познавах. Дворът на анкратските крале.

— Принцесо? — Стиснах крепко ръката ѝ и двамата влязохме в залата.

Хората, построили Висок замък, са имали безукорни технически умения и закърняло въображение. Стените, които бяха издигнали, щяха да стоят хиляди години, но бяха грозни до смърт. Тронната зала представляваше кутия без прозорци. Гигантска кутия със страна стотина стъпки и висок таван, който превръщаше велможите в джуджета, но все пак кутия. Красиви дървени галерии за музикантите смекчаваха в известна степен острите ъгли, а издигнатият кралски подиум добавяше щипка великолепие. Съзнателно не поглеждах към трона.

— Принцеса Катерин Ап Скорон — обяви херолдът.

И нито дума за бедния Йорги. Никой херолд не би си позволил такава обида към престолонаследника, ако не е бил изрично инструктиран.

Тръгнахме напред с премерена крачка под погледите на стражата. Мъже с арбалети покрай стените вляво и вдясно, мечоносци при колоните и край вратата.

Може да бях безименен, ала появата ми определено бе предизвикала интерес. В добавка към гвардейците и въпреки ранния час стотина дворяни, ако не и повече, бяха дошли да видят представлението. Скупчили се бяха нагиздени около най-долното стъпало на кралския подиум. Плъзнах поглед по лъскавата тълпа, като

оглеждах най-скъпарските бижута. Явно още бях в разбойнически режим, защото мислено си отбелязвах приблизителната им стойност. Колието върху гигантската гръд на ей онази графиня можеше да плати нов боен кон. С медальона на онзи лорд можеха да се купят десет брони. А с всеки от пръстените му — хубав лък, че и кон. Напомних си, че сега играя с други залози. Не по-високи, но различни.

Докато вървахме през залата, тихият говор на велможите се надигаше на приливи и отливи. Приглушена глъч на остри като бръснач коментари, отровен сарказъм, подсладени обиди. Остро вдишване при вида на принца, дръзнал да дойде пращен от пътя в тронната зала, се застъпваше с презрителен смях, прикрит зад копринена кърпичка.

Чак сега си позволих да го погледна.

За четири години баща ми не се беше променил. Седеше прегърбен на трона с високата облегалка, с роба от вълча кожа, поръбена със среброткан плат. Помня, че носеше същата роба в деня, когато избягах. Анкратската корона тежеше на челото му, воинска корона, железен пръстен с инкрустирани рубини, който прибираше назад косата му — черна, прошарена със същото сиво като на желязото. Вляво от него на по-малък трон седеше новата кралица. Приличаше на Катерин, но с по-мека хубост, косата ѝ бе укротена от сребърна мрежичка с лунни камъчета. И да беше бременна, признаците за това се криеха успешно под светлата дантела на роклята ѝ.

Между двата трона се издигаше великолепно стъклено дърво, листата му бяха с изумрудения цвят на Катеринините очи, широки, тънки и многобройни. Издигаше се на цели девет стъпки, клоните и вейките му бяха съвсем като истински, но от стъкло, кафяви като карамел. Не бях виждал такова нещо. Дали пък не беше от зестрата на новата кралица? Определено би подходило за зестра на кралица.

Сагеус стоеше до стъкленото дърво под шарената зеленикава сянка на листата му. Зарязал беше семплата бяла тога от първата ни среща и вместо нея носеше черна туника с висока яка и гъст наниз от обсидианови плочки около шията. Срецнах погледа му и му се усмигнах.

Дворяните се разстъпиха пред нас — Макин вървеше отпред, двамата с Катерин го следвахме, хванати за ръка. Парфюмите на

дамите и господата от двора гъделичкаха обонянието ми — лавандула и портокалово масло. Когато си на пътя, лайната поне проявяват благоприличието да миришат на лайна.

Само на две стъпала под трона стоеше висок рицар с великолепа броня: желязото бе покрито със слой огнен бронз, два дракона преплитаха шии върху нагръдника в огньовете на алена преизподня.

— Сър Гален — изсъска ми през рамо Макин.

Погледнах към Катерин, но не успях да разчета усмивката ѝ. Гален ни следеше гневно със сините си очи. Поне имаше кураж да не крие враждебността си. Светла коса на тевтонец, лицето му — ъгловато и красиво. Но беше стар. Стар като Макин. Поне на трийсет лета.

Сър Гален не се дръпна да ни направи път и ние спряхме на пет стъпала по-долу.

— Татко — казах аз. Стотина пъти, ако не и повече, бях съставял и репетирал различни варианти на тази си встъпителна реч, но ето че сега дъртото копеле успя някак да открадне думите от главата ми. Мълчанието се проточи. — Надявам се... — започнах отново, но той ме прекъсна.

— Сър Макин — каза баща ми, без дори да ме погледне. — Когато изпратих капитана на дворцовата стража да върне едно десетгодишно дете, очаквах, че ще се прибере с него преди мръкване. Или най-много след ден-два, ако детето се окаже неочаквано упорито. — Татко повдигна лявата си ръка от облегалката на трона, само на сантиметър-два, но достатъчно, та публиката да разчете указанието. Тих смях се ливна откъм дамите и след миг секна, когато ръката на краля се отпусна върху облегалката.

Макин сведе глава, но не каза нищо.

— Седмица или две биха били знак за некомпетентност. Повече от три години е държавна измяна.

Макин вдигна рязко глава.

— Никога, кралю! Не съм ви изменил.

— Преди имахме основания да ви преценим като подходящ за висока служба, сър Макин — каза баща ми с глас студен като очите му. — Затова сега ви даваме възможност да ни представите обяснение за действията си.

Пот лъсна по челото на Макин. Сигурно и той бе репетирил речта си като мен. И пак като мен явно я беше забравил до последната дума.

— Принцът притежава цялата изобретателност, която подобава на един достоен престолонаследник — започна той. Видях как кралицата свъси вежди при това неочаквано начало. Дори баща ми сви устни и ме стрелна с непроницаем поглед. — Когато най-сетне го намерих, бяхме на вражеска територия... Джазет... на повече от триста мили южно от Анкрат.

— Знам къде е Джазет, сър Макин — каза баща ми. — Не си правете труда да ми четете лекции по география.

Макин наклони глава.

— Като всички велики мъже в тези неспокойни времена, ваше величество има много врагове. Сам човек, дори лоялен и умел с меч като мен, не би могъл да защити престолонаследника в земя като Джазет. Анонимността беше най-добрата защита на принц Йорг.

Погледнах към царедворците. Излизаше, че Макин не е изгубил ума и дума все пак. Думите му имаха ефект.

Баща ми прокара ръка по брадата си.

— Тогава би трябвало да се върнете в замъка анонимно, заедно с повереника си, сър Макин. Чудя се защо това пътуване ви отне четири години.

— Принцът се беше събрал с банда наемници, ваше величество, и без чужда помощ беше съумял да спечели верността им. Каза ми в прав текст, че ако понеча да го отведе, те ще ме убият, а ако успея някак да го отвлека, ще се представя с истинското си име на всеки срещнат. И аз му повярвах, защото той притежава волята на Анкрат.

„Време е да чуят и мен“ — помислих си.

— Четири години на пътя правят един капитан безценен — казах. — Там човек научава за изкуството на войната повече, отколкото може да научи тук, в двореца. Ние...

— Липсва ви находчивост, сър Макин — прекъсна ме татко. Нито за миг не отклони погледа си от Макин. Чак се зачудих дали изобщо съм проговарял, или съм изрекъл няколкото изречения наум. Сега в гласа на баща ми се долавяше гняв. — Ако аз бях тръгнал след момчето, щях да намеря начин да го върна от Джазет най-много до месец.

Сър Макин се поклони дълбоко.

— Точно затова заслужавате трона си, ваше величество, а аз съм само капитан на дворецовата ви стража.

— Вече не си капитан на дворецовата стража — каза татко. — Сега сър Гален заема този пост, както го е заемал в дома Скорон.

Гален се поклони едва доловимо на Макин, без да крие подигравателната си усмивка.

— Но може би ти ще искаш да предизвикаш сър Гален за старата си служба? — продължи татко и отново плъзна пръсти по прошарената си брада.

Имаше някакъв капан тук, сигурен бях. Баща ми не искаше Макин да се върне като капитан на стражата.

— Ваше величество е избрал своя капитан — каза Макин. — Не бих си позволил да пренаписвам заповедта ви с меча си. — Явно и той беше усетил капана.

— Бъди така добър и ми угоди — каза татко и се усмихна за пръв път, откакто бяхме влезли в тронната зала. По-добре да не се беше усмихвал. — В двора е доста скучно и тихо, откакто ти замина. Дължиш ни малко забавление. Нека се разтушим. — Замълча за миг, после продължи: — Нека видим какво си научил на пътя.

„Значи все пак ме е чул“, помислих си.

— Татко... — започнах. И той пак ме прекъсна. Явно не смяташе да ми дава думата.

— Сагеус, вземи момчето.

И толкоз. Езичникът ме погледна в очите и аз тръгнах към него покорно като овца. Застанах между тронове. Катерин ме стрелна с уплашен поглед и побърза да застане до сестра си.

Макин и Гален се поклониха на краля. Царедворците се разстъпиха да им направят път и двамата рицари тръгнаха към голямата мраморна звезда в средата на пода. Застанаха един срещу друг, поклониха се и изтеглиха мечовете си.

Макин беше с дългия меч, който му беше дал татко, когато го назначи за капитан на дворецовата стража. Добро оръжие, индийска стомана с по-тъмни и по-светли бразди, ецвана със стари руни на силата. Годишите ни на пътя бяха белязали и нащърбили острието. Никога не бях виждал по-умел боец от Макин. Надявах се да не видя такъв и сега.

Сър Гален не помръдваше. Държеше в готовност дългия си меч, но някак лениво. Не виждах символи по оръжието, острието беше семпло, изковано от черното желязо на туркманите.

— Нямай вяра на туркмански меч... — прошепнах.

— Защото туркманското желязо попива заклинания като гъба и помни дълго — довърши вместо мен старата поговорка Сагеус.

Тъкмо щях да се озъбя с подобаваща реплика на езичника, когато трясък на мечове погълна думите ми. Макин притискаше тевтонеца, захождаше лъжливо за нисък удар, после посичаше високо. С меч в ръка Макин беше като природна стихия. Острието ставаше част от него, оживяваше от дръжката до върха. Във всеки двубой Макин знаеше къде дебне опасността и къде да потърси прикритие.

Сър Гален блокира и влезе остро на Макин. Искри литнаха от остриетата, трясъците следваха в остро стакато. Толкова бързо, че трудно следях мечовете. Гален се биеше с техническа прецизност. Биеше се като човек, който всеки ден става призори за тренировка с меч. Биеше се като човек, който очаква да спечели.

Само в първата минута на дуела им двамата десетина пъти се разминаха на косъм със смъртта. Установих, че съм стиснал с дясната си ръка ствола на стъкленото дърво — кристалът беше хлъзгав и хладен под пръстите ми. В края на първата минута вече знаех, че Гален ще спечели, че това е неговата игра. Макин беше гениален с меч, но също като мен бе свикнал с истинските битки. Битки в калта. Битки в горящи села. Умееше да използва терена в своя полза. Тук обаче, в тази малка игра, в толкова малък мащаб, Гален беше по-добрият. За това беше тренирал, за това живееше.

Макин замахна към краката на противника си. Дъгата излезе една идея къса и Гален го накара да си плати — върхът на туркманското острие нарисува кървава резка през челото на Макин. Ако обхватът на Гален беше с половин сантиметър по-дълъг, мечът щеше да разсече черепа на моя рицар.

— Значи влизате в играта, като жертвите офицера си, принц Йорг — каза Сагеус до ухото ми.

Стреснах се. Съвсем бях забравил за него. Вдигнах поглед към зеления стъклен листак над нас.

— Аз нямам проблем с жертването, езичнико.

Стволът на дървото се хлъзна гладък под пръстите ми, когато го погалих и с лявата си ръка. Тръсъкът на мечовете държеше темпото на разговора ни.

— Но жертвам фигури само когато има смисъл.

Дървото се оказа по-тежко от очакваното и аз за миг се побоях, че няма да мога да го катурна. Запънах крака и натиснах с рамо. Дървото се люшна без звук, после се стовари върху стъпалата и се пръсна на хиляди парченца. Можех да ослепя половината анкратска аристокрация, ако присъстващите гледаха към трона, а не към дуела, който се разиграваше в центъра на залата. Затова, вместо да им избода очите, набих стъклени осколци в гърбовете им. Нагиздената тълпа под кралския подиум се превърна в пищящо меле. Жени с най-благороден произход ровеха във фризираните си коси и диамантените си тиари, после пищяха още по-пронизително при вида на окървавените си нарязани пръсти. Лордове с модни златотъкани пантофки подскачаха с рев по осеяния с натрошено стъкло под.

Сър Макин и сър Гален свалиха мечовете си и зяпнаха невярващо сценката.

Но когато баща ми се изправи, всички млъкнаха, порязани или не.

Всички освен мен. Той отвори уста, но аз го изпреварих:

— Уроците, които Макин научи на пътя, не включват турнирни игри. Войните не се печелят с майсторски дуели под цветни знаменца. Уроците, които научи Макин, са същите, които научих аз. За съжаление сър Макин по-скоро би умрял, отколкото да демонстрира наученото с риск да обиди своя крал. — Говорех, без да повишавам глас. Това ги принуждаваше да мълчат. — Татко. — Погледнах го в очите. — Аз ще ти покажа какво научих. Аз ще се бия с твоя питомен тевтонец. И ако мъж с малък опит като мен успее да победи твоя поборник, значи ти с радост би върнал сър Макин на старата му служба, нъл' тъй? — Нарочно превключих на друг речеви регистър, с надеждата да го ядосам.

— Ти не си мъж, момче, и предизвикателството ти е обида за сър Гален, обида, която не заслужава неговото внимание. — Каза го през стиснати зъби. Никога не го бях виждал толкова ядосан. Всъщност никога не го бях виждал ядосан.

— Обида? Може би. — Усетих усмивка да намира на устните ми и я пуснах на свобода. — Но че съм мъж, мъж съм. Преди три дни навърших пълнолетие, татко. Вече мога да се ожена. Вече съм ценен актив, стока. И настоявам да получа този двубой като подарък за четиринайсетия си рожден ден. Или ще обърнеш гръб на три столетия анкратска традиция и ще откажеш да почетеш пълнолетието ми с дар по мой избор?

Вените на шията му се издуха, ръцете му се свиваха и отпусаха, сякаш жадуваха да грабнат меч. Да разчитам само на добрата му воля би било необмислен риск.

— А ако умра, въпросът с наследството ще се реши от само себе си — продължих аз. — Ще се отървеш от мен, а твоята скоронска курва ще ти роди нов син. Мен няма да ме има, завинаги, като мама и Уилям. И трупът ми ще е наличен, без милият стар отец Гомст да рови из тресавищата за него. — Млъкнах, колкото да се поклоня на кралицата. — Нищо лично, ваше величество.

— Гален! — изрева баща ми. Буквално изрева. — Убий този дявол, защото той не е мой син!

И тогава аз хукнах, изумрудени стъкълца хрущяха под краката ми. Сър Гален нападна откъм звездата в центъра, затича към мен, повлякъл черния меч зад себе си, с грозен рев на уста. Движеше се бързо, но битката с Макин го беше поуморила. Съборих пътьом някаква възрастна жена и тя се стовари тежко на пода сред изкъртени зъби и перли от скъсаната ѝ огърлица.

Измъкнах се от мелето и продължих да тичам, като се отдалечавах под ъгъл от Гален. Той беше спрял да реве, но го чувах как тича след мен, чувах тропота на ботушите му и накъсания му дъх. Беше висок мъж, близо два метра, но по-леката броня и свежите сили компенсираха моите по-къси крака. Тичахме и аз извадих меча си. В острието му имаше достатъчно заклинания да нащърбят туркманското желязо. Захвърлих го. Тежестта му щеше да ми пречи.

Нямах много място. Лявата стена беше само на метри пред мен, Гален — само на секунда-две зад мен.

Бях се насочил към конкретен гвардеец — млад мъж с руси бакенбарди и зяпнала уста. Докато младокът осъзнае, че нямам намерение да свърна покрай него, вече бе станало късно. Фраснах го с предпазителя на дясната си ръка. Ударът блъсна силно главата му в

стената и той се плъзна на пода, загубил всякакъв интерес към събитията. Издърпах арбалета му с лявата си ръка, обърнах се и прострелях Гален между очите.

Стрелата проби черепа му, но трудно. Това е едно от слабите места на арбалетите — колкото и да ги натягаш при зареждане, тетивата неминуемо се отпуска с времето и изстрелът губи от силата си. Все пак голяма част от мозъка на тевтонеца го напусна през тила и той падна на пода съвсем мъртъв.

Тишината щеше да е пълна, ако не беше скимтенето на старата дама, която още лежеше на пода пред подиума. Плъзнах поглед по навалицата от царедворци, повечето нарязани от стъклата и покрити с кръв, задържах го върху Гален, който лежеше с разперени ръце, после погледнах към лъскавите отломки на стъкленото дърво, протегнало натрошените си клони към вратите на тронната зала.

— Е, хареса ли ти представлението, татко? — попитах. — Нали каза, че в двора било тихо и скучно, откакто сър Макин си тръгнал?

И за пръв път в живота си чух татко да се смее. Първо взе да се киска тихичко, сетне по-силно, а накрая така зарева от смях, че стисна облегалките на трона за опора.

21.

— Оставете ни. — Смехът на татко беше спрял без предупреждение, като загасена свещ. И в настъпилата тишина той повтори: — Махайте се. Ще говоря с момчето насаме. — С момчето, не „със сина си“. Тази подробност не ми убягна.

И те си тръгнаха. Богатите и влиятелните, лордовете и дамите. Гвардейците помагаха на ранените, двама влачеха трупа на Гален към вратите. Макин тръгна след покойния си противник, хрус-хрус-хрус през стъклата по пода, сякаш да се увери с очите си, че животът е напуснал Гален окончателно. Катерин позволи на един от рицарите да я отведе. Ала преди да излезе спря и ме погледна, погледна ме така, сякаш едва преди броени минути ме е видяла истински за пръв път. Аз я удостоих с присмехулен поклон — беше си рефлекс, като онзи, който те кара да посегнеш към дръжката на оръжие. Стана ми болно от омразата, която прочетох в очите ѝ, омраза чиста като сълза и невярваща. Но понякога болката е полезна — да спре кървенето, да изгори заразата. Тя ме видя и аз я видях, и двамата оголели откъм преструвки в този празен момент, като младоженци, които събличат дрехите си за първата брачна нощ. В нея аз видях особената слабост, която бях разкрил в себе си по пътя към зелените пасища на Анкрат. Онова кротко изкушение от желание и нужда, равносилно на зависимост, което пролазва неусетно под кожата ни, бавно и сладостно, и смъква защитите ни, когато най-много се нуждаем от тях. О, болеше, проклето да е, но аз довърших поклона си и я проследих с поглед през залата.

Кралицата също си тръгна, съпроводена от рицари. Имаше известна тромавост в движенията ѝ, особено на слизане по стъпалата, сякаш стъпваше в паници или щадеше натезал корем. Коремът ѝ наистина беше наедрял, видях го. Носеше мой брат, ако Сагеус не грешеше в предсказанията си. И наследник на трона, ако аз умра. Засега беше само наедряла талия, малка подутина, намек, но понякога

и намекът е достатъчен. Сетих се за брат Кейн — бяха го клъцнали по мускула над лакътя в битката за село Холт.

— Нищо не е бе, Йорги — отвърнал бе той, когато му предложих да нажежа ножа. — Нек'во фермерче с ръждива мотика ме фрасна. Плитко е.

— Отича — казах му. — Трябва да го обгорим. — А можеше и вече да сме закъснели.

— А, не. Не ща да ме гориш заради нек'во селянче с мотика — каза тогава Кейн.

Умря в мъки. Три дни по-късно ръката му беше отекла тройно, от раната течеше зеленикава гной и така вонеше, че го оставихме да си умира сам. *Плитко е...* само дето се случва плитката рана да стигне до кокала, ако не вземеш мерки навреме.

Подутина. Малка. Проследих кралицата с поглед.

Сагеус остана. Току поглеждаше към строшеното стъклено дърво. Все едно е загубил любима, така го гледаше.

— Поганецо, погрижи се за кралицата — каза баща ми. — Успокой я, ако прецениш, че има нужда.

Изритвах го, но Сагеус така се беше отвял, че не го забеляза. Откъсна поглед от лъскавите отломки на стъкления ствол.

— Господарю, аз...

„Ти какво, езичнико? Искаш ли нещо? Не си в позицията да искаш каквото и да било.“

— Аз... — Тази ситуация беше нова за него, виждаше се. Сагеус беше свикнал да контролира нещата. — Не бива да оставате сам, господарю. Мом...

„Момчето? Хайде, човече, кажи го, изплюй го.“

— Може да не е безопасно.

Грешен избор на думи. Изглежда, езичникът твърде дълго бе разчитал на магията си. Ако си беше направил труда да опознае баща ми, никога не би намекнал, че той се нуждае от защита срещу мен.

— Вън.

Каквито и кусури да намирах на скъпия си татко, начинът му на изразяване не беше сред тях. Умееше да подбира думите си добре.

Сагеус ме стрелна с поглед и в този поглед имаше не просто омраза. За разлика от Катерин и нейната неприкрита, чиста емоция, магьосникът излъчваше нещо сложно, объркващо. О, имаше омраза в

очите му, безспорно, но имаше също възхита, уважение може би, и други нещица, омесени в кроткия му кафяв поглед.

— Господарю. — Той се поклони и тръгна към изхода.

Гледахме го мълчаливо как крачи по блещукащия килим от стъкълца, акцентирани тук-там от захвърлено ветрило или напудрена перука. Вратите се затвориха след него с приглушен трясък на бронз в бронз. Нещо на стената отстрани привлече погледа ми — пукнатина. Преди години бях хвърлил един чук, силно, и бях пропуснал целта. Чукът беше ударил там, до вратата. Явно днес беше ден на старите пукнатини, на старите чувства.

— Искам Гелет — каза татко.

Неволно се възхитих на умението му да ме вади от равновесие. Стоях пред него, въоръжен до зъби с обвинения, превит под товара на вчерашните дни, а той ми говореше за бъдещето.

— Гелет ще падне, ако падне Червен замък — отвърнах. Беше тест. Така си говорехме с татко. Всеки разговор беше игра на покер, всяка реплика беше залог или качване, плащане или блъф.

— Дворцовите номерца са едно. Ти уби тевтонеца. Не вярвах, че притежаваш нужните за това качества, но ти ме опроверга. Скандализира велможите — добре, и двамата знаем какви са и колко струват. Но ще можеш ли да го направиш, когато залогът е голям? Ще можеш ли да ми дадеш Гелет?

Срещнах погледа му. Не бях наследил сините му очи, по този параграф се бях метнал на мама. Зима имаше в погледа му, зима безкрайна и студена, и нищо друго. Дори в кротките очи на Сагеус можех да проникна по-дълбоко, да открия разни неизречени неща, но в погледа на татко имаше само и единствено студ. Мисля, че точно с това татко плаши хората — с липсата на любопитство в погледа си. Виждам злорада много пъти, и омраза във всичките ѝ разцветки. Виждам злорада в очите на тъмничаря, блясъче на болен мозък, но дори там мога да открия утехата на интереса, да си заплетя тънка нишка от надеждата, разпознала в лицето му друго човешко съществуване. Тъмничарят може да държи нажежените жезла, но поне е любопитен, поне му пука колко точно ще те заболи.

— Мога да ти дам Гелет — отвърнах.

Можех ли? Вероятно не. От всички съседи на Анкрат Гелет беше най-костеливият орех. А и лордът му имаше по-основателни

претенции към императорския трон от тези на татко. Малцина сред Стоте можеха да се мерят с Мерл Гелетар.

Осъзнах, че ръката ми е легнала върху дръжката на кинжала. Сърбеше ме да изтегля стоманата, да я притисна в гърлото му, да се разкрещя в лицето му, да разбудя огън в тези студени очи. „Спазарил си смъртта на майка ми, копеле долно! Кръвта на собствения си син. Уилям още не беше изстинал, когато ти си договарял платата. Мир срещу права за речна търговия.“

— Ще ми трябва войска — казах. — Червен замък няма да падне лесно.

— Ще ти дам Горски страж. — Татко отпусна ръце на облегалките и се облегна назад, без да сваля поглед от мен.

— Двеста мъже? — Пръстите ми се свиха около дръжката на ножа. Двеста души срещу Червен замък. И десет хиляди можеше да не стигнат.

— Ще взема и братята си — казах. Следях очите му. Нищо не трепна в зимния пейзаж, сякаш не бях споменал думата „братя“. Слабостта в мен крещеше да говоря за Уил. — Ще си получиш Гелет. Ще ти дам Червен замък. Ще ти дам главата на лорд Гелетар. И тогава ти ще ми дадеш езичника.

„И ще ми викаш «сине».“

22.

И така, двамата с Макин седяхме в кръчмата „Падащият ангел“, пиехме бира и слушахме песента на пресипнал бард, който се дереше да надвика врявата. Около нас братята си общуваха с най-долните отрепки на Долния град, играеха покер, задяваха курви и се тъпчеха като за последно. Райк седеше наблизко, заровил мутра в едно печено пиле. Май се опитваше да го вдиша.

— Виждал ли си изобщо Червен замък, Йорг? — попита Макин.

— Не.

Макин заби поглед в бирата. Не я беше докоснал. Мълчахме и слушахме как Райк троши със зъби пилешки кости.

— А ти? — попитах.

Макин кимна бавно и се облегна назад, загледан във фенерите над вратата към улицата.

— Когато бях скуайър на сър Райли, ни пратиха да отнесем писмо на лорд Гелетар. Настаниха ни в крилото за гости и останахме в Червен замък една седмица, преди Мерл Гелетар най-последно да ни приеме. Тронната зала на баща ти бледнее пред неговата.

Брат Бърло мина със залитане покрай масата ни, огромното му шкембе висеше над широкия колан. Държеше печен бут в едната си ръка и две халби в другата. Пяната се стичаше по пръстите му.

— А самият замък? — Хич не ми пукаше колко е голяма пикливата му зала и дали е по-голяма от татковата.

Макин побутна халбата, но пак не отпи.

— Това си е живо самоубийство, Йорг.

— Толкова ли е зле?

— По-зле — каза той.

Изрисувана курва, къносана и с начервена уста, се настани в скута на Макин.

— Къде ти е усмивката, красавецо? — Имаше хубави цици, големи и стегнати, повдигнати като съблазнителен сандвич в бюстие от дантела и китова кост. — Сигурна съм, че ще мога да я намеря. —

Мушна ръце под дантелите на полата си, надиплила се около кръста на Макин. — Сали ще оправи всичко. Красив рицар като теб има нужда от жена, не от момченца. — И ме изглежда явно ревниво.

Макин я бутна на пода.

— Построен е на планински връх. Над скалите стърчат стени, толкова високи, че вратът ти се схваща, докато погледът ти стигне бойниците. — Посегна с две ръце към бирата и склучи пръсти около халбата.

— Ох! — Курвата се надигна от мокрото дюшеме и изтри ръце в полата си. — Нямахте нужда да ме буташ така!

Макин изобщо не я погледна. Гледаше мен.

— Портите са от желязо и са дебели метър и повече. А онова, дето е над земята, е едва една десета от всичкото. В подземията има складове с храна да им стигне за години.

Сали се оказа истинска професионалистка. Насочи вниманието си към мен, толкова гладко, сякаш аз, а не Макин, бях привлякъл вниманието ѝ от самото начало.

— А ти кой си, младежо? — Прокара пръсти през косата ми. — Много си хубав за този навъсен стар наемник. Вече си достатъчно голям да научиш как се прави оная работа с момичетата. Сали ще ти покаже всичко.

Говореше ми на ухо, дъхът ѝ пращаше тръпки по гръбнака ми. Миришеше на евтин лимонов парфюм, който геройски се бореше за надмощие със силната воня на бира и сънна трева в дъха ѝ.

— Колко мъже ще ми трябват? За да срина замъка и да сваря лорд Гелетар по бели гащи? — попитах аз.

Макин се загледа отново във фенерите, а кокалчетата на ръцете му побеляха около халбата. Някъде зад нас Райк нададе вой, последва го силен трясък на човешко тяло, срещнало се с маса при висока скорост.

— Десет хиляди — каза Макин, повишил глас да надвика врявата. — Десет хиляди мъже и отлични продоволствени линии, плюс обсадни машини, много обсадни машини. Тогава за една година би могъл да го превземеш. И то ако предварително си си подсигурил гърба срещу съюзниците му. С три хиляди сигурно би могъл да го направиш след дългогодишна обсада.

Хванах ръката на Сали, която се промъкваше по корема ми към колана. Извих леко китката ѝ и жената се превъртя на пръсти пред мен с тих писък. Беше със зелени очи, като Катерин, но по-малки и не толкова бистри. Гримът я състаряваше. Май щеше да се окаже по-млада, отколкото ми се беше сторило отначало. На двацет най-много.

— Ами ако намеря начин да вляза в замъка? Тогава какво, брат Макин? Колцина ще ми трябват да завзема Червен замък, ако успея да ги вкарам вътре?

Лицето на Сали беше само на сантиметри от моето.

— Гарнизонът е от деветстотин бойци. Ветерани. Гелетар праща новобранците на границите и си ги прибира, когато съберат опит. — Чух столът на Макин да изстъргва назад. — Кой кучи син хвърли това? — ревна той.

Стисках извитата китка на курвата. Хванах я за гърлото с другата си ръка и я дръпнах по-близо.

— Тази вечер ще ти викам Катерин и ще ти позволя да ми покажеш как се прави оная работа с момичетата.

Част от замаята на сънната трева се разкара от погледа ѝ, заменена от страх. Нямах нищо против. Разполагах с двеста мъже и не знаех как да вляза зад крепостните стени на Червен замък. Редно беше някой да се страхува.

23.

Книгата ми помръдна отново. Е, не беше моя, а открадната, в интерес на истината. Свил я бях от дворцовата библиотека на излизане от Висок замък. Книгата току се накланяше към мен, сякаш непременно държеше да се затвори и да ми прещипне носа.

— Не мърдай, проклета да си — казах аз.

— Ммм. — Сали измърмори насън и навря лице във възглавницата.

Нагласих отново книгата между двете бузи на задника ѝ и разтворих още малко краката ѝ с лакти. Над книгата виждах грапавата дъга на Салиния гръбнак, който пресичаше гладкия ѝ гръб и се губеше в червените къдрици около врата ѝ. Не бях съвсем сигурен, че текстът пред мен е по-интересен от подложката си.

— Тук пише, че в Гелет има една долина, която наричат Гърлото на левкротата — казах аз. — Намира се в пустите земи под Червен замък.

Светлината на ранното утро се лееше през отворения прозорец. Въздухът студенееше, но приятно, като горчивата жилка на хубаво пиво.

— Ммммммм — чу се гласът на Сали откъм възглавницата.

Изморил я бях. Когато си толкова млад, можеш да измориш дори курвите. Досега не бях пробвал комбинацията от жена и достатъчно свободно време, което да ѝ посветя. Открих, че комбинацията ми допада. Много са преимуществата да не чакаш реда си на опашка или да не бързаш, защото подпалената къща може да се стовари върху голия ти задник. А и тя го беше направила с охота! Това също бе ново за мен, пък макар и платено. В мрака можех да си представя, че е безплатно.

— Ако не съм забравил старогръцкия, а не съм, левкротата е чудовище, което говори с човешки глас и примамва плячката си. — Извих врат да я захая за бедрото малко под задника. — А опитът ми

показва, че всяко чудовище, което говори с човешки глас, е човек. Или е било човек.

Стъпалата ми висяха от леглото. Размърдах пръсти. Понякога това помагаше.

Посегнах към най-старата от книгите, които бях откраднал. Текст на Строителите за пластимасови платна, сбръчкан от някакъв стар пожар. Учените от Изтока биха платили в злато за текстове на Строителите, но аз се надявах да изкарам от книгата по-голяма печалба.

Учителят Лундист ме беше научил на техния език. Само след месец вече четях свободно на езика на Строителите и той взе да се хвали наляво и надясно колко съм бил умен, докато татко не го смълча с един от прословутите си черни погледи. Лундист казваше, че владее езика им не по-зле от всеки друг в Разделената империя, но книгата, която бях откраднал, ми се струваше напълно неразбираема. Пълна беше с непознати думи.

Отгоре на всяка страница пишеше „строго секретно“, това го разбирах, но какво значеше „невротоксикология“, „карциноген“, „мутаген“? Имаше обаче достатъчно думи, които познавах, и всички те бяха интересни. „Оръжия“, „запаси“, „масово унищожение“. На предпоследната страница имаше лъскава карта, релефна под пръстите. Учителят Лундист ме беше научил и на малко география. Достатъчно да съпоставя картата в книгата с „Гледки от Червен замък“, подробно изложени в голямата, но скучна „История на Гелет“, чието подвързано в кожа гръбче се гушеше в цепката на съблазнителния задник на Сали.

Но дори там, където думите на Строителите не ме затрудняваха, срещях сериозен проблем с изреченията. Не схващах смисъла им. „Изтичането на бинарни оръжия вече обхваща целия район. По-леките от въздуха единични съединения показват слаб токсичен ефект, макар че росиозата се наблюдава като всеобщ симптом при топологично излагане.“

Или, на същата страница: „Мутагенните ефекти са често срещани при бинарни течове.“ С малко въображение и черпейки дълбоко от запасите си по старогръцки, можех да се досетя за значението, но само отчасти, което обезсмисляше усилията ми. Дали пък не бях откраднал стара книжка с приказки?

— Йорг! — ревна Макин през вратата. — Пристигна ескортът да те придружи до Горски страж.

Сали се стресна, но аз я натиснах да си лежи и извиках:

— Кажи им да чакат.

Горски стаж нямаше да ми свърши работа, освен ако не беше скътал някъде десет хиляди приятелчета, които изгарят от желание да дойдат с нас.

— Ису мили, всичко ме боли. — Сали понечи да се надигне. — О! Съмнало се е вече. Самет ще ме убие.

— Не мърдай, казах! — Изрових монета от кесията си върху масичката и я метнах до главата ѝ. — Това е за тъпия ти Самет.

Сали се отпусна на леглото, като мърмореше сънено.

— Изтичане на бинарни оръжия... — Сякаш като го изрека на глас, щях да открия някакво значение в думите.

— Значи ще ходиш в Червен замък? — каза Сали и преглътна една прозявка.

Вдигнах ръка да я смълча с плесник. Но тя, разбира се, не видя жеста, а и „История на Гелет“ скриваше най-добрата мишена.

— Да поздравяш от мен всички онези малки червени хора — каза тя.

„Росиоза“. На един от по-новите латински диалекти „россо“ беше „червено“.

Сложих ръка на дупето ѝ, без да я пляскам.

— Малки червени хора?

— Да де.

Усетих я да се намества под дланта ми. Стиснах я по-силно.

— Малки червени хора? — повторих.

— Да. — В гласа ѝ се промъкна раздражение. — Защо мислиш му викат Червен замък?

Надигнах се и седнах.

— Макин! Ела тука! — Изревах го толкова силно, че да ме чуе цялата кръчма. Той влетя в стаята с ръка на меча. Усмивка разтегли устните му, като видя Сали просната на леглото, но ръката му си остана върху меча.

— Принце?

Този път Сали наистина се опита да стане. Почти успя да се надигне на четири крака и „История на Гелет“ падна от леглото.

— Принц? Никой нищо не ми е казал за принц! Ник'къв принц не е тоя!

Бутнах я обратно по корем и казах:

— Онова, за което говорихме вчера, Макин.

— Да?

— Да добавиш нещо към описанието, което ми даде? Нещо за онези деветстотин ветерани?

Той ме погледна с празен поглед, досуц като идиота Маикал.

— Нещо за цветовата гама? — подсказах му.

— О, това ли. — Макин се ухили до уши. — Питаш за Алените? Да. Всичките са червени като сварени омари, до последния. Имало нещо във водата, така съм чувал. Мислех, че всички го знаят.

„Росиоза“.

— Аз не го знаех.

— Е, значи баща ти е трябвало да обеси стария Лундист поради некадърност — каза Макин. — Всички го знаят.

„Чудовища в ниското.“

— Не е принц бе! — Сали беше искрено вбесена.

— Напротив. А ти, скъпа, си била обслужена по кралски, като гледам — каза Макин и ѝ се поклони присмехулно.

„Червен замък и неговите червени войници на високото.“

Скочих от леглото.

„Запас от оръжия.“

„Изтичане.“

— Е — каза Макин. — Ще тръгваме ли?

Посегнах към панталоните си. Тъкмо им стягах връзките, когато Сали се обърна по гръб, което с нищо не облекчи задачата ми. Загледах се в голото ѝ тяло под ранните слънчеви лъчи. Чудех се... трябваше ли да рискувам Горски страж и братята заради слепи догадки, почиващи върху неясното значение на древен текст...

— Кажи им, че ще тръгнем след час. — Спрях да завързвам и започнах да развързвам. — Ще съм готов след час.

Сали се отпусна върху възглавницата и се усмихна.

— Принц, а?

Леглото изведнъж ми се стори адски добра идея.

24.

— Виж ти! Капитан Кодин! — Наближаваше обед и аз слизах по стълбите в забележително добро настроение.

Капитанът се поклони вдървено. В ъгъла на кръчмата Родат, Йоб и Сим се сражаваха с махмурлука. Бърло хъркаше под една маса.

— Мислех, че си се върнал във форт Челни, капитане, да вардиш границите ни от злодеи и бандити — казах жизнерадостно.

— Налице е известно недоволство от работата ми. Гласове в двора твърдят, че напоследък съм си затварял очите за твърде много злодеи и бандити. Прехвърлиха ме към ескортната служба в Крат. — Махна към вратата. — Ако принц Йорг е готов?

Реших, че този тип ми харесва. Изненадващо откритие. Рядко харесвам хората. Реших, че е виновно настроението ми. Една нощ с курва и омекваш тотално.

И така, Кодин и неговите четирима войници ни изведоха през Западната порта. Макин беше с мен, разбира се, също и Елбан, който, макар и стар, беше сред малцината братя, които имаха повече от една капка мозък в главата. Взех и Нубанеца. Не бях докрай сигурен защо, но той седеше на бара, хрупаше ябълка, крепеше в скута си прословутия си арбалет и просто реших да го взема.

Тръгнахме по Стария път към Ренатски лес, двайсетина мили птичи полет, а Стария път си летеше като птица, естествено, следваше правата линия, положена от римляните преди незнайни епохи.

Кодин яздеше отпред с момчетата си, ние се наслаждавахме на деня след тях. Макин сръчка своя Скокльо до моя Герод и двамата си размениха заплашителни погледи, както подобава на истински жребци.

— Трябваше да ме оставиш на сър Гален, Йорг — каза Макин.

— Смяташ, че можеше да го победиш? — попитах.

— Не. Знаеше да върти меча тоя тевтонец — каза Макин и избърса устата си с ръка. — Никога не бях кръстосвал оръжие с по-добър.

— Не той беше по-добрият — казах аз.

Замълчахме и Елбан побърза да запълни паузата:

— Какво, Макин се е бил с некой, дето може да го надвие? Сър Макин? Не вервам. — Примлясна с устни и вместо „сър“ се чу „фър“.

Макин се обърна и го погледна.

— Повярвай. Поборникът на краля едва не ми видя сметката. Но после Йорг го оправи. — Кимна към Нубанеца. — С арбалет. Щеше да се гордееш с него, ако го беше видял.

Нубанеца прокара черната си като сажди ръка по металната ложа на арбалета си и по лицата на своите погански богове.

— В това гордост няма, Макин.

Никога не знаех какво да очаквам от Нубанеца. Понякога беше простоват като Маикал, друг път — по-дълбок от кладенец. А понякога и двете едновременно.

— Маикал — казах аз, сетил се изведнъж за нещо. — Какво стана с нашия питомен идиот? Умря ли, или не умря? Забравих да попитам.

— Оста'ихме го в Норлес, Йорх. Требеше одавна да е умрел с таз рана в корема, ама упорит бе, само мучи и не умира — каза Елбан и изтри плюнката от брадичката си.

— Толкова е тъп горкият, че не се сеца да умре — каза Макин, после се ухили. — Завлякохме го в една къща в края на градчето. Малчо Райчо искаше да го довършим, та най-сетне да млъкнел.

Посмяхме се.

— Сериозно, Йорг, не трябваше да закачаш Гален — каза Макин. — Ако го беше оставил на мира, сега щеше да си седиш нагизден в замъка. Така де, ти все още си престолонаследник. Бас ловя, че щеше да свалиш и оная наперена принцеса. Червен замък ти е смъртната присъда, задето строши онова глупаво дърво. За това и задето нарече съпругата му скоронска курва. Баща ти трудно прощава, да знаеш.

— Прав си, Макин — рекох. — Или щеше да си прав, ако амбициите ми се простираха до това да „седа нагизден“ в замъка. Ако беше така, щях да оставя онзи тевтонец да си свърши работата. За твой късмет, аз искам да спечеля Войната на Стоте, да обединя Разделената империя и да стана император. А за човек, способен да постигне това, завземането на Червен замък ще е детска работа.

Обядвахме край един километричен камък на границата на гората. Овнешко от кухнята на „Падащият ангел“. Още не бяхме

облизали докрай мазнината от пръстите си, когато се метнахме пак на конете и ги пришпорихме между дърветата — основно стари дъбове и високи брези, поаленели и пожълтели срамежливо от целувката на есенния мраз. Яздехме под клоните, опадали листа шушнеха под копитата, дъхът на конете се къдреше пред нас и аз отново усетих онзи сладък трън да потъва дълбоко в кожата ми. Казват, че и цял живот да пътуваш, пак не ще избягаш от магията на анкратските долини.

Прозинах се така, че челюстта ми изпука. Не бях спал тази нощ. Затоплен под плаща си и полюляван от бавната стъпка на Герод, се унесох.

Открих, че си мисля за женски крака и ръце, гладки и меки. Устните ми изрекоха името ѝ, сякаш да го пробват на вкус.

— Катерин? — попита Макин. Обърнах рязко глава към него. Той ме гледаше, вдигнал високо вежда. Този му навик с веждата ужасно ме дразнеше.

Отклоних поглед. Вляво от нас шипки се стелеха нашироко около стволите на три бряста. Научил бях труден урок в шипки като тези. Не само красотата на родната земя беше впила тръните си в мен.

„Убий я.“

Извъртях се на седлото, но Макин беше изостанал и се смееше на нещо с Нубанеца.

„Убий я и ще се освободиш завинаги.“

Гласът сякаш идваше от мрака под плетеницата на шипките. Говореше с хрущенето на конските копита в сухия листак.

„Убий я.“ Древен глас, сух като кост, недокоснат от милост. За миг зърнах Катерин, кръв обагреше белите ѝ зъби, очите ѝ — разширени от изненада. Усетих дръжката на ножа в ръката си, острието му в корема ѝ, топла кръв се стича по пръстите ми.

„С отрова ще стане по-тихо. От разстояние.“

Този, последният глас... можеше да е както мой, така и на шипката, защото бяха започнали да звучат еднакво.

„Силата иска жертви. Слабостта има висока цена.“ Виж, това вече бях аз. Подминали бяхме шипките, а денят ставаше студен.

Горските стражари ни намериха бързо. Обратното би ме притеснило. Патрул от шестима, целите в черно и зелено, излезе от дърветата. Командирът им попита високо каква работа имаме на кралския път.

Не дадох на Кодин възможност да ме представи — изпреварих го:

— Идвам да се срещна с командира на Горски страж.

Стражарите се спогледаха. Несъмнено в очите им бяхме парцалива дружина, само Макин изглеждаше що-годе представително с излъсканата си в чест на баща ми броня. Аз бях със старата си броня от разбойническите времена, а колкото до Елбан и Нубанеца... тях биха ги качили на бесилото без съд и присъда. Разбойници от главата до петите.

В този миг Кодин внесе своята лепта в разговора:

— Това е Йорг, принц на Анкрат и престолонаследник.

Тези думи, колкото и невероятно да звучаха, се ползваха с авторитета на униформата му. Стражарите зяпнаха стъписани.

— Идва да се срещне с командира на Горски страж — подсказа им Кодин.

Това ги раздвижи и те ни поведоха навътре в гората по дивечови пътечки. Следвахме ги в колона. По някое време ми писна да ме шамаросват разни клони и слязох от седлото. Стражите поддържаха бързо темпо и май изобщо не им пукаше за високопоставената компания и тежките ни брони.

— Кой е командир сега? — попитах, задъхан и дрънчащ. В тишината под дърветата бронята ми дрънчеше толкова силно, че сигурно пречех на мечките да заспят зимния си сън.

Един от стражарите погледна през рамо; беше на години и жилав като дърветата около нас.

— Лорд Винсент де Грен. — И се изплю красноречиво в храсталака. Май не обичаше особено командира си.

— Баща ви го назначи тази пролет — добави капитан Кодин иззад мен. — Ако съм разбрал правилно, назначението му е било един вид наказание.

Щабквартирата на Горски страж се намираше до водопада Рало, на равното място, където река Темус криволичи и се разделя на ръкави, събирайки кураж да скочи от седемдесет метра височина. Десетина големи бараки с дървени покриви и стени от необелени стволове се гущеха сред дърветата. Изоставена воденица служеше за щаб на командира, иззидана от гранитни блокове и кацнала на ръба на водопада.

Няколко десетки горски стражари излязоха да ни видят. „Е, по тези места едва ли има много развлечения“, помислих си.

Докато ние връзвахме конете, старият страж влезе във воденицата да уведоми командира за пристигането ни. Позабави се, така че просто стояхме и чакахме. Повея студен вятър и раздуха опадалите листа. Стражарите стояха и ни наблюдаваха, плащовете им в зелено и черно се вееха на вятъра. Повечето бяха въоръжени с къси лъкове. Дългите само биха се опитали в клонаците, а и в гората не ти е нужен голям обхват. Тук нямаше Робиновци от Худ, стражарите не бяха неговите весели разбойници и изглеждаха готови да те убият при първата грешна стъпка.

— Принц Йорг. — Вратата на воденицата се отвори и навън излезе мъж в хермелин, пъхнал палци под колан от златни плочки.

— Лорд Винсент де Грен, предполагам — казах и го удостоих с най-неискрената си усмивка.

— Значи си дошъл да ни уведомиш, че всички ние ще умрем заради глупавото обещание, с което едно момче се е опитало да впечатли баща си — каза той достатъчно силно да го чуят всички на поляната.

Трябваше да му го призная на лорд Винсент — не си губеше времето в празни приказки. Харесвам това качество, наистина, но не ми хареса начинът, по който го каза Винсент. А и лицето му беше едно такова... кисело, сякаш вечно му нагарча в устата, което беше странно, защото снагата му имаше формата на кюфте, а тази форма не се постига без сериозно ядене и изисква адски много животински кожи, за да се покрие с хермелин. Прецених, че е на трийсетина години, но с дебелите е лесно да сбъркаш, защото кожата им е опъната от сланина и за бръчки не остава място.

— Новините пътуват бързо, изглежда. — Запитах се на кое татко би се зарадвал повече: на Червен замък или на моя провал. В известен смисъл това можеше да се тълкува като комплимент, като намек, че според него все пак имам известен шанс да изпълня поставената ми задача. Не, това тук ми намирисваше по-скоро на женска ръка, вероятно жена, която още не може да преглътне онова за „скоронската курва“. Жена, свикнала да измъква тайни от мъжа си след сношение. Жена, която може да изпрати конници до Ренатски лес. И дори до Гелет.

Тръгнах към командира.

— Чудя се, лорд де Грен, дали вашите хора биха ви последвали с риск за живота си? Ако е така, значи бързо сте спечелили верността им и аз следва да бъда впечатлен. Чувал съм, че мъжете на Горски страж са корави пичове, по-корави от камък. — Преметнах ръка през раменете му. Не му хареса, но когато си принц, можеш да правиш такива неща с хората. — Да се поразходим.

Не му оставих избор. Поведох го надолу към бляскавата линия, където река Темус изчезваше в пропастта сред мъгла от водни пръски.

— Елате всички — извиках през рамо. — Това не е поверителен разговор.

Спряхме на широк корниз от мокър камък на петдесетина метра под воденицата, където водите се пенеха бели по камънаците, преди да се метнат през ръба.

— Принц Йорг, аз не... — започна лорд Винсент.

— Ти, ела тук! — Свалих ръката си от раменете на де Грен и посочих стария стражар, който се беше изплюл така красноречиво по пътя насам. Наложих да повиша глас, за да надвикам рева на водата.

Той дойде при нас на ръба.

— Та кой е този горд представител на Горски страж, командире? — попитах.

Лицата на дебелиите хора издават всяка емоция. Или поне при лорд Винсент беше така. Четях мислите му, виждах ги как приритват между веждите, гърчат се в провисналите бузи, тресат се в диплите около шията му.

— Аз...

— Е, все пак са двеста души. Как да очакваме от вас, че ще ги знаете всичките по име? — казах аз, целият съчувствие. — Как се казваш, стражарю?

— Кепен, ваш'височество — отвърна той. Личеше си, че предпочита да е някъде другаде, шареше с очи в търсене на изход.

— Заповядайте му да скочи, командире — казах аз.

— К-какво? — Лордът пребледня на секундата.

— Да скочи — повторих. — Заповядайте му да скочи във водопада.

— Какво?! — Лорд Винсент, изглежда, ме чуваше зле през рева на водата.

Кепен вече бе сложил ръка на кинжала си. Умен човек.

— Щом смяташ, че хората ти ще умрат заради глупаво обещание, което едно момче е дало на баща си, какво пък, види ми се логично въпросното момче да провери дали хората ще се подчинят на твоите заповеди, когато те означават сигурна смърт — казах аз, зарязал любезностите. — И ако още веднъж кажеш „какво“, ще се наложи да ти разпоря шкембето тук и сега.

— Но, принце... Принц Йорг... — И направи опит да се засмее.

— Заповядай му да скочи! — креснах му.

— С-скачай!

— Не така бе! По-убедително. Няма да скочи, ако му пелтечиш.

— Скачай! — Този път лорд Винсент се постара и докара известен авторитет.

— Така е по-добре — казах. — Хайде още веднъж, ама с чувство.

— Скачай! — изкрещя лорд Винсент в лицето на стария Кепен. Вече не беше бледен, страните му аленееха опасно. — СКАЧАЙ! Скачай, проклет да си!

— Да бе! — извика в отговор Кепен. Извади ножа си, нащърбен от употреба, и отстъпи предпазливо назад.

Свих рамене.

— Не е достатъчно, лорд Винсент. Не е достатъчно, и толкоз! — Бутнах го силно и той се катурна през ръба. Дори не извика. Поне плясък да бяхме чули, ама не.

И тогава аз се раздвижих, мълниеносно. Две крачки — и стиснах Кепен за гърлото, с другата си ръка държах китката му с ножа надалеч. Той се вдърви от изненада. Крачка назад и го провесих през ръба. Краката му висяха във въздуха и единствено ръката ми на гърлото му го задържаше сред нас.

— Е, Кепен — казах. — Ще умреш ли за новия командир на Горски страж? — Дарих го с усмивка, но той май не забеляза.

— Тук трябва да кажеш „да“. И гледай да е от сърце, защото има много по-лоши неща от това да умреш лесно, когато са ти дали заповед.

Той изграчи едно „да“ през хватката ми.

— Кодин. — Кимнах на капитана. — Ти си новият командир на Горски страж.

Издърпах Кепен, оставих го да стъпи на твърда земя и тръгнах назад към воденицата. Всички тръгнаха след мен.

— Ако поискам от вас да умрете, очаквам да попитате кога и къде — казах. — Не че горя от желание да издавам такива заповеди. Ще е глупаво. Мъжете от Горски страж са най-опасните двеста войници, с които разполага Анкрат, без значение дали баща ми го знае, или не.

Не беше празен комплимент. В гората нямаха равни. С добър командир начело горските стражари бяха най-острият меч в оръжейницата и бяха достатъчно умни, за да не скачат в пропасти само защото някой им е казал.

— Командир Кодин ще ви поведе към Гелет. — Видях ги да свиват устни при тази вест. Със или без дългия скок на лорд Винсент аз още си бях недорасло момче, а Червен замък още им звучеше като самоубийство. — Стигнете ли на двайсет мили от Червен замък, спирате. Ще прекарате две седмици в Отонските гори, ще сечете дървета за обсадни машини и ще убивате всеки патрул, който ви наближи. Командир Кодин ще ви каже останалото, когато му дойде времето.

Обърнах им гръб и бутнах вратата на воденицата.

— Кодин, Макин!

Влязоха след мен. Коридорът стигаше до грозновата трапезария, на масата имаше изстинала гъска, хляб и зимни ябълки. Взех си една.

— Благодаря ви, принц Йорг — каза Кодин и се сгъна в поредния си вдървен поклон. — Спасихте ме от тегобите да ескортирам велможи в столицата и вместо това цяла зима ще търча в горите на Гелет. — Бегло подобие на усмивка се колебаеше по крайчетата на устата му.

— Ще дойда с вас. Ужким. Инкогнито. Това е строго пазена тайна, която разчитам да не опазите — казах аз.

— А къде всъщност отиваме? — попита Макин.

— В гърлото на левкротата — отвърнах. — Ще си говорим с чудовища.

25.

Върнахме се във Висок замък през портата на Стария град. Обедното слънце напичаше вратовете ни. Носех семейния меч напърно на седлото си и никой не дръзна да ни препречи пътя.

Оставихме конете в Западния двор.

— Погрижи се добре за коня ми. Чака ни път — казах аз, плеснах Герод по ребрата и го оставих в ръцете на конярчето.

— Имаме си компания. — Макин сложи ръка на рамото ми. — Внимавай. — Кимна към другия край на двора. Сагеус слизаше по стълбището на главното крило: дребна фигурка в бяла дреха.

— Сигурен съм, че нашият малък поганец ще се научи да обича принц Йорг като всички останали — казах. — Полезно е да имаш човек като него в джоба си.

Макин смръщи чело.

— По-добре си сложи скорпион в джоба, ако питаш мен. Поразпитах за този тип. Стъкленото дърво, което ти потроши онзиден, не е било дрънкулка. Сагеус го е отгледал.

— Ще ми прости.

— Отгледал го е от камък, Йорг. От зелено мънисто. За две години. И го е поливал с кръв.

Зад нас Райк се изкиска, детински звук, който звучеше стряскащо от гигант като него.

— Със собствената си кръв — уточни Макин.

Коего разсмя друг от братята. Вече всички знаеха историята за сър Гален и стъкленото дърво.

Сагеус спря на метър от мен и плъзна поглед по братята. Някои все още даваха конете си на конярчетата, други се бяха струпали около мен. Магьосникът измери с поглед Райк — наложи му се да вдигне очи, защото гигантът стърчеше с повече от една глава над него.

— Защо избягахте, Йорг? — попита ме Сагеус.

— Принце. Ще го наричаш „принце“, поганско куче такова. — Макин излезе напред, изтеглил наполовина меча си. Сагеус впери в

него кротък поглед и ръката на рицаря се отпусна безсилно, сякаш Макин изведнъж беше изгубил желание да спори.

— Защо избягахте?

— Аз не бягам — отвърнах.

— Преди четири години сте избягали от дома на баща си. — Говореше тихо и спокойно, а братята го зяпаха хипнотизирани, все едно гледаха въртяща се монета.

— Имах причина да си тръгна — казах. Нещо в избора му на подход за атаката ме притесняваше.

— Каква причина?

— Искях да убия един човек.

— И убихте ли го? — попита Сагеус.

— Убих много хора.

— Него убихте ли го?

— Не. — Граф Ренар още си беше жив и здрав.

— Защо?

Защо всъщност?

— Наранихте ли го по някакъв начин? Засегнахте ли интересите му?

Не. Ако се замислех, ако проследях лишения от целенасоченост път, който бях изминал за четирите си години разбойничество, излизаше, че дори съм обслужвал интересите на Ренар. Заедно с братята бях тормозил редовно барон Кеник, подложил бях крак на амбициите му. А в Мабертон дори бях изтръгнал сърцето на един зараждащ се бунт...

— Убих сина му. Забих ножа си в Маркрос, негова плът и кръв.

Сагеус се усмихна покровителствено.

— Когато се приближихте към дома, вие попаднахте под моята защита, Йорг. И ръката, която ви е насочвала преди това, изгуби силата си.

Беше ли вярно? Не съзирах знаци на лъжа в него. Загледах се в символите, татуирани по лицето му, текстове на език, който не познавах. Беше като отворена книга, която не можех да прочета.

— Мога да ви помогна, Йорг. Мога да ви върна към самия вас. Мога да ви върна волята.

Протегна ръка към мен, с разперени пръсти.

— Човек сам избира да прояви свободната си воля — казах. Когато се съмняваш, потърси мъдростта на други. Ницше. Някои спорове се печелят с нож по бързата процедура, при други трябва да сцепиш главата на опонента си с философски камък.

Хванах ръката му, но отдолу, така че кокалчетата му се опряха в дланта ми.

— Сам съм вземал решенията си, поганецо — казах. — Ако някой се е опитвал да ми дърпа конците, щях да разбера.

— Щяхте ли?

— А разбера ли такова нещо... Разбера ли, жална му майка на пишман кукловода. Ще му осигуря такава болка, че Червените мъже от Изтока ще доприпкат при мен да им чета лекции. — Не бях преполовил речта си, когато осъзнах, че думите ми звучат кухо. Детински.

— Не аз ви дърпах конците, Йорг — каза Сагеус.

— Кой тогава? — Стиснах силно ръката му, кокалчетата му изпукаха в шепата ми.

Той вдигна рамене.

— Поискайте волята си и аз ще ви я дам.

— Ако ми е направено заклинание, ще намеря злосторника и ще го убия. — Усетих ехо от старата болка, която ме беше тормозила на пътя, остра болка, пронизваща главата ми от едното слепоочие до другото, дращеца зад очите ми като натрошено стъкло. — Но заклинание няма и волята си е моя — довърших аз.

Той сви отново рамене и се обърна. Погледнах надолу и видях, че стискам лявата си ръка с дясната, а между пръстите ми се стича кръв.

26.

След сблъсъка си с езичника Сагеус в Западния двор отидох право на църковната служба. Изведнъж усетих нужда да се докосна до Рим, да вдишам уханието на тамян, да се залъжа с щедра доза догматизъм. Щом варварите притежаваха такива сили, логично бе собствената ни църква да има някоя и друга магийка, с която да снаряжи достойните, а дори и недостойните, направили си труда да влязат в храма. А дори и без магийки, пак имах нужда от свещеник.

Влязохме в параклиса и заварихме отец Гомст да чете от олтара. Църковният хор се препъна в песнопението си, когато ботушите ни затропаха по полирания мрамор. Монахини се свиха в сенките, уплашени от похотливите погледи на братята, както и от колективната воня на нашата компания, несъмнено. Гейнс и Сим свалиха шлемовете си и сведоха глави, но повечето братя се оглеждаха за нещо ценно, което да откраднат.

— Прости прекъсването, отче. — Пъхнах ръка в купела до входа, та светената вода да отмие кръвта от кожата ми. Защипа ме.

— Принце! — Отчето остави книгата си на олтара и ме погледна преbledнял. — Тези мъже... не е редно.

— О, я стига. — Вървах по пътеката между пейките, зяпах заплепен изрисувания таван, въртях се насам-натам да го видя по-добре, а едната си ръка, мокра и капеща, държах вдигната пред себе си. — Нали и те са деца божии? Съгрешили деца, върнали се в лоното на църквата да дирят опрощение?

Спрях пред олтара и погледнах назад към братята, които стояха на групичка до вратата.

— Върни това на мястото му, Родат, или ще оставиш и двата си палеца в кутията за подаяния.

Родат измъкна един сребърен свещник от вонливите пазви на наметката си.

— Онзи поне. — Отец Гомст посочи Нубанеца с треперещ пръст. — Той не е от божието паство.

— Не може ли да мине за черна овца? — Застанах до отчето и той се дръпна като опарен. — Е, може би ще го спечелиш за вратата по пътя.

— Принце?

— Ще дойдеш с мен в Гелет, отче Гомст. На дипломатическа мисия. Изненадан съм, че кралят не те е уведомил. — Изобщо не бях изненадан, защото си беше чиста проба лъжа. — Тръгваме веднага.

— Но...

— Хайде! — Тръгнах към вратата. След кратка пауза свещеникът ме последва. Чувах неохотата в стъпките му.

Братята се заизнизваха един по един пред мен, Райк плъзгаше пръсти по стените, по реликварии и икони.

След като си осигурих отчето, вече нямах търпение да тръгнем. Пратих Макин да се погрижи за продоволствието, а Гомст поведох към Западния двор.

— Не е редно да вземаме този човек от Нуба на дипломатическа мисия, принце. Нито на никаква друга — прошепна ми Гомст в движение. — Нали знаете, че те пият кръвта на християнски свещеници, за да си правят заклинанията.

— Тъй ли? — Това май беше първото интересно нещо, което чувах от устата на отчето. — Самият аз не бих се отказал от малко магийка.

Свещеникът пребледня.

— Туй са суеверия, принце мой.

И след още няколко крачки добави:

— И все таки, ако го изгорите, Господ Бог ще благослови и нас, и пътуването ни.

След няма и час и с издути дисаги поехме по обратния път през Стария град.

Сагеус ни чакаше. Сам. Спрях коня си пред него. Още ми беше неспокойно. Този тип беше посял у мен съмнение. Казвал си бях, че съм загърбил мъстта като проява на сила, че съм преглътнал желанието си да убия граф Ренар и това е лична саможертва пред желязната воля, която ми е необходима, за да спечеля играта на тронове. Понякога обаче, като сега, сам не си вярвах докрай.

— Добре би било да приемете защитата ми, принце — каза Сагеус.

— Досега съм оцелявал и без нея.

— Но сега тръгвате към Гелет, за да влеее нова сила в бащината си десница.

— Така е. — Конете на братята пръхтяха около мен.

— Ако някой реши, че имате шанс да успеете, ще ви спре — каза Сагеус. — Онзи, който ви е разигравал през последните години, ще се опита да стегне оковите, които успяхте да разхлабите. Може би свещеникът ще ви е от полза. Присъствието му ви е помогнало преди. Той е добър като талисман, но извън това е само едно празно расо.

Кон се промуши до Герод, ездачът му се озова до мен.

Сложих ръка върху дръжката на меча си.

— Не те харесвам, поганецо.

— Какво според вас изплаши мъртвеца от блатото, Йорг? — Нищо не потрепна в желязното му спокойствие.

— Аз го изплаших... — Хвалбата прозвуча кухо още преди да съм я изрекъл докрай.

— Едно гневно момче? — Сагеус поклати глава. — Мъртвият е видял по-тъмна ръка върху сърцето ви.

— Аз...

— Приемете защитата ми. И мечтите ви ще станат по-велики.

Усетих меката тежест на съня върху себе си, седлото сякаш пропадеше бавно под мен.

— Сънният вещер — обади се тъмен глас до рамото ми.

— Сънният вещер. — Нубанеца стискаше арбалета си в готовност, черният му юмрук бе свит около ложата, мускулите му бяха изпълнати като въжета. — Нося знака ти, сънни вещици, и магиите ти не ще омърсят момчето.

Сагеус се сви, отстъпи назад, татуираните криволици сякаш се сгърчиха върху лицето му.

А аз изведнъж се опулих.

— Ти си бил! — Виждах го толкова ясно, че имаше опасност да ослепея. — Ти си натикал братята ми в тъмницата на татко. Ти си пратил ловеца си да ме убие.

Сложих ръка върху арбалета — спомних си как Нубанеца го беше взел от мъжа, когото бях убил в една плевня, докато нощта навън

се разкъсваше от буря. Ловецът на сънния вещер.

— Ти си изпратил ловеца си да ме убие — повторих и се отърсих окончателно от магията, с която Сагеус ме държеше в плен. — А сега моят ловец държи оръжието му.

Сагеус се обърна и заподтичва към портата на замъка.

— Гледай да не те заваря тук, когато се върна, поганецо.

Казах го тихо. Ако ме беше чул, току-виж се вслушал в съвета ми.

И значи ние тръгнахме, напуснахме града и не погледнахме назад.

Дъждовете ни застигнаха в равнините на Анкрат и продължиха да ни тормозят чак до планинските граници на Гелет. Много пъти ме беше валяло през последните четири години, но дъждовете бяха отвратително студени и отвратително упорити, мокреха до кости и по-дълбоко. Не повлияха апетита на Бърло обаче, нито на избухливия нрав на Райк. Бърло ядеше, сякаш дажбите му бяха лични врагове, а Райк се зъбеше на всяка капка дъжд.

По мое настояване мъжете се изповядаха пред отчето. А след като изслуша изповедта на Кент Червения за престъпленията му и как точно се е сдобил с прякора си, отец Гомст помоли да го освободя от това задължение. След като изслуша шепота на Лъжеца, ме помоли на колене.

Дните минаваха. Дълги дни и студени нощи. Сънувах Катерин, лицето ѝ, свирепите ѝ очи. Вечер ядохме от тайнствените яхнии на Гейнс, а Бърло Дебелака се грижеше за конете, проверяваше им глезените и копитата. Бърло винаги се грижеше за конете. Сигурно се чувстваше виновен, че ги тормози с тежестта си, но лично аз го отдавах на смъртния му страх от ходенето пеш.

Навлизахме все по-надълбоко в планинските чукари. А после дъждът най-сетне спря. Направихме си бивак в един висок проход и аз седнах при Нубанеца да погледаме залеза. Той държеше арбалета си и му шепнеше тайни на родния си език.

Два дни водехме конете за юздите по стръмнини и камънаци, достъпни само за планински кози.

Колоната бележеше входа към Гърлото на левкратата. Беше два метра дебела и двойно по-висока, чукан, разсечен от каприза на някой исполин. Отломките от горната част на колоната лежаха пръснати наоколо. По долната имаше надписи, на латински сякаш, но толкова изтрити от времето и стихииите, че не успях да разчета почти нищо.

Спряхме при колоната. Покатерих се отгоре ѝ да кажа две думи на братята и да огледам терена.

Пришпорих ги да спретнат лагер. Гейнс накладе огън и взе да дрънчи с тигани и тенджери. Тук, в клисурата, вятърът беше слаб и палатките ни от промазано платно висяха неподвижно. Завалях пак, приръмях по-скоро, дъждец тих и студен. Дори не успях да събудя Райк, който лежеше на голите скали недалеч от колоната и хъркаше като трион в ръцете на дървар.

Стоях и гледах нагоре към скалната стена. Имаше пещери в нея. Много пещери.

Косата ми се полюляваше на гърба, докато оглеждах скалите. Позволил бях на Нубанеца да я сплете на десетина дълги плитки с бронзов талисман в края на всяка. Щели да гонят злите духове, така каза. Значи ми оставаше да се притеснявам само за добрите.

Стоях с ръце върху дръжката на анкратския меч, върхът му бе опрян в земята. Чаках нещо.

Мъжете започваха да се изнервят, животните — също. Братята бяха спрели да мърморят и да се оплакват, значи им беше нервно, по това познавах. И те като мен зяпаха възвишенията, беззъбият Елбан обрулен като скалите, младият Родат блед и белязан от шарка, Кент Червения със своите тайни, подлият Роу, Лъжеца, Бърло Дебелака и другите мъже от моята опърпана банда. Нубанеца се въртеше край колоната близо до Макин. Моите братя. Нервни до последния — и никой не знаеше защо. Гомст изглеждаше готов да побегне. Братята имаха нюх за опасността. Знаех го и лесно стигнах до извода, че щом всички се тревожат едновременно, значи се задава нещо лошо. Ама много лошо.

27.

ПРОТОКОЛ ОТ ПРОЦЕСА СРЕЩУ СЪР МАКИН ОТ ТРЕНТ

Кардинал Хелот, папски обвинител:
Отричат ли опожаряването на Уекстенската катедрала?

Сър Макин: **Не, не отричам.**

Кардинал Хелот: **А плякосването на Долна Мерка?**

Сър Макин: **Нито това, нито плякосването на Горна Мерка. Не отричам.**

Кардинал Хелот: **Да се впише в протокола, че обвиняемият смята фактите на своите престъпления за забавни.**

Съдебен писар: **Вписано.**

Чудовищата дойдоха с падането на мрака. Сенки погълнаха клисурата и тишината се сгъсти като сироп, който вятърът не успяваше да размърда. Макин сложи тежка ръка на рамото ми. Подскочих и за един кратък миг страхът ми отстъпи, изместен от яд заради собствената ми слабост; яд ме беше и на Макин, че ми я е показал.

— Там горе — каза той и кимна вляво от мен.

Едно от пещерните гърла беше светнало отвътре и нечие око ни наблюдаваше в падащия мрак.

— Това не е огън — казах. Нямаше топлина в светлината, нито издайническото потрепване на пламък.

А после източникът на светлината се размърда и ръбати сенки полазиха възвишенията.

— Фенер? — Бърло Дебелака пристъпи до мен, издул бузи в пристъп на тревога. Братята се бяха събрали около нас.

Странният фенер се появи на склона и мракът погълна пещерата отзад. Светлината беше като звезда, студен светлик, който се разделяше на хиляди ярки лъчи. Нечия фигура се очерта черна на фона ѝ. Онзи, който носеше фенера.

Гледахме го как слиза по склона, без да бърза. Вятърът полази със студени пръсти по гърба ми, дърпаше наметката ми като ядосано дете.

— *Ave Maria, gratia plena, dominus tecum, benedicta tu in mulieribus.* — Някъде в мрака отец Гомст редеше молитви към Божията майка.

Бавен ужас заля всинца ни.

— Майко Божия! — Макин изсъска думите ядно, като ругатня, сякаш да прогони с тях и страха си. Страх, който пълзеше към нас по черните камънаци.

Братята сигурно биха побягнали, ако имаше къде да избягат.

— Факли, проклетите да сте! Бързо! — развиках се и извадих всички от парализата. Не можех да повярвам, че самият аз толкова дълго съм стоял бездеен, в плен.

— Бързо! — Изтеглих мечата си.

Братята най-сетне се раздвижиха. Хукнаха към жаравата на огъня, спъваха се в неравната земя.

— Нубанец, Роу, Бърло, вижте дали нещо не идва откъм реката. — Още не го бях изрекъл докрай, когато разбрах, че ще ни ударят във фланг.

— Там! Там, зад онзи хълм! — Нубанеца посочи с арбалета си. Не беше от хората, които истерясят без причина, значи наистина беше видял нещо. Докато ние бяхме зяпали чудната светлина, онези ни бяха заобиколили по фланга. Просто и ефикасно като джебчийски тандем на пазара. Забаламосваш жертвата си с хубаво личице, влизаш ѝ изотзад и ѝ отрязваш незабелязано кесията.

Факли пламнаха, мъже се разтичаха да си търсят оръжията.

Светлината се приближи и ние най-после я видяхме истински — дете, чиято кожа излъчваше силно сияние. Момиче. Вървеше с равномерна крачка и светеше като фенер, бяло като разтопено сребро, светлината бе толкова силна, че пробиваше с лекота през дрипите му.

— *Ave Maria, gratia plena!* — Отец Гомст повиши глас, сякаш да издигне молитвата в щит.

— Здравсти, Маро — повторих аз като ехо. — Пълна с милост, като гледам. И със светлина.

Очите на момичето горяха в сребърно, призрачни пламъци танцуваха по кожата му. Имаше някаква крехка красота в него, крехка и чуплива, която ми взе дъха.

Зад момичето вървеше чудовище. При други обстоятелства именно то би привлякло погледа. Създадено като пародия на човек и наподобяващо формите Адамови толкова, колкото кравата прилича на кон. Светлината разкриваше ужасната му плът, без да пести нищо. Създанието бе над седем стъпки. Сиреч поне с няколко пръста по-високо от Малчо Райчо.

Лъжеца вдигна лъка си, лицето му бе разкривено от отвращение. Прицели се в чудовището и аз вдигнах ръка да го спра.

— Не — рекох. Исках да чуя какво имат да ни кажат. А и подозирах, че стрелата само би ядосала това мило създание.

Под разкривената червеникава животинска кожа гръдният кош на чудовището приличаше на гигантска бъчва. Ребра пробиваха месото и се срещаха оголени над сърцето му.

Светлината на момичето ни докосна със студена целувка и аз го усетих в главата си. Детето заговори и гласът му се излъчваше сякаш от самите скали. Чух стъпките му в коридорите на собствената си памет.

Има места, където децата не бива да ходят. Срецнах погледа на момичето и за миг тъмни сенки облизаха сиянието му.

— Добре дошли в лагера ни — казах високо.

Пристъпих напред да ги приветствам, оставих братята зад себе си и навлязох в сиянието на детската аура. Чудовището ме посрещна с усмивка, широка усмивка, която разкри зъби, откраднати от вълча уста. Имаше котешки очи, присвити в светлината, отразяващи я.

Подминах красавицата и застанах пред звяра. Стояхме си там и се преценявахме с погледи. Аз плъзнах моя по огромните мускули, разсечени от пулсиращи вени и грапава тъкан на зараснали белези. Само по едната му длан имаше достатъчно месо да си сготвя вечеря. Имаше по три пръста плюс палец на всяка ръка, дебели пръсти, исполински. Такава ръка можеше да обхване главата ми без затруднение и да я смачка на каша.

Проточих врат напред, ей така, изведнъж, скочих му с вик и наврях лице в неговото. Чудовището отстъпи и се спъна в камънаците. Разсмях се. Неизбежно беше.

— Защо? — Момичето изглеждаше озадачено. Кривна глава настрани и сенките се разбягаха.

— Защото — отвърнах със смях, докато чудовището се изправяше.

Защо ли? В първия миг и аз се зачудих защо.

— Защото... защото... ами, виж го само. Защото е адски голямо, затова.

Усмивката ми се стопи. Защото ме бе стреснало. Защото се бях почувствал малък в сравнение с него.

Погледнах я.

— Аз съм по-висок и по-голям от теб. Това би ли те уплашило?

— Аз наистина се страхувам от теб — отвърна тя. — Не защото си по-висок, Йорг. А заради нишките, които се събират около теб. Заради нишките, които се срещат на място, което не виждам. Заради тежестта и тънкото острие, на което тя се крепи. — Говореше напевно, с глас висок и сладък.

— Ставаш за оракул, момиче — рекох. — Уцелваш точното съотношение между дълбокомисленост и празнодумие. — Прибрах мечата си в ножницата. — Е, знаеш името ми? Ще ми кажеш ли твоето? Имат ли левкротите имена?

— Джейн — каза тя. — А това е Горгот, водач под планината.

— Очарован съм. — Поклоних ѝ се. — Ако приятелчетата ви излязат иззад скалите, моите братя по-лесно ще надмогнат изкушението да стрелят по сенки.

Горгот спря котешките си очи върху мен. Погледът му беше свиреп, нечовешки.

— Покажете се! — Гласът му изгъркори дори по-дълбоко, отколкото си го бях представял, а аз си го бях представял доста дълбок.

Чудовища се изправиха около лагера ни, някои от тях — стряскащо близо. Ако всички водоливници и други грозилници бъдат изтръгнати от фасадите на нашите катедрали и сбрани в армия, то тази армия би приличала досущ на левкротите. Само дето нашите левкрати бяха от плът и кръв. Нямаше двама еднакви. Всички приличаха на хора, но като скици, направени от неумела ръка. Никой не беше

толкова огромен и як като Горгот. Повечето имаха сълзящи рани тук или там, или изсъхнал крайник, или грозни брадавици и големи тумори по кожата.

— Ису, Горгот! В сравнение с твоите приятелчета Малчо Райчо изглежда направо красавец — казах аз.

Макин застана до мен, примижал срещу светлината на Джейн. Заслони с ръка очите си и изгледа Горгот от глава до пети.

— А това е нашият сър Макин — казах аз. — Рицар в двора на крал Олидан, ужас за...

— Човек, на когото да разчиташ — прекъсна ме Джейн с напевното си гласче. — Ако ти даде думата си.

Сетне насочи към мен сребристия си взор и усетих как всичките ми вчерашни дни надигат глава току зад лявото ми рамо.

— Искаш да слезеш в сърцето на планината — каза тя.

— Искам. — Не можех да го отрека.

— Ти носиш смърт, принце на Анкрат.

При тези й думи Горгот изръмжа. Звук като от триеци се скали. Детето сложи сияйна ръчичка върху лапата му.

— Смърт, ако се съгласим, смърт, ако откажем. — Не сваляше очи от мен. — Какво ще предложиш в замяна на правото да минеш?

Трябваше да призная, че момичето умее да води играта си. Нямах да им се отрази добре, ако планът ми сработеше, нямаше да им се отрази добре, ако се опитаха да ни спрат.

— Нося един дар — казах аз. — Но ако той не ви хареса, мога да ви обещаю разни неща в замяна. Ще накарам и сър Макин да ви обещае, а той държи на думата си. — Удостоих я с усмивка. — Когато видях това място на една карта... — Замълчах, спомнил си с топло чувство обстоятелствата.

— Сали... — прошепна момичето, спомнило си заедно с мен таверната.

Това ме смути за миг. Много ме смути. Не ми харесваше мисълта как това момиченце се разхожда в главата ми, отваря разни врати, прави си прибързани изводи като всяко дете и огрява със светлика си места, които трябва да останат тъмни. Част от мен искаше да я съсека с меч си, голяма част.

Отпуснах стиснатите си челюсти.

— Когато видях това място на картата, си помислих: „Какво забравено от бога място.“ И точно тогава ми хрумна какво да ви предложа в замяна. Водя ви Бог. — Обърнах се и посочих отец Гомст. — Нося ви избавление и свето причастие. Нося ви благословия, катехизис... изповед, ако щете. И изобщо цялото спасение, което грозните ви душички могат да понесат.

Гомст изписка като момиченце и побягна. Нубанеца го грабна през кръста и го метна на рамо.

Очаквах Джейн да ми отговори, но не тя, а Горгот сключи сделката:

— Ще вземем свещеника. — Нещо в гласа му предизвика болка в сърдечната ми област. — Ще ви заведем до Великата стълба. Но некромантите пак ще ви намерят. Няма да се върнете.

28.

Някои казват, че Кент Червения имал черно сърце. Може и да е вярно, но всеки, който го е виждал как надвива шестчленен патрул с брадвичка и нож, ще ви каже, че Кент Червения има душа на творец.

— Некроманти? — Вървах след Джейн, Горгот вървеше след мен. В моите книги не пишеше нищо за некроманти.

— Те командват мъртвите. Магове, които... — започна Горгот, но аз го прекъснах:

— Знам какви са. Питам каква работа имат на моя път?

— Планината Хонас ги привлича — отвърна Джейн. — Има смърт в сърцето ѝ. Стара магия. Тя улеснява работата им.

Дори пещерите на левкротите бяха грозни. Когато бях на седем, а Уил на пет, учителят Лундист тайно ни заведе в пещерите на Падерак. Без никой в двора да подозира, принцовете на кралството пропълзяха в черните подземни дълбини и стигнаха до катедрална зала с колони, чието великолепие внушаваше истински страх от Бога. И до ден-днешен нося в себе си величествената красота на онова място.

Пещерите на левкротите не притежаваха и частичка от почти течното изящество на Падерак, нямаше и щрих от скритото изкуство, което лежи в дълбините на света. Вървахме по коридори, издигнати със Строителски камък, излети и оформени с помощта на отдавна забравени изкуства. Светлината на Джейн ни разкриваше древни сводове, на места напукани и замазани с вар. Заобикаляхме паднали блокове, по-големи от конска каруца, навлизахме все по-надълбоко, като червеи, които се стремят към сърцевината, търсят планинските недра.

— Я земи да млъкнеш, отче. — Роу се приближи иззад Нубанеца и показа на свещеника ножа си, зловещо желязно острие.

Отец Гомст наистина взе, че млъкна. Установих, че воят му ми липсва, че е придавал на зловещата атмосфера допълнителна дълбочина. А и ехото тук беше забележително. Изостанах малко, за да разменя две думи с него. И затова, и за да съм сигурен, че Роу няма да накълца подаръка ни, преди да сме го предали подобаващо на чудовищата.

— Успокой се, отче — казах му.

И сръгах Роу да си прибере ножа. А той ми се намръщи моля ви се, целият белези от шарка и очи като цепки.

— Просто ще смениш паството — казах на Гомсти. — Новите ти богомолци не са радост за окото, но отвътре? Със сигурност са по-свестни от нашичкия Роу.

Нубанеца изсумтя и намести отеца върху рамото си.

— Пусни го — казах аз. — Няма къде да избяга.

Нубанеца смъкна Гомсти от рамото си и ме погледна. Лицето му беше толкова черно, че нищо не прочетох по него.

— Не е редно, Йорг. Търгува се със злато, не с хора. Той е свят човек. Говори от името на белия Христос.

Гомст го изгледа с омраза, каквато никога не бях виждал в очите му, сякаш Нубанеца току-що се беше сдобил с рога и призоваваше Луцифер.

— Е, сега може да говори на Горгот от името на Христос — казах.

Нубанеца си замълча, лицето му беше непроницаемо.

В мълчанията на Нубанеца имаше нещо, което винаги ме подтикваше да кажа още нещо. Да се обяснявам. Макин ме дразнеше по същия начин, но Нубанеца — повече.

— Не е като да не може да си тръгне — казах. — Ако прецени че иска да се прибере у дома, свободен е да го направи. Само ще трябва да си заработи малко храна за из път и карта, за да не се изгуби.

Нубанеца ме дари с белия полумесец на усмивката си.

Продължихме напред. Някъде в мен шепнеше студен гласец, шепнеше за слабост, за тънък ръб, за остър нож, който реже без сълзи, за горещо желязо, което да спре кървенето, преди раната да се е инфектирала. Няма полза да обичаш брата си.

Светлината на Джейн помръкна и взе да пресеква, когато я наближих. Момичето се дръпна от мен и си пое пресекнатото дъх. Извих

устни и си я представих как пада в пропаст. Получи се дори по-добре от очакваното — тя изписка и стисна очи.

Горгот застана помежду ни.

— Стой далеч от нея, принце на мрака.

И значи аз се дръпнах в сенките отстрани, и продължихме напред и надолу в планината, все по-напред и все по-надолу. Извървахме широки и сякаш безкрайни тунели, с равен под и сводести тавани. Ръждиви следи се проточваха в успоредни линии по дължината на проходите, макар че нямах представа защо някой би положил желязо по този начин, освен ако ръждивите следи не бележеха тръбите, по които течеше тайният огън на Строителите.

Оставихме Джейн и всичките ѝ родственици, с изключение на двама, на брега на езеро толкова широко, че дори нейната сребърна светлина не стигаше до другия му бряг. Това място също бе дело на Строителите. Камъкът отстъпваше пред водата рязко, в права линия, таванът се протягаше плосък и без декорации. Народът на Джейн се пръсна към колиби от дърво и кожи, вдигнати близо до водата. Поведете ги Горгот, праметнал тежка ръка през раменете на отец Гомст.

Джейн поспря: местеше поглед между двете гротески, които бяха останали да ни вардят. Мълчеше, ала аз усещах потока от неизречени на глас указания.

— Няма ли да ми кажеш нещо на сбогуване, малката? — попитах и се смъкнах на едно коляно пред нея. Жесток хумор набираше на езика ми. — Никакви предсказания? Никакво звънче за туй свинче? Хайде, сподели с мен прозренията си. Заслепи ме с бъдещето.

Тя ме погледна. Светлината ѝ беше болезнена за окото, но аз издържах.

— Решенията ти са ключове за врати, отвъд които не мога да надникна.

Усетих как гняв се надига в гърдите ми, изръмжах и го натиках обратно.

— Не ще да е само това.

— Имаш тъмна ръка на рамото си. Дупка в ума си. Дупка. В спомените си. Дупка... която ме тегли... тегли ме...

Пресегнах се и стиснах ръката ѝ. Това се оказа грешка, защото допирът едновременно изгаряше кожата и смразяваше костта под нея.

Бих пуснал ръката ѝ, но не ми беше останала сила дори за това. Виждах единствено очите ѝ.

— Когато я срещнеш, бягай. Просто бягай. Нищо друго. — Имах чувството, че сам изговарям думите, макар да ги чувах изречени с гласа на Джейн.

След това паднах.

Събуди ме светлина на факли.

— Свестява се.

Лицето на Райк беше на педя от моето.

— Ису, Райк, пак ли си правил гаргара с пикня? — Избутах настрана грозната му мутра, хванах рамото му за опора и се изправих. Братята около мен също взеха да се надигат, мятаха раниците на рамо. Макин се приближи откъм брега на езерото, огромният Горгот вървеше зад него.

— Да не си пипнал пак пророчицата на левкротите! — Не беше истински ядосан. Виждах облекчението, скрито в очите му.

— Ще го имам предвид — казах.

Горгот ме изгледа страшно още веднъж, после тръгна напред, понесъл факла с размерите на малко дърво.

Вече не слизахме, а се изкачвахме, тунелът беше покрит с прах, който миришеше на горчиви бадеми. След около хиляда крачки тунелът се разшири в просторна галерия, пресечена от окопи с неясно предназначение, няколко метра широки и дълбоки човешки ръст. До стената при входа на галерията имаше дървена кошара, дъските бяха овързани с въже. Две деца се гушеха едно в друго в нея. Малки левкротчета. Горгот отвори вратата и каза:

— Излизайте.

Едва ли имаха повече от седем лета, ако летата са подходящата мерна единица за тъмните зали на левкротите. Бяха голи кльоцави момченца, братчета, ако се съдеше по приликата, по-малкото — на пет или там някъде. От всички левкרותи, които бях видял досега, тези изглеждаха най-нормално. Пунктирани линии в червено и черно бележеха кожата им и заради тях приличаха на тигри от Индус. От лактите им стърчаха тъмни костни образувания като заострени куки, ноктите на ръцете им бяха от същото вещество. По-голямото дете ме

стрелна с поглед — очите му бяха целите черни, нямаха нито бяло, нито ирис, нито зеница.

— Не ни трябва децата ви — каза Макин, бръкна в джоба си и подхвърли на братчетата парче сушено месо. — Прибери си ги.

Сушеното месо падна в краката на по-голямото момче. То не сваляше очи от Горгот. Малкото гледаше втренчено месото, но не понечи да го вдигне. Кожата им се беше опънала до скъсване върху костите, ребрата им се брояха.

— Тези са за некромантите, не си хабете храната за тях. — Буботенето на Горгот беше слязло още октава по-ниско, толкова, че дразнеше изтерзания ми слух.

— Жертвоприношение? — попита Нубанеца.

— Те вече са мъртви — каза Горгот. — Нямаат силата на левкротите.

— На мен ми изглеждат съвсем здрави — казах аз. — Гладни, но здрави. Дали пък просто не им завиждаш, че не са толкова грозни като вас? — Не че ми пукаше особено какво ще прави Горгот с хлапетата, но ми беше приятно да го дразня.

Горгот размърда пръсти и шест гигантски кокалчета изпукаха като дънери в огън.

— Яжте.

Двете момчета се нахвърлиха върху сушеното месо, ръмжаха като кучета.

— Левкротите се раждат чисти. Добиваме даровете си по-късно, с растежа. Промяната е бавна. — Посочи момчетата, които облизваха последните парченца сушено месо от камъка. — При тези двамата промяната започна твърде рано. А даровете тепърва ще идват, все по-бързо и все по-силни. Никой не може да понесе такава промяна. Виждал съм го. Такива дарове обръщат човек с хастара навън. — Нещо в котешките му очи ми казваше, че левкротът говори сериозно, че наистина е виждал това. — Затова е по-добре да платим с тях на некромантите. По-добре мъртвите да вземат тях, вместо да дойдат в пещерите ни и да вземат някой, който има шанс да живее. Там момчетата ще намерят бърза смърт и дълъг покой.

— Щом казваш, значи е така. — Вдигнах рамене. — Хайде да вървим. Нямам търпение да ги видя тези твои прословути некроманти.

Тръгнахме след Горгот. Братчетата подскачаха около нас и аз видях как Нубанеца им бутна скришом сушени кайсии — извади ги от вълнените дебри на туниката си.

— Е, какъв е планът? — Макин изравни коня си с моя, снишил глас.

— Хмммм? — Гледах как по-малкото дете отскача от добре прицеления ботуш на Лъжеца.

— За некромантите. Какъв е планът? — продължи шепнешком Макин.

План нямах, но какво от това? Липсата на план бе просто още едно препятствие, което да преодолеея.

— Едно време мъртвите са си оставали мъртви — казах. — Чел съм за това в библиотеката на татко. Ставали от гроба само в детските приказки. Дори при Платон мъртвите са били на сигурно място далеч от живите, от другата страна на река Стикс.

— Голяма полза от четенето, няма що — рече Макин. — Аз пък помня пътя през тресавищата. Онези призраци явно не са чели твоите книги.

— Нубанец! — извиках. — Нубанец, ела и кажи на сър Макин защо мъртвите вече не намират покой.

Нубанеца се приближи, праметнал арбалета на едното си рамо. Разнасяше със себе си аромат на карамфилово масло.

— Мъдреците на Нуба казват, че вратата е откряната. — Замълча и прокара много розовия си език по много белите си зъби. — Има врата към смъртта, воал между световите, през който минаваме, когато умрем. Но в Деня на хилядата слънца толкова много хора трябвало да минат едновременно, че повредили вратата. И сега воалът е изтънял. Само с няколко прошепнати думи и подходящо обещание можеш да повикаш мъртвите обратно.

— Разбра ли, Макин? — казах аз.

Макин смръщи вежди и попита:

— А за плана?

— Ааа — рекох аз.

— Какъв е планът? — Можеше да е влудяващо упорит този Макин.

— Както обикновено. Избиваме ги до крак.

29.

Можеш да разчиташ на брат Роу, че ще улучи и най-далечната цел. Можеш да разчиташ на него, че след бой с ножове по ризата му ще има чужда кръв. Можеш да разчиташ, че ще лъже, ще мами, ще краде и ще ти пази гърба. Не можеш да разчиташ на очите му обаче. Очите му са мили, но по-добре не разчитай на това.

Строителите, изглежда, са имали нещо против стълбите. Горгот ни водеше през планината по тесни пътечки, изсечени в стените на безкрайни вертикални шахти. Може би Строителите са имали криле или са левитирали със силата на волята като провиждащите от Индус. Така или иначе, кирките на по-късни поколения бяха изгризали нещо като стълба в летия камък на стените, стълба тясна и опасна. Катерехме се предпазливо, събрали ръце пред себе си и сгърбени от страх, че някое неволно движение с раменете ще ни хвърли право в пропастта. Ако въпросната пропаст беше осветена, не един и двама от братята щяха да се запънат още в началото на вертикалния преход, но мракът скрива всички грехове, а в моя случай ми спести нуждата да ги убеждавам с оръжие в ръка. Мракът поддържаше заблудата, че някъде на седем-осем метра под нас има нормален под.

Странно, но колкото по-дълбока е една дупка, толкова по-силно те дърпа надолу. Хипнотичното очарование, характерно за наточените остриета и заострените върхове на най-добрите оръжия, е характерно и за дълбоките пропади. Докато се катерехме в онези шахти, усещах притегателната му сила остро и постоянно.

Горгот изглеждаше най-малко приспособеният за такова изкачване, а се катереше с лекота. Двете левкротски хлапета подскачаха пред мен, като да бяха на широка поляна, и толкова ме дразнеха с непукизма си, че ми идеше да ги бутна в дупката.

— Защо не се опитват да избягат? — извиках на Горгот, който вървеше напред. Той не ми отговори. Може би пренебрежението на момчетата към опасностите на пътеката имаше нещо общо със съдбата, която ги очакваше, ако стигнеха живи и здрави до върха.

— Ти ги водиш на сигурна смърт. Защо те следват? — продължих.

— Питай тях. — Гласът на Горгот отекна като далечна гръмотевица.

Хванах по-голямото момче за врата и го провесих над бездната. Беше съвсем леко, безтегловно почти, а аз имах нужда от почивка. Безкрайните стъпала вече ми представяха сметката си във вид на схванати мускули и подбити стъпала.

— Как ти е името, малко чудовище? — попитах го.

То ме погледна с очи, които изглеждаха по-черни и по-големи от пропада вдясно от мен.

— Име? Няма име — отвърна детето с висок и сладък гласец.

— Лошо. Аз ще ти дам име — казах. — Аз съм принц и ми е позволено да правя такива неща. Ти ще си Гог, а брат ти — Магог.

Погледнах Кент Червения, който пухтеше зад мен. Никаква реакция от тази посока. Селяшкото му лице не изразяваше нищо.

— Гог, Магог... Ису, къде е свещеникът, когато ми трябва някой да схване библейска шега! — казах аз. — Гигантите от Стария завет бе! Не съм вярвал, че отец Гомст ще ми залипсва!

Обърнах се отново към младия Гог.

— Вие на какво се радвате толкова? Дъртият Горги ви води за закуска на мъртвите.

— Можем да се бием с тях — отвърна Гог. — Така казва законът. — И да го притесняваше, че го държат за врата като коте, не го показваше с нищо.

— А малкият Магог? — Кимнах към брат му, който клечеше на стъпалото над нас. — И той ли ще се бие? — Ухилих се, като си представих как двамцата влизат в битка с магове некроманти.

— Аз ще го защита — заяви Гог и почна да се гърчи в ръката ми, толкова енергично и бързо, че или трябваше да го оставя на пътеката, или да падна с него в пропастта.

Момчето пропълзя при братчето си и сложи раирана ръка върху раирано рамо. Седяха и ме гледаха с черните си очи, тихи като мишки,

че и по-тихи.

— Може пък да стане забавно — каза Кент зад гърба ми.

— Залагам, че по-малкият ще издържи по-дълго — викна Райк и взе да реве от смях, сякаш е казал нещо смешно, но едва не се хързулна в шахтата и смехът му бързо-бързо секна.

— Ако искаш да спечелиш тази игра, Гог, трябва да оставиш малкия Магог да се оправя сам. — И щом го казах, усетих как настръхвам като от студен полъх. — Покажи ми, че имаш силата да се погрижиш за себе си, и може би ще измисля нещо, което некромантите да харесат повече от твоята прегладняла душица.

Горгот тръгна отново напред и братята го последваха мълчаливо.

Тръгнах и аз, вървах и се дръгнех по ръцете. Белезите от тръните пак ме сърбяха.

След десетина минути ме налегна скука и започнах да броя крачките си. Когато стигнах до хиляда, краката ми бях омекнали като желе, бронята ми тежеше като олово, а стъпалата ми трудно намираха опора. Горгот благоволи да даде почивка, благодарение на брат Гейнс, който се спъна, полетя в дупката и вреця цели десет секунди, преди невидимият под да го смълчи.

— И изкачваме всичките тези стъпала само за да стигнем до Великата стълба? — Изхрачих се след скъпия покойник брат Гейнс.

Макин ме стрелна с широка усмивка и бръсна с ръка потните къдрици от челото си.

— Може пък некромантите да ни качат догоре на ръце.

— Ще ни трябва нов готвач — каза Кент Червения и се изплю след Гейнс.

— То пък един готвач беше. По-лош трудно ще намерим. — Бърло Дебелака мърдаше единствено устните си, останалото висеше безжизнено, опряло гръб на стената. Реших, че Гейнс не заслужава такава епитафия и още по-малко от устата на Бърло, който охотно се бе възползвал от кулинарните му умения, повече от всички нас взети заедно.

— Райк би бил по-лош — казах аз. — Представям си го как подхожда към вечерята, все едно се готви да опожари село.

Добър си беше Гейнс. Беше ми направил флейта от кост, в началото, малко след като тръгнах с братята. Когато сме на пътя, изпращаме мъртвите си с ругатня или с майтап. Ако Гейнс не ни беше

близък, нямаше и дума да обелим. Стана ми криво, че съм позволил на Горгот да ни юрка така по стъпалата. Отделих горчилката от тази мисъл, поръсих я с малко злоба и турих сместа настрани за некромантите, ако решат да ни пробват хъса.

Стигнахме до върха на стъпалата без други жертви. Оттам Горгот ни поведе през серия зали с множество колони, които кънтяха на кухо, а таваните им бяха толкова ниско, че Райк ги докосваше, протегне ли ръка. Широки завиващи рампи водеха от зала в зала, всичките еднакви, прашни и празни.

Миризмата се бе промъкнала така постепенно, че не бих могъл да посоча момента, в който я усетих. Миризмата на смърт идва в различни нюанси, но ми се ще да вярвам, че мога да я позная без значение на маскировката.

Много прах имаше в залите — на места подът беше покрит с прашен слой, дебел два, даже три пръста. Тук-там виждахме кости, потънали наполовина в прахоляка. Виждахме ги все по-често, появиха се и черепи. Там, където камъкът на Строителите се беше пропукал и през пукнатините се процеждаше вода, прахта се мажеше на сивкава кал и течеше бавно на разклоняващи се ручейчета. На едно такова място се наведох да взема череп от течния прахоляк. Той се отдели със звучно млясане, калта се стичаше като гъст сироп от очните кухни.

— Е, къде са тези твои некроманти, Горгот? — попитах.

— Наближаваме Великата стълба. Те сами ще ни намерят.

— Вече ви намериха.

Тя се плъзна иззад най-близката до мен колона — жена, излязла сякаш от най-мрачните ми нощни фантазии. Тялото ѝ се плъзгаше по неогладения каменен под като по най-фина коприна. Гласът ѝ галеше ухото като кадифе, тъмен и богат на обертонове.

Никой не посегна да извади оръжие. Освен Нубанеца. Той вдигна арбалета си, издърпа назад лоста за зареждане, мускулите над лакътя му се размърдаха като черни топки. Некромантката не му обърна внимание. Откъсна се от колоната с любовна неохота и обърна лице към мен. Чух как Макин вдишва шумно. Жената съчетаваше атлетична сила с пищни форми, каквито младите принцове рисуват в полетата на учебниците си. Облечена бе само в бои и панделки, рисунките лазеха по тялото ѝ в келтски възли, сиво върху черно.

„Когато я срещнеш, бягай.“

— Добра среща, милейди — казах аз и се сгънах в дворцов поклон.

„Просто бягай.“

— Горгот, водиш ни не само лепта, а и гости! — Смехът ѝ раздвижи слабините ми.

„Нищо друго. Просто бягай.“

Протегна ми ръка. Поколебах се.

— А вие сте? — Очите ѝ, които допреди миг отразяваха единствено огън, сега откраднаха зеленото, което помнех от една далечна тронна зала.

— Принц Йорг Анкрат. — Взех ръката ѝ, хладна и тежка, и я целунах. — На вашите услуги. — И си беше самата истина.

— Чела. — Тъмен огън се разля по вените ми. Жената се усмихна и усетих същата усмивка и на моето лице. Кожата ми запя от вълнение. Вдишах миризмата ѝ, горчиво ухание на стари гробове, примесено с горещ и остър дъх на кръв.

— Първо малкия, Горгот — каза тя, без да сваля очите си от моите.

С периферното си зрение видях как Горгот хваща Гог с великанската си ръка.

Въздухът внезапно се вледени. Чу се звук от стържещи камъни, от който зъбите ми изтръпнаха. Самата зала сякаш въздъхна с облекчение и с тази въздишка помежду ни се появи мъгла, оформиха се бледи прозирни силуети. Усетих как пръстът ми замръзва кален в черепа, който висеше забравен в ръката ми.

Стърженето спря, когато костите най-сетне си намериха другарчетата. Първо един скелет се надигна в сложен танц на наместващи се чаркове, после друг. Мъглата обвиваше всяка кост в призрачно подобие на плът.

Видях как Гог се мята и гърчи в неумолимата хватка на гиганта. Първият скелет тръгна към малкия Магог, който вместо да побегне, стоеше храбро на мястото си. Яростта на Гог беше придобила такива мащаби, че момчето бе изгубило способността си да говори членоразделно. Вместо това ревеше с цяло гърло и ревят му излизаше комичен някак, писклив и задавен от див, истеричен гняв.

Некромантката ме прегърна през кръста. Не мога да ви обясня какво изпитах. Обърнахме се да видим битката на Магог.

Детето стигаше до коляното на скелета, не повече. Изглежда, реши, че моментът е подходящ да нападне, и се хвърли напред. Не можеш да очакваш много от петгодишно дете. Немъртвият го сграбчи с костеливите си пръсти и го запрати небрежно в една колона. Ударът беше силен, по колоната остана кръв. Но детето не изплака. Помъчи се да стане, преди вторият скелет да е стигнал до него. Парче кожа висеше от едното му рамо.

Отклоних поглед. Идваше ми в повече, шоуто ми нагарчаше по непонятен начин, нищо че Чела притискаше в мен пищната си мекота. Погледът ми се спря на Гог, който още се бореше с Горгот. Гигантът държеше детето с две ръце, макар че дори едър мъж трудно би се измъкнал и от едноръката му хватка. Не беше за вярване, че в толкова малко същество може да се крие такава сила.

Скелетът беше хванал Магог в едната си ръка и посягаше с другата да му избодне очите.

И тогава ми се стори, че се надига буря. Е, сигурно се надигаше единствено в мен — буря в безлунна нощ, със светкавици, които разкриват света в ослепителни блясъци. Детски глас виеше в главата ми и не млъкваше, макар да го проклинах. Всяка фибра в мен се напрегна до скъсване... но ни една не помръдна и на косъм. Тръните ме държаха. И там, в прегръдката на некромантката, аз гледах безсилен как костеливите пръсти се спускат към черните вирчета на детските очи.

Когато ръката се пръсна, бях изненадан като всички останали. Но пък големите арбалети правят точно така с ръцете, били те живи или мъртви. Нубанеца ме погледна над арбалета. Видях белия полумесец на усмивката му и усетих сила в тялото си. Замахнах, без да се щадя. Черепът в ръката ми фрасна лицето на некромантката. Чу се задоволително хрущене.

30.

Който и да е направил Нубанеца, сътворил го е от скала. Не съм срещал по-солиден човек.

На думи беше пестелив. Братята рядко търсеха мнението му, защото на пътя съвестта е стока, която рядко се търси. Но макар никога да не съдеше, Нубанеца беше роден за съдия.

Измъкнах фамилния меч от ножницата и замахнах да съсека некромантката. Казват, че с мечове като този можеш да пуснеш кръв и на вятъра. Сякаш в потвърждение на това острието изсъска и разсече празен въздух.

Некромантката се движеше прекалено бързо. Черепът я бе изненадал, но втори път едва ли щях да я пипна толкова лесно.

Изглежда, я бях фраснал в носа, ако се съдеше по деформацията. Кръв нямаше, само тъмно петно и гърчеща се плът, сякаш стотици червеи лазеха един връз друг под кожата ѝ.

Повечето братя още стояха замаяни в плен на същата магия, която бе държала и мен. Нубанеца зареждаше нова стрела в арбалета. Макин се мъчеше да изтегли меча си от ножницата. Горгот пусна Гог.

Некромантката си пое дъх, като повеи през гъста телена мрежа, който издрънча тихо в гърлото ѝ.

— Това — каза тя — беше грешка.

— О, толкова съжалявам! — казах жизнерадостно и се хвърлих към нея. Тя се плъзна зад колоната и аз едва не налетях с все меча в каменния стълб.

Гог се хвърли към Магог да измъкне братчето си от хватката на скелета. Зърнах светли следи от пръсти върху врата на детето.

Заобиколих предпазливо колоната, но незнайно как некромантката се беше оттеглила зад друга колона, на пет метра от първата.

— Много съм придирчив и не позволявам на всеки да ми прави заклинания — казах и се обърнах да сритам Райк. Него е трудно да го пропуснеш. — Хайде, Райчо! Да им видим сметката!

Райк се съвзе с безсловесен рев, нещо средно между ядосан морж и мечка, която си сритал от зимния ѝ сън. Точно пред него двата скелета се протягаха към децата, които се опитваха да станат от прашния под. Райк надвисна над двамата немъртви и хвана по един череп във всяка ръка. Блъсна ги здраво и от черепите остана ситен трошляк.

После взе да тръска ръце, като ревеше нечленоразделно.

— Студено бе! — успя да каже накрая. — Маmicата им ледена, да ги...

Обърнах се към некромантката. Сецах се за няколко яки остроумия, с които да я замеря, и се чудех кое да избира. Ама като се обърнах, ги забравих всичките. Цялото ѝ лице се гърчеше, не само носът. Плътта по ръцете и краката ѝ се беше стопила и пулсираше. Пищното тяло, съблазнило окото ми, сега носеше всички белези на гладна смърт. Некромантката ме фиксираше с тъмен поглед, блещукащ сред гниещо месо. Засмя се и смехът ѝ беше като мокри дрипи, които плющят на вятъра.

Братята стояха в плътна група край мен. Горгот не беше помръднал от мястото си. Двете деца се гушеха едно до друго в сенките.

— Ние сме много, а ти си сама, милейди. А отгоре на всичко си адски грозна. Затова вземи се скрий някъде и ни остави да минем — казах. Не мислех, че ще ни пусне толкова лесно, но както казва народът — от опит глава не боли.

Червясалата ѝ плът се разпълзя в усмивка толкова широка, че видях челюстната ѝ кост отвъд сглобките. За миг лицето ѝ се нагъна като вълна и зърнахме образа на Гейнс, раззинал уста в предсмъртен ужас.

— Много са мъртвите, дете — каза тя. — Ще ви пусна да минете... в тяхното царство.

Температурата падна и продължи да пада, сякаш нямаше дъно, в което да се спре. Стана неприятно студено, после болезнено студено, после вцепеняващо студено и всичко това за нула време. А акомпаниментът... Ужасният стържещ звук на скелети, които си

събират кокаляците и се обвиват в призрачна мъгла. Звук, от който ти иде собственоръчно да си извадиш зъбите. Факлата в ръката на Макин се отказа от борбата със студа и угасна.

Мъглата скриваше всичко на метър разстояние. Скелетите идваха към нас бавно, като в сън. Ако не беше горящият факел на Горгот, щяхме да останем в пълен мрак.

Замахнах с меч си към първия нападател. Дръжката беше ледена в ръката ми, но аз я стисках упорито. Ако не друго битката щеше да ме раздвижи и стопли. Скелетът се разпадна на дъжд от чупливи кости. Не ми остана време да извикам победоносно, защото от мъглата излезе друг.

Хвърлихме се в битката и времето изгуби значение. Увиснали бяхме в ледена забрава, където само скършените кости и танцът на мечовете имаха значение. Всеки път, когато съсичах призрачна плът, студът ме захапваше още по-дълбоко. Мечът натежаваше в ръката ми все едно беше изкован от олово.

Видях как Родат умря. Един от скелетите го свари неподготвен. Костеливите пръсти притиснаха главата му, нещо бяло се изля от тях и умъртви живата плът. Родат си беше гадняр, но все пак с огромно удоволствие съсякох мъртвото нещо което го уби. Някой изкрещя зад мен. Брат Йоб сякаш. Беше си чиста проба предсмъртен вик.

Макин се придвижи към мен, по нагръдника му имаше скреж, устните му синееха.

— Няма край — изхъхри рицарят.

Чух някакъв рев зад нас. Мъглата поглъщаше звуците, но този рев я проби.

— Райк? — извиках с цяло гърло, за да надвикам рева.

— Не! Горгот! Трябва да го видиш как се бие. Истинско чудовище! — извика Макин.

Ухилих се.

А скелетите наистина нямаха край. Настъпваха в редици откъм мрака. Някой до мен умря. Не разбрах кой.

Сигурно бяхме съсекли поне двеста скелета, но продължаваха да прииждат нови.

Мечът ми се заклеци в ребрата на един. Не бях замахнал достатъчно силно. Макин му строши врата с плоската страна на меч си.

— Благодарско. — Думата излезе сдъвкана през безчувствените ми устни.

„Няма да умра тук.“ Повтарях си го упорито, но започвах сам да не си вярвам. „Няма да умра тук.“ Толкова ми беше студено, че дори мислите ми замръзваха. „Няма да умра тук. Замахвай ниско да им сечеш протегнатите ръце. Тези копелета дори не усещат болка. За разлика от кучката. Нея определено я заболя, когато я фраснах в носа.“

„Кучката.“

Когато се съмняваш, остави се на омразата. При други, по-нормални обстоятелства бих отхвърлил този съвет. Омразата те прави предсказуем. Но там, в ужасната зала на костите, вече не ми пукаше за тактика и стратегия. Единствено омразата можеше да ме стопли. Разсякох един скелет и се хвърлих напред.

— Йорг! — Чух стреснатия вик на Макин зад мен, после мракът отне зрението ми, а мъглата наметна дебело одеяло връз трясъка на битката.

Ама колко беше тъмно тук! Мрак, който ти бърка в главата и изтръгва спомените ти за цвят. Замахнах няколко пъти с меч, скърших някакви кости, продължих да сека празния въздух, после ударих в колона и проклетият меч излетя от измръзналите ми пръсти. Заопипвах трескаво пода, но ръцете ми бяха толкова измръзнали, че не бих могъл да намеря с тях и лицето си. Постепенно ми светна, че съм се отървал от скелетите. Не усещах костеливи пръсти около себе си. Тръгнах с препъване напред, без меч, без посока.

Кучката. Наблизо беше. Трябваше да е наблизо. Дебнеше и чакаше да улови в капан душите ни, щом умрем. Чакаше да се нахрани.

Спрях. Опитвах се да не мърдам, което бе трудно, защото треперех зверски от студ. Некромантката беше вдигнала воала. Точно както бе казал Нубанеца, некрмантката беше вдигнала воала между световите и мъртвите се изсипваха в нашия. Успееш ли да спра нея, те също щяха да спрат. Вслушвах се напрегнато в тишината. Тишина като дебело кадифе, като мрак. Не помръдвах, напържах се да я доловя, съсредоточен до краен предел, като струна.

— Карамфили. — Устните ми оформиха думата беззвучно. Сбръчках нос. Карамфилово масло? Миризмата ме поведе. Беше много слаба, недоловима почти, но поради липса на друго, което да следвам,

я последвах. Стъпвах тихо, обръщах се насам, после натам, търсех източника.

Напипах тесен вход и хлътнах в някакво помещение, осветено от трептящия пламък на захвърлена факла.

И тогава разбрах откъде се е взела миризмата. Арбалетът на Нубанеца лежеше на крачка от факлата, захвърлен небрежно, тетивата запъната, но самата стрела лежеше на камъните. Тръгнал беше да я търси. Изпреварил ме беше.

— Некромантке — казах аз.

Тя стоеше при входа на поредната шахта. Четвъртитата паст запълваше дъното на стаята и слабата светлина на факлата не проникваше в дълбините ѝ. Държеше Нубанеца пред себе си, навела главата му настрани, притиснала устни към изопнатите въжета на шията му. Виждах нечовешкото напрежение в яките му ръце, но те висяха отпуснати край тялото, пръстите му се свиваха и отпускаха безсилно, мечът му лежеше на пода, дръжката му се губеше в мрака на шахтата.

Некромантката вдигна глава да ме погледне. От зъбите ѝ се стичаше кръв. Явно бе почерпила сила от кръвта на Нубанеца, защото отново приличаше на жена, а не на труп. Кръвта се стичаше от красиви устни по свършена шия.

— Пратил си след мен свежо месце, принц Йорг — каза тя. — Мммм, овкусено с екзотични подправки. Благодаря ти.

Коленичих и взех арбалета на Нубанеца. Както винаги се изненадах от тежестта му. Сложих стрелата. Некромантката понечи да се скрие зад Нубанеца, да го използва като щит, петите ѝ спряха на ръба на шахтата.

— Студено ти е, принце — каза тя. Внезапната музика в гласа ѝ ме свари неподготвен. Дълбока мелодия, богата и сложна. — Аз мога да те стопля.

Умореното ми тяло откликна на черната песен. Наложих се да прибягна до спомена за разкривеното лице на Гейнс, което бях зърнал в разядената ѝ от червеи плът, за да превъзмогна изкушението. Вдигнах арбалета. Знаех, че нямам сили да го задържа дълго.

— Този студ, дете те мъчи, е студът на гроба — изсъска тя. — И ще те убие.

Усмихна ми се над рамото на Нубанеца, наслаждаваше се на неговата безпомощност.

— Трепериш, Йорг. Свали арбалета. Едва ли ще уцелиш дори приятелчето си, та какво остава за мен.

Беше толкова съблазнителна мисъл. Да оставя арбалета.

— Той не ми е приятел — казах.

Некромантката поклати глава.

— Би умрял за теб. Усецам го в кръвта му.

— Сбъркала си играта, мъртвило. — Вдигнах арбалета още малко и се прицелих. Ръцете ми трепереха, прицелът подскочаше. Още малко и стрелата щеше да изскочи от жлеба.

Некромантката се изсмя.

— Виждам нишките, които свързват живите. Ти имаш само двама приятели, принце. А обичта ти към този сладокръвен мъж е почти синовна.

„Жертвоприношение.“

Жената притисна с пръсти червените дупки в шията на Нубанеца.

— Нека взема другите. Позволи ми да взема жизнения им сок, а вие двамата, вие може да останете с мен. Заедно ще доим левкротите. Има няколко племена, някои от тях са доста непокорни. Има и други некроманти, срещу които бих могла да използвам жив съюзник, особено умен младеж като теб.

„Играй играта.“

Некромантката се усмихна и тъмният огън отново припламна в гърдите ми.

— Харесваш ми, принц Йорг. Двамата можем да управляваме заедно планинското подземие. — Съблазън капеше гъста от всяка дума. Обещание. Не за обикновено въргаляне в чаршафите на Сали, а нещо силно, невиджано, всепоглъщащо. Жената ми предлагаше избор. Живот, сила, власт. Но като неин подчинен.

„Играй за победа.“

Нубанеца ме гледаше в очите. И за пръв път, откакто го познавах, разбрах какво се опитва да ми каже. Можех да понеса всичко друго. Можех да понеса омраза или страх, или молба. Но той ми прощаваше.

„Зънн!“

Стрелата удари Нубанеца право в гърдите. Проби тялото му, заби се в нейното и събори и двамата в шахтата. Никой от тях не извика и мина сякаш цяла вечност, преди да се ударят в дъното.

31.

Повечето хора притежават поне една добродетел, която да компенсира пороците им. Нужно е силно въображение да откриеш добродетел у брат Райк.

„Голям“ минава ли за добродетел?

Върнах се и заварих братята да се кахърят над раните си сред отломки от натрошени кости. Родат, Йоб, Елс и Френк лежаха по гръб встрани от другите. Смъртта превръща и най-популярните в прокажени. Изобщо не отидох при мъртвите — и да бяха имали нещо ценно по себе си, братята вече го бяха взели, в това не се съмнявах.

— Мислех, че си ни зарязал, брат Йорг. — Кент Червения ме стрелна с поглед изпод смръщени вежди и продължи да точи меча си.

„Брат“ значи. Имаше нотка на упрек в избора на обръщение. Или не нотка, а цяла симфония по-скоро. На бегълците не се полага обръщението „принц“.

Макин ме наблюдаваше свъсил чело, проснат на пода, твърде изтощен да потърси колона, на която да се облегне.

Райк се надигна. Тръгна бавно към мен, търкаше грижовно някакъв пръстен в кожената подплата на нагръдника си. Познах пръстена — хубаво жълто злато, личният талисман на Родат.

— Мислех, че си ни заразял, брат Йорг — каза той и надвисна над мен с широките си рамене.

Има хора, като Лъжеца, с обикновена външност, чиято жестокост и вродена подлост остават невидими, докато не те цапардосат изневиделица между очите. В това отношение Райк никога никого не беше изненадал. Злобата му, голата бруталност, вкусът му към чуждата болка... какво да кажа, майката природа се беше постарала да ги изпише във всяка негова черта като предупредителен знак за останалите.

— Нубанеца е мъртъв. — Не обърнах внимание на Райк. Вместо това погледнах към Макин. Свалих арбалета на Нубанеца от гърба си и им го показах. Това изтри всички съмнения. Нубанеца беше мъртъв.

— Браво — каза Райк. — Така му се пада, задето си плю на петите. И без това го мразех тоя страхливец.

Ударих го с всичка сила. В гърлото. Не беше съзнателно решение от моя страна. Ако бях отделил секунда-две да помисля, сигурно щях да се сдържа. В дуел с мечове може и да имах някакъв шанс срещу него, но не и в двубой с голи ръце.

Всъщност „голи ръце“ е малко неточно. Аз бях с ръкавиците си, железни. На четиринайсет вече надхвърлях метър и осемдесет, бях тънък, но доста атлетичен, защото редовно размахвах меча и ежедневно мъкнех бронята си насам-натам. А и знаех как да удрям. Вложих цялата си тежест в онзи удар, и цялата си сила.

Железни кокалчета се забиха в гърлото на Райк. Може и да не мислех с главата си, но слава богу, някаква част от мен беше запазила връзка със здравия разум. Ако го бях фраснал в лицето, навярно щях да си счупя ръката, а той щеше да усети слаб гъдел.

Райк само измуча. Стоеше и ме зяпаше леко озадачен. Изглежда, му трябваше известно време да свикне с мисълта, че току-що съм извършил самоубийство.

Някъде на заден план в главата ми се пръкна идеята, че съм направил много голяма грешка. На останалата част от мен не й пукаше особено. Мисля, че изпитвах равни дози заслепяваща ярост и чиста наслада, задето съм използвал Райк като боксова круша.

И понеже ми се предложи възможност за втори удар, нанесох два. Ритник с железен наколенник, прицелен много точно в слабините, би смутил дори двуметров маниак, който е два пъти по-тежък от теб. Райк се преви на две, сякаш да ми угоди, а аз използвах намалението в ръста и стоварих и двата си юмука връз тила му.

Учил бях бойните изкуства на Япон с учителя Лундист. Той беше донесъл книга за тези изкуства от Дълбокия изток. Дебела книга със страници от оризова хартия и много рисунки на бойни стойки, движения от кати и анатомични диаграми на човешкото тяло, показващи къде са точките за натиск. Сигурен съм, че уцелих двете точки на тила на Райк, които би трябвало да го пратят в безсъзнание, и знам, че ударих силно.

Той обаче беше толкова тъп, че не знаеше какво правят въпросните точки.

И замахна към мен. Извадих късмет с това, защото ако ме беше сграбчил, вместо да замахне, за нула време щеше да ми извие врата като на пиле. Носеше метален предпазител на ръката, от китката до лакътя, и ме фрасна с него в ребрата. Ако не бях с нагръдник, сигурно всичките ми ребра щяха да се счупят, а не само две. Силата на удара ме запрати назад и аз се плъзнах по задник сред трошляка от кости. Спрях се в една колона с болезнено дрънчене.

Сигурно бих могъл да извадя меча си в онзи момент. Това би било единственото разумно решение от моя страна. Е, би било в противоречие с всички неписани правила, разбира се. Започнал бях боя с юмручен удар и така трябваше да го приключа. Но когато си изправен пред избора дали да се изложиш пред братята, или Райк да ти откъсне главата... какво да кажа, изборът не е труден.

Надигнах се.

— Ела ми, копеле тлъсто.

Думите излязоха, без да ми искат разрешение. Не говорех аз, а гневът. Гняв не толкова, че Райк бе нарекъл Нубанеца страхливец, колкото че аз бях изгубил контрол над ситуацията. Нямахше нужда да пребивам Райк до смърт, за да докажа, че Нубанеца е бил храбър мъж. Разгневен бях, задето съм се разгневил — и това ако не е червей, който сам си яде опашката, здраве му кажи. Това трябва да сложа на фамилния си герб — змийче, дето си е захапало опашката.

Райк ме нападна с любимия си безсловесен вой. Бързо набра скорост. Не са много вратите, дори яки врати на замък, които могат да спрат Малчо Райчо, когато тича така. Страшничка гледка, особено ако не знаеш, че среща затруднения със завоите. Аз обаче знаех.

Отскочих настрани в последния момент, като проклинах ребрата си. Райк се удари в колоната и отскочи. Редно е да му призная, че няколко камъка от градежа на колоната се разхлабиха и паднаха на пода. Огледах се, грабнах една здрава бедрена кост и го цапнах по главата, когато понечи да се надигне. Костта се пукна през средата, аз я досчупих и така се сдобих с две палки, всяка със става като топка в края.

Да се биеш с Райк е неприятно и дразни по разнообразни начини, но най-дразнещо е упоритото му нежелание да си остане повален. Все

се надига. Ето и сега — стана и тръгна към мен. Залиташе, вярно, но иначе псуваше, заплашваше и изобщо не се шегуваше.

— Ще ти натикам очите в устата, момче, и ще те накарам да ги глътнеш — реवेशе той. Изплю един зъб.

Отскочих с танцова стъпка назад и го фраснах в лицето с по-дългата палка. Райк изплю още един зъб. Стана ми смешно и се разсмях. Гневът ми се стопи, приятно чувство.

И така, Райк напираше след мен, а аз го държах на разстояние и при всеки сгоден случай го удрях с палките. Това нашето приличаше на бой с мечка. „Фрас! Рев. Тряс! Вой.“ Напушил ме беше страшен смях, което не беше добре, защото една грешна стъпка от моя страна и Райк щеше наистина да ме спипа. А докопаше ли ме с някоя от лапите си... ами, определено щях да си изям очните ябълки. Райк ги правеше такива неща.

Братята взеха да се обзалагат и да ни подвикват насърчително.

— Ще ти извадя червата — уведоми ме Райк. Явно запасът му от заплахи беше неизчерпаем.

За жалост запасът му от енергия май също беше неизчерпаем, за разлика от моя. Добър танцор бях, вярно, но нещо започвах да бъркам стъпките.

— Ще натроша всяка костичка в убавото ти личице, Йорг.

Описали бяхме пълен кръг и се върнахме там, където бях нанесъл първия удар.

— Ще ти измъкна кльоцавите ръчички от раменете. — По брадичката му се стичаше кръв. Грозен беше, та чак страшен.

И тогава усетих, че ми се открива шанс. Хукнах право към него, с което го изненадах за втори път. В по-дългосрочен план имах точно толкова шанс да го избутам, колкото той беше успял да избута колоната, но Райк отстъпи крачка назад още при сблъсъка ни. Точно на това се бях надявал. Отстъпвайки, Райк се спъна в крака на Макин, загуби равновесие и се просна по гръб. Грабнах от пода арбалета на Нубанеца и надвиснах над Райк, преди той да се е надигнал. Муцуната на арбалета — тежък железен сокол — сочеше право между очите му.

— Какво да бъде, Малчо Райчо? — попитах. — Като гледам, ще успея да ти пръсна главата, преди да си ме докопал. Ще пробваме ли? Или ще се извиниш?

Той ме изгледа с празен поглед.

— За Нубанеца — рекох. Райк май наистина беше забравил какво е казал.

— Ъ. — Съмнение набръчка челото му. Мъчеше се да фокусира поглед върху арбалета. — Извинявам се.

— Господи боже! — Отпуснах се изтощен, потънал в пот. Братята се струпаха около нас, живнали бяха, и взеха да си оправят сметките по залозите. Смееха се как Райк налетял на колоната. Постарах се да запомня кои са заложили на мен — Бърло, Лъжеца, Грамло, Кент. Все мъже от по-старата генерация, които не се оставяха младостта ми да ги заблуди. Макин дори стигна дотам да се надигне от пода. Плесна ме по рамото.

— Хванахте ли я? С Нубанеца?

Кимнах.

— Дано сте й дали да се разбере — каза Макин.

— О, да. Умря в мъки — отвърнах. Лесна лъжа.

— Нубанеца... — Макин, изглежда, срещаше трудност с подбора на думи. — Той беше по-добър от нас.

Аз не срещнах.

— Да.

Докато с Райк се млатехме, Горгот не беше помръднал. Седеше на студения камък, кръстосал крака под себе си. Тук-там призрачната плът на костеливи пръсти беше оставила мъртви места по кожата му, малки бели отпечатъци, където плътта беше загинала. Не помръдваше, но ме следеше с котешките си очи.

На метър-два от него Гог и Магог се бяха сгушили един в друг.

— Добре се би, момко — извиках на Гог. — Удържа на думата си.

Гог вдигна лице да ме погледне. Главата на Магог се отпусна назад, сякаш вратлето му беше прекършено. Шията му беше белязана от бели линии, мъртви бели линии през тигровите шарки.

Коленичих до децата. Гог изръмжа, когато докоснах братчето му, но не ме спря. Магог беше съвсем лек в ръцете ми, странна смесица от системно недохранване и детска мекота.

— Братчето ти — казах. После замълчах и мълчах дълго, сякаш гърлото ми се е затворило и думите не могат да излязат. — Толкова е мъничък. — Сетих се как подскачаше по безкрайните стълби. Наложих

се да притисна счупените ребра с надежда болката да проясни мислите ми поне малко.

Оставих мъртвото дете на пода и станах.

— Ти се бори за него, Гог. Беше глупаво, но може да ти даде утеха. — „И може би духът му няма да те кори цял живот.“

— Имаме си нов талисман! — обявих на братята. — Сега Гог е част от нашата весела банда.

Това извади Горгот от мълчанието.

— Некромантите...

Изядох разстоянието помежду ни, преди той да е станал. Желязната муцуна на арбалета щръкна на педя от челото му.

— Кое да бъде, Горгот? — попитах. И той си седна кротко.

Обърнах му гръб.

— Ще изгорим мъртвите. Не ща да се върнат и да ни кажат здрасти.

— Да ги изгорим, ама с к'во? — поинтересува се Кент Червения.

— Кокалите не стават за подпалки, Йорх. — Елбан се изхрачи в най-близката купчина кости сякаш в потвърждение на аргумента си.

— И въпреки това ще си направим клада от кости — рекох аз. — По пътя насам видях по стената да се стича катран.

И така, отнесохме костите до мястото, където черната мазна течност се процеждаше през пукнатина в камъка на Строителите, и ги омазахме с нея. Струпахме една голяма купчина за Родат и другите и една по-малка за Магог. Елбан подреди кокаляците все едно тъкмеше клада за тевтонски крал.

Запалих кладата с факлата на Макин и казах:

— Лека ви нощ, момчета. Всичките сте крадци и пътен боклук. Кажете на дявола, че съм рекъл добре да се погрижи за вас.

Дадох факлата на Гог.

— Запали я. Нали не искаш некрмантите да си играят с костите му. — Горещина се излъчи от момчето, сякаш огънят, тлял в него, изведнъж се беше събудил. Още малко и щеше да запали кладата и без факлата.

Малката клада също пламна и всички се отдръпнахме от черния пушек. Катранът гори така, мръсно, но като никога нямах нищо против сивкавия му воал. Гог ми върна факлата. Индиговите езерца на очите

му пазеха тайните си по-строго и от очите на Нубанеца, но все пак ми се стори, че съзирам нещо в тях. Нещо като гордост.

Тръгнахме си. Дадох на Бърло да мъкне арбалета на Нубанеца. Така де, един принц има право на известни привилегии. Светехме си с натопените в катран кости, а Горгот вървеше напред и намираше пътя.

Минахме през безброй празни четвъртити каверни, четвъртити коридори и ниски галерии. Скоро стигнах до извода, че когато са купили своя адски огън от Луцифер, Строителите са платили за него с въображението си.

Великата стълба обаче ме изненада.

— Стигнахме. — Горгот спря на място, където тунел с естествен произход пресичаше прохода.

Великата стълба не се оказа толкова велика, колкото очаквах. Никъде не беше по-широка от десет метра, а при входа направо беше тясна. Но поне беше естествено образувание. След толкова прави ъгли окото ми копнееше за извити линии и сега най-сетне ги получи. Някаква древна подземна река беше прокопала пътечка по разлом в скалата, спускала се бе на големи и малки подскоци към планинските недра. Реката отдавна бе изпостеляла в ручейче, което гъргореше в стръмно каменисто дере с безбройни завой.

— Май бая има да се изкачваме — казах аз.

— Тази стълба не е за живите. — Думите бяха на некромант, който се материализира в тесния вход към Великата стълба, отдели се от сенките като от лепкава паяжина. Все едно беше близък на кучката, която отнесе Нубанеца.

— О, за бога! — Изтеглих меч си и замахнах във възходяща дъга. Главата на създанието се отдели чисто от раменете. Довърших движението без прекъсване, завъртях се на пета и стоварих силно меч си върху пулсиращия чукан на врата му. Ударът го поразил, преди да е паднал, мечът се вряза дълбоко и разреже гръдната му кост.

— Не проявявам интерес, ясно!? — изкрещях на трупа му. Като много неща в живота, и смъртта зависи от добре подбрания момент. Направих грешката да дам на Чела време и тя се възползва от него. Джейн ми беше дала лош съвет. Добрият би бил да я нападам и нищо друго, просто да я нападам. А не да бягам. Ако бях поздравил Чела с

един добре насочен удар, нищо чудно Нубанеца още да вървеше до мен сега.

Бях паднал заедно с некроманта, повлечен от меча, забит дълбоко в гърдите му. Сега завъртях силно дръжката да отворя гръдния му кош. Винаги държа една малка камичка в ботуша си, дяволски остра. Извадих я и под опулените погледи на братята изрязах сърцето на некроманта. То пулсираше в ръката ми, хладко някак, без топлината на живите или студа на мъртвите. Кръвта му също не беше в ред. Когато изрязваш нечие сърце — говоря от личен опит, — ставаш червен от главата до петите. Кръвта на некроманта лилавееше под светлината на факлите и ме оцапа само до лактите.

— Ако има други тъпанари, които искат да ми губят времето с глупава мелодрама, моля да се подредят на опашка и да не се предреждат. — Казах го високо и гласът ми отекна в коридорите.

От Нубанеца знаех за едно племе в Нуба, което изяждало сърцата и мозъците на своите врагове. Смятали, че така ще придобият силата и хитростта им. Не бях виждал Нубанеца да прави такова нещо, но не го бях и чул да отхвърля идеята.

Вдигнах сърцето към устата си.

— Принце! — Макин пристъпи към мен. — Това е зло месо.

— Зло не съществува, Макин — рекох. — Съществува любов към разни неща като власт, удобство или секс, съществува и охотата на хората да жертват това или онова, за да задоволят страстите си. — Сритах трупа на некроманта. — Мислиш, че тези жалки създания са зли? Мислиш, че трябва да се страхуваме от тях?

Отхапах голяма хапка. Прясното месо е жилаво, но сърцето на некроманта беше поомекнало доста, като фазан, който си увесил на кука да втасва. Кръвта беше кисела и опари гърлото ми. Преглътнах и хапката се спусна бавно към стомаха ми.

Мисля, че тогава за пръв път видях Бърло да ме гледа как ям без завист в очите. Хвърлих остатъка от сърцето на пода. Братята стояха мълчаливи, очите им сълзяха от дима на факлите. Това е проблемът с катранените факли — трябва да се движиш.

Почувствах се малко странно. Все едно знаеш, че трябва да си някъде другаде, все едно си обещал дуел за тази сутрин или нещо такова, но не помниш точно къде и с кого. Студени тръпки плъзнаха по гърба и ръцете ми, сякаш ме галеха призрачни пръсти.

Отворих уста, после я затворих, прекъснат от шепот. Огледах се. Шепот се лееше отвсякъде, влудяващо тих шепот, от онзи, при който уж чуваш думите, но не ги разбираш. Братята също взеха да се оглеждат. Изглеждаха притеснени.

— Чувате ли? — попитах.

— Какво дали чуваме? — каза Макин.

Гласовете ставаха по-силни, гневни, но неясни, по-силни, като приближаваща тълпа, още по-силни. Лек ветреца раздвижи въздуха.

— Време е за голямото изкачване, господа. — Изтрих с ръка устата си и по метала на ръкавицата остана лилава мазнотия. — Предлагам да поставим рекорд.

Взех главата на некрманта от пода. Слава богу, очите му не се завъртяха гневно към мен.

— Мисля, че нашият безсърдечен симпатяга има приятели и те идват — казах. — Много приятели.

32.

Всички обичат да ядат. Казват, че една армия марширува със стомаха си, но същото е вярно и за отделния човек. Само дето Бърло Дебелака предпочиташе да пирува, без да марширува.

И повечето братя го гледаха накриво заради това. Аз обаче харесвах Бърло. Ако не друго, освен мен и Макин единствен той от бандата ни можеше да чете. Кое то само по себе си означаваше, че трябва да бъде държан под око. Има една поговорка сред нашего брата, която гласи: „Нямай вяра на грамотен човек.“

Изкачихме Великата стълба, следвани от писъците на духове. Казват, че страхът дава криле. Никой от братята не полетя, но бързината, с която изкатериха хлъзгавото скално гърло, би била поучителна за всеки гуцер.

Оставих ги да водят. В крайна сметка какъв по-добър начин да тествам терена? Грамло вървеше пръв, след него Лъжеца и младият Сим. Гог се катереше след тях, после Горгот. Подозирах, че в споразумението на левкротите с некромантите са настъпили непредвидени промени.

Макин вървеше последен. Изглежда, усещаше приближаването на мъртвите, иначе нямаше да пребледнее толкова. Самият той приличаше на мъртвец.

— Йорг! Хайде. Тръгвай, за бога! — И ме хвана за ръката.

Отърсих се от хватката му. Виждах призраци да напират в тунела зад нас, други се появяваха от стените.

— Йорг! — Макин ме хвана за раменете и взе да ме тегли към Стълбата.

Не ги виждаше. Иначе нямаше да се оглежда така. Уж се оглеждаше, а погледът му нито веднъж не се спря на тях. Най-близкият приличаше на полуизтрита рисунка с тебешир, провиснала във въздуха. Скици на трупове, някои голи, други облечени в дрипи, които посягаха към плътта ми, крадяха от топлината ми с невидими пръсти.

Изсмях им се. Не защото се смятах за недосегаем, не, тъкмо обратното. Смеех им се в знак че изобщо не ми пука за тъпите им заплахи. Смеех им се, за да ги нараня. И успявах. Още усещах в гърлото си вкуса на мъртвото сърце и тъмна сила течеше през мен.

— Умрете! — изкрещях им през смях. — Какви хора сте били, щом не можете да си останете мъртви!

И те умряха. Нещо такова. Сякаш думите ми имаха власт над тях. Макин почти ме беше завлякъл зад завоя, но все пак видях как призраците спряха. Видях бледи пламъци да поглъщат крайниците им, призрачен огън. А какви писъци се разнесоха! Дори Макин ги чу — като стържене на нокти по плоча, като студен вятър, когато много те боли глава. И двамата хукнахме, полетяхме почти.

Минаха часове преди да спрем — на триста-четиристотин метра нагоре по Стълбата, ако не и повече. Отдавна пресъхналата подземна река тук бе спирала за почивка в лудешкото си спускане и почивайки си, бе издълбала нещо като голяма купа, заобиколена от по-малки пропади и украсена с каменна дантела, каквато често се среща в недрата на света.

— Мамамустара. — Бърло Дебелака се срина като подкосен и не помръдна повече.

Кент Червения седна с гръб към един сталагмит, лицето му бе алено в пълна хармония с прякора му.

Недалеч от него Елбан се изплю в един пропад, после се обърна, като бършеше сбръчканите си устни.

— Хе! Приличаш досущ на Алените, Кент.

Кент само го изгледа злобно.

— Е. — Макин си пое дълбоко дъх и пробва отново: — Е, принце, катерим се. И поставяме рекорд по бързо изкачване, бих казал. Но ако продължим в същия дух, ще стигнем до Червен замък, и толкова. — Млъкна отново, за да си поеме дъх. Дългото изкачване с

броя на гърба често води до дихателни проблеми. — Сигурно доста ще ги изненадаме, като изскочим от мазетата на замъка, но пак сме две дузини срещу деветстотин.

Усмихнах се.

— Да се чуди човек, нали, брат Макин? Ще може ли Йорг и този път да спретне магийка?

Вече всички братя ме гледаха. Всички освен Бърло — след непосилното изкачване той не би обърнал глава за нищо по-несъществено от Второто пришествие.

Изправих се и се сгънах в лек поклон.

— Този Йорг, този принц Йорг, той си е малко нещо луд, нали? Няма връзка със здравия разум и обича да флиртува със смъртта?

Макин бе навъсил разтревожено чело. Явно искаше да млъкна.

Тръгнах бавно между тях.

— Младият Йорг, има той навика да угажда на хрумванията си, да залага всичко, включително братството, при нищожни шансове за успех... но незнайно как, някак, накрая всичко завършва добре!

Стоварих ръка върху мазнатата коса на Райк и той смръщи насинената си мутра.

— Това неговото късмет ли е? — продължих аз. — Или някаква кралска магия?

— В Червен замък има деветстотин Алени, Йорх. — Елбан посочи с палец към тавана. — Нема начин да ги изкараме оттам. Даже да бехме десет пъти повече.

— Мъдростта на белите коси! — Отидох при Елбан и го прегърнах през раменете. — Ех, братя, братя... Когато отпратих отца, не предполагах, че и вярата ви ще си тръгне толкоз бързо след него. Тъжно, много тъжно.

Побутнах Елбан към Стълбата. Усетих го как се напрегна, когато приближихме ръба. Явно си мислеше за командира на Горски страж.

Посочих стъпаловидното речно легло.

— Ето там лежи пътят ни, деде.

Пуснах го и той си пое дъх. После отново се обърнах към братята. Горгот ме наблюдаваше с котешките си очи, Гог надничаше иззад една каменна колона и ме зяпаше заплепен.

— Мисля си, че може да намерим каквото ни трябва, преди да сме стигнали подземията на Червен замък. — Вложих в гласа си доза

твърдост. — Но ако се окаже, че трябва да си отворим с оръжие път до спалнята на граф Мерл, а аз да го нанижа на хубавия си меч като марионетка на пръчка, та той да ми припише официално земите си... — Обходих ги с поглед и дори Бърло успя да надигне глава. — Тогава... — Повиших глас, той изпълни пещерата и отекна великолепно: — Тогава точно това, мамка му, ще направите, и първият, който се усъмни в късмета ми, ще е първият, мамка му, който ще се раздели с нашето малко семейство. — Мисля, не оставих в тях съмнение, че раздялата ще е болезнена.

И така, продължихме нагоре и скоро Великата стълба остана зад нас. Озовахме се в поредната порция четвъртити зали на Строителите. Горгот познаваше пътя само до началото на Великата стълба, затова сега поведох аз. Линии танцуваха в главата ми. Правоъгълници, квадрати, коридори, всичко това начертано върху обгоряла пластимаса. Завой тук, зала вляво. И изведнъж, с внезапна яснота — като при отварите на Лундист, които кристализираха, щом добавиш зрънце реагент, — разбрах къде се намираме.

Разгърнах картата в главата си и я последвах. Носех книгата на Строителите в раницата си и много пъти я бях разгръщал по пътя от „Падащият ангел“. Нямахше нужда да я вадя сега. Братята щяха да си получат показното по магийки.

Стигнахме до място, където се събираха пет коридора. Сложих една ръка на челото си, а другата протегнах напред и взех да опипвам въздуха, все едно търся правилния път.

— Насам! Близо сме.

Отвор вляво, ръждив по ръбовете от отдавна изчезнала врата.

Спрях пред входа и запалих нова факла от кост и катран. Предишната почти беше догоряла.

— Стигнахме!

Посочих с театрален жест и минах през прага.

Озовахме се в преддверие на подземие, което си бях набелязал на картата. Вратата към въпросното подземие беше три метра висока, гигантско кръгло нещо от лъскава стомана, с болтове, дебели колкото ръката ми над лакътя. Представа няхах с какви заклинания Строителите са я защитили от ръжда, но заклинанията им явно още държаха, защото вратата си стоеше на мястото — голяма, лъскава и ми преграждаше неумолимо пътя.

— И как ще го отвориме т'ва? — изфъфли Райк. Липсваха му зъби, а устните му бяха отекли от якия тупаник, който беше изял от моя милост.

Колкото до въпроса му, нямах никаква представа.

— Мислех да я разбием с твоята глава.

33.

Нарекох го Лъжец в деня, когато прободох с нож дланта му. Ножът излезе, но прякорът остана. Беше кожа и кости, свързани с яки жили.

Истината може и да бе чужда на езика му, но външният му вид не лъжеше.

— На мен ми изглежда доста солидна — каза Макин.

Не можех да споря. Не бях виждал по-солидно нещо от тази врата. Едва ли бих могъл да я одраскам дори с меча си.

— И к'ъв е планът? — Кент Червения стоеше с ръце върху дръжките на късите си мечове.

Хванах лъскавото колело в центъра на вратата и се наклоних назад. Вратата надвисна над мен. Изглеждаше сребърна, истински кралски откуп в сребро.

— Може да изкопаем тунел — казах.

— В Строителски камък? — Макин вдигна вежда.

— Ще пробваме все пак. — Пуснах колелото и посочих Бърло и Райк. — Вие двамата. Започнете оттам.

Те вдигнаха рамене и тръгнаха към посоченото място. Райк стигна пръв и изрита стената. Бърло беше вдигнал ръце пред себе си и ги гледаше замислено.

Избрал ги бях заради физическата сила, не заради бързия ум.

— Макин, дай им млатилото си. Роу, да видим на какво е способен този твой боен чук.

Райк взе чука с една ръка и взе да удря стената. Бърло замахна с млатилото и едва не си саморазмаза главата, когато двете ошипени железни топки отскочиха назад.

— Аз залагам на стената — каза Макин.

След пет минути вече ми беше ясно, че ще се позадържим тук. Вместо да пада на парчета, стената се ронеше на каменен прах. Дори яростните атаки на Райк причиняваха само повърхностни белези.

Братята взеха да посядват, полягваха дори, облеgnати на раниците си. Лъжеца си чистеше ноктите с малко ножче. Роу остави фенера си на пода, Грамло извади тесте карти и двамата седнаха да играят. Повечето си плячка тези двамцата бяха загубили точно на карти, но макар да играеха често, не ставаха по-добри в играта. Макин измъкна парче сушено месо и го задъвка съсредоточено.

— Провизиите ще ни стигнат най-много за седмица, Йорг — каза, докато мляскаше.

Крачех напред-назад из преддверието. Знаех, че няма да прокопаем стената. Пратил бях братята да копаят, за да им намирам работа и да не мрънкат. Е, не мрънкаха, но пък трещяха с чукове по стената.

„Може би няма начин да преминем.“ Тази мисъл ме глождеше ужасно, сърбеше ме като място, което не можеш да почешеш, не ми даваше мира.

Цялото преддверие кънтеше от ударите на чука и млатилото. И ушите ми звънтяха. Обикалях по периметъра, повлякъл върха на меча си по стените, и мислех. „Няма начин да минем.“ Гог клечеше в едно къоше и ме гледаше с тъмни очи. Стигнах ли до полегнал брат, го прескачах като повален ствол. Докато подминавах Лъжеца, усетих нещо различно в текстурата на стената. Изглеждаше същата, но под острието на меча се усещаше различно — не беше нито метал, нито камък.

— Горгот, я ела да помогнеш малко. — Не погледнах да видя дали е станал.

Прибрах меча в ножницата и извадих кинжала си от канията на колана. Приближих се и прокарах върха по странното място. Пробвах с различен натиск и успях да надраскам повърхността. Установих единствено, че не е от дърво.

— Какво? — Сянката на Горгот падна върху мен, треперлива от светлината на факлите.

— Надявах се ти да ми кажеш — рекох. — Или поне да отвориш това нещо. — Ударих с юмрук по панела. Стори ми се, че бие на кухо.

Горгот застана до мен и опипа ръбовете. Странният панел беше широк приблизително метър и висок половин. Левкротът го фрасна със сила, която би огънала и дъбова врата. Панелът не се трогна, но левият му ръб се повдигна едва доловимо. Горгот подхвана ръба с пръсти — по три на всяка ръка — и заби в тесния процеп тъмночервените си нокти. Под осеяната му с белези кожа мускулите се гърчеха като живи, издуваха се един връз друг в различни конфигурации. Напъваше се горкият, но усилията му не даваха резултат. Гледах го как се напъва и по някое време осъзнах, че съм затаил дъх. Вдишах дълбоко и точно тогава нещо в стената поддаде. Панелът се отдели със стон. Празният долап зад него не оправда очакванията ми.

— Йорг! — Чукът и млатилото бяха замлъкнали.

Обърнах се. Райк бършеше пот и прах от лицето си, а Бърло ми махаше да отида при тях.

Пресякох бавно преддверието, макар че едната ми половина искаше да тичам, а другата — изобщо да не тръгвам.

— Не личи да сте пробили, Бърло. — Поклатих глава, уж съм разочарован.

— Нема и да пробием — включи се Райк и плю.

Бърло бръсна прахта от плитката дупка, която бяха успели да изкопаят с цената на толкова усилия. Две усукани метални пръчки пресичаха вдлъбнатината, вградени в камъка на Строителите.

— Кат' гледам, сигурно минават през цялата стена — каза Бърло.

Погледът ми се отклони към кинжала, който още стисках в ръка. И преди се е случвало да наказвам пратеника. Малко неща са толкова удовлетворяващи като това да си изкараш гнева на нещастника, донесъл лошата вест.

— Кат' гледам, може и да си прав — казах през стиснати зъби.

Бързо, преди Бърло Дебелака да си е отворил отново устата и да си е заслужил името Бърло Заклания, му обърнах гръб и се върнах при тайното отделение. Голямо беше точно колкото да побере сгънат труп. И празно, ако не броим прахта. Извадих меча си да пробвам дъното на долапа. В същия миг прозвуча камбанка.

— Повреда във външните сензори. Биометрика изключена. — Гласът дойде от празния долап, звучеше спокойно и делово.

Погледнах наляво, надясно, после напред, в долапа. Братята взеха да се надигат стреснати.

— На какъв език беше това? — попита Макин. Другите се оглеждаха за призраци, но Макин винаги задаваше добри въпроси.

— Да пукна, ако знам. — Знаех езици, шест от тях отлично, и още шест бегло, колкото да разбирам долу-горе какво ми говорят.

— Парола? — чу се отново гласът.

Това вече го разбрах идеално.

— Значи говориш и на имперския език, призрако. — Стоях с вдигнат меч и се оглеждах за говорещия. — Покажи се.

— Въведете име и парола.

Под прахта в дъното на долапа мигаха светлинки като ярки зелени червейчета.

— Можеш ли да отвориш вратата? — попитах.

— Тази информация е класифицирана. Имате ли ниво на достъп?

— Да. — Според моите разбирания четири стъпки остра стомана осигуряваха достъп кажи-речи навсякъде.

— Въведете име и парола.

— От колко време си затворен тук, призрако? — попитах.

Братята се бяха събрали около мен и надничаха в дупката. Макин се прекръсти, Кент Червения опипваше талисманите си, Лъжеца измъкна изпод ризницата си своя самоделен реликварий — малка кутийка с кости, която уж му носела късмет. Мигът се проточи. Зелените червейчета пълзяха нагоре-надолу по задната стена, вълнички от сияние под дебелия слой прах.

— Хиляда сто и единайсет години.

— И какво искаш, за да отвориш вратата? Злато? Кръв?

— Име и парола.

— Името ми е принц Йорг Анкрат, паролата ми е божественото право. А сега отваряй тъпата врата.

— Не ви разпознавам. — Нещо в спокойствието, което демонстрираше духът, ме вбеси. Ако не беше невидим, щях да го съсека на място.

— От хиляда и сто години не си разпознавал нищо освен гърба на тоя тъп панел. — Сритах въпросния панел и той се плъзна с дрънчене по пода.

— Нямате оторизация за камера дванайсет.

Погледнах братята за вдъхновение. Колекция от по-празни лица трудно може да си представи човек.

— Хиляда и сто години са много време — казах. — Не ти ли беше самотно там, в тъмното, толкова дълго?

— Бях сам.

— Бил си сам. И може пак да останеш сам. Можем да те зазидаме и никой никога да не те намери.

— Не. — Тонът остана спокоен, но светлинките замигаха трескаво някак.

— ... или... може да те освободим. — Отпуснах меча.

— Свобода не съществува.

— Тогава какво искаш?

Мълчание. Мушнах глава в долапа. Протегнах ръка и опипах стената в дъното. Повърхността под пращия слой беше хладна и гладка на пипане, като стъкло.

— Бил си сам — казах. — Заключен в хилядолетен мрак и само спомените са ти правели компания.

На какво ли бе станал свидетел този древен дух, уловен в капан от Строителите? Преживял бе Деня на хилядата слънца, видял бе края на най-великата империя, чул бе писъците на милиони.

— Моят създател ми е дал съзнание за „гъвкав и енергичен отклик при непредвидени ситуации“ — каза призракът. — Съзнанието се оказва проблем в периоди на продължителна изолация. Ограниченията на паметта — също.

— Паметта е опасно нещо. Превърташ спомените си отново и отново, докато научиш релефа им наизуст, и накрая пак се намира ръб, на който да се порежеш. — Погледнах в собствения си мрак. Знаех какво е да си в капан и да гледаш безпомощно как всичко около теб се разпада. — И с всеки изминал ден спомените тежат все повече. И всеки ден те теглят все по-надолу. Увиваш ги около себе си, нишка по нишка, тъчеш собствения си саван, правиш си какавида, и вътре в нея лудостта расте. — Светлинките пулсираха под пръстите ми, прииждаха и се отливаха с ритъма на думите ми. — Седиш си тук, а вчерашните дни са кацнали на раменете ти. Слушаш укора им и проклинаш онези, които са ти дали живот.

Вени от светлина пропъзяха под дланта ми, миниатюрни светкавици се стрелнаха към ръбовете. Усетих гъдел по кожата си.

Усетих съпричастие, родство.

— Знам какво искаш — казах. — Искаш всичко да свърши.

— Да.

— Отвори вратата.

— Електромагнитните болтове дефектираха преди повече от шестстотин години. Вратата не е заключена.

Забих меча си в задната стена на долапа. Стъклото се счупи и ярка светлина обля преддверието. Натиснах и острието потъна като в плът, после срещна лек отпор като от птичи кости, преди да хлътне до дръжката. Нещо ме удари в гърдите и аз залитнах в обятията на Макин. Когато ярките петна в очите ми изчезнаха, видях, че мечът ми стърчи от стената, почернял и димящ.

— Отворете проклетата врата! — ревах и се отърсих от ръцете на Макин.

— Но... — заекна Бърло.

Прекъснах го.

— Не е заключена. Горгот, Райк, бутнете я силно. Бърло, ти също. Дано поне този път сланините ти свършат нещо полезно.

Направиха каквото им казах, запънаха крака и взеха да бутат вратата — тримата заедно имаха доста над петстотин кила жива маса. Нищо не се случи в първия миг. Нито във втория, нито в третия — а после, без въздишка на панти дори, тежката врата се отвори.

34.

Пътят може да е вечен, но ние не сме. Ние се износваме, разваляме се. Възрастта се отразява различно на различните хора. Някои прави по-корави, по-умни. Брат Елбан е такъв, жилив като стара кожа. Но накрая слабостта все пак идва, слабостта и старостта. Може би това е източникът на страха, който съзирам в очите му. Също като съомгата, и той цял живот е плувал срещу течението, но сега вече знае, че не ще намери плитчини и тиха вода. Понякога си мисля, че ще е проява на милост да го убия с един удар, бързо, преди страхът да го е довършил по грозния начин.

— Какво е това място? — попита Макин.

Подземието сякаш нямаше край. Призрачни светлинки примигваха по тавана, някои се бяха включили при отварянето на вратата, други се събуждаха по-бавно, като тромави деца, които закъсняват за час. Толкова съкровища бяха струпани в подземие, че подът почти не се виждаше. Не вярвам дори силовите на холандските зърнени лордове да са толкова претъпкани. За да го опиша подобаващо, би трябвало да прибегна до богатия речник на тема форма и материя, разработен така любезно от Евклид и Платон. Цилиндри, по-дълги и по-широки от човек, и кубове със страна един метър се издигаха на спретнати купчини чак до тавана от Строителски камък, покрай стените се редяха конуси и сфери в телени люлки, всички покрити с дебел слой прах. Ред след ред, колона след колона, докдето ти поглед стига и отвъд.

— Това е оръжейница — казах аз.

— И къде са оръжията? — Райк застана до нас след двубоя си с вратата. Изтри с ръкав потта от челото си и се изплю на прашния под.

— В кутиите — каза Макин и завъртя очи.

— Ми да ги отваряме тогава! — викна Бърло и извади изпод колана си малък лост. Братята нямаха нужда от втора подкана, че и от първа, идеше ли реч за плячкосване.

— Давай — каза му. — Но започни с някоя от по-далечните. Всичките са пълни с отрова.

Бърло направи няколко крачки навътре, преди да схване какво съм казал.

— Отрова? — повтори и се обърна, бавно някак.

— Най-добрата, която Строителите се успели да направят. Достатъчно, за да отрови целия свят.

— И как точно ще ни помогне това? — попита Макин. — Ще се промъкнем в кухните на Червен замък и ще сипем отрова в супата? Този план подхожда на детска игра, Йорг.

Направих се, че не съм чул последното. Въпросът му беше добър, а и в момента не бях в настроение да се карам с Макин.

— Тези отрови не е нужно да ги поглъщаш. Убиват по въздуха — казах.

Макин потри с длан лицето си, бавно, от очите надолу към брадичката.

— И ти откъде ги знаеш тези работи, Йорг? Погледнах я онази твоя книга, но там не пише нищо за отрови, дето убиват по въздуха.

Посочих с пръст натрупаните оръжия.

— Това са отровите на Строителите. — Измъкнах книгата от колана си. — Това е картата. А това — посочих Горгот — е доказателството колко са силни. Той, както и Алените от Червен замък.

Тръгнах към Горгот, който стоеше облегал на лъскавата сребриста врата.

— Ако си направите труда да претърсите това подземие — продължих, — което не ви съветвам да правите, ще намерите цепнатини, през които подпочвените води влизат и излизат. И къде отива тази вода?

Замълчах в очакване на отговор, после си спомних какъв е интелектуалният капацитет на слушателите ми.

— Къде отива всяка вода? — Все същите празни погледи. — Надолу бе!

Сложих ръка върху деформираните оголени ребра, които стърчаха от гърдния кош на Горгот. Той изръмжа — и мечка гризли не би се справила по-добре — и вибрацията под ребрата му буквално ужили пръстите ми.

— Изтича надолу към долината, където макар и силно разрежена, отровата превръща хората в чудовища. А откъде идва водата? — попитах.

— Отгоре? — Макин поне имаше куража да опита.

— Отгоре — съгласих се. — Нашата отрова се просмуква в почвата и малкото, което стига до Червен замък, боядисва хората там, Алените, в приятния нюанс на варен омар. И точно това, братя мои, прочетох за отровата в тази книга, писана преди има-няма хиляда години и озовала се в ръцете на вашичкия Йорг.

Обърнах гръб на Горгот, преди да е решил дали да ми хвърли един бой. Личеше си, че го сърбят ръцете.

— И тези отрови, в интересните си кутии, са направили всичко това, забележете, само с едно изтичане, случило се в древни времена и размивало се в продължение на хиляда години. С други думи, брат Бърло, добре ще е засега да прибереш лоста и да не бараш кутиите.

— И к'во ще праиме ние с тях, Йорх? — изфъфли Елбан до лакътя ми. — Мръсна работа ми се види туй, честно.

— Най-мръсната от мръсните, старче. — Плеснах го по рамото. — Ще запалим бавен огън и ще си плюем на петите. Горещината ще напука обвивките на тези прекрасни играчки и димът ще превърне Червен замък в костница.

— Ще спре ли там обаче? — Макин ме стрелна с остър поглед.

— Може би. — Изгледах поред братята. — Лъжец, Роу, Бърло, искам да намерите материал за огън. Кости и катран, ако няма друго.

— Йорг, ти рече, че тук имало достатъчно отрова да отрови целия свят — каза Макин.

— Светът вече е отровен, сър Макин — отвърнах.

Той сви устни.

— Но това може да се разпространи. Може да обхване цял Гелет.

Бърло и другите спряха при вратата и се обърнаха да чуят отговора ми.

— Баща ми поиска Гелет — казах аз. — Не уточни как иска да му го доставя. Ако му дам димяща руина, ще я вземе и ще ми благодари, може да си сигурен. Мислиш ли, че би се спрял пред нещо, ако това е цената да укрепи границите си? Дори престъпление? Най-тежкото престъпление?

Макин свъси вежди.

— А ако изпаренията стигнат до Анкрат?

— Това — рекох — е риск, който съм готов да поема.

Макин ми обърна гръб. Ръката му лежеше върху дръжката на меча.

— Какво? — извиках след него и гласът ми отекна в прашното подземие на Строителите. Разперих ръце. — Какво? И не смей да ми говориш за невинните. Малко е късно за сър Макин от Трент да защитава девиси и пеленачета. — Съмненията на Макин не бяха единствената причина за гнева ми. — Невинни няма. Има успех, и има провал. Кой си ти да ми казваш какво да рискувам и какво не? Раздадоха ни слаби карти, но аз все пак ще спечеля играта!

Тирадата ме остави без дъх.

— Ама много ще погинат, Йорх — каза Елбан.

Човек да си помисли, че като са ме видели да убивам брат Гемт заради много по-незначителен спор само преди броени седмици, другите ще си вземат поука, ама не.

— Един живот или десет хиляди, не виждам разлика. Тази валута не я разбирам. — Мечът ми лъсна до врата му. Извадил го бях толкова бързо, че бедният Елбан не можа да реагира хич. — Ако ти отрежа главата веднъж, по-малко лошо ли ще е, отколкото ако я отрежа три пъти?

Не ми идеше отвътре обаче. Не знам защо и как, но след като загубих Нубанеца усещах братята си по-скъпи на сърцето, нищо че бяха крайпътен боклук.

Прибрах меча.

— Братя — рекох. — Знаете, че рядко се гневя. Но тези дни не съм на себе си. Отдавна не съм виждал слънцето, може от това да е, или пък съм ял нещо, дете не ми е понесло... — Райк се изхили, сетил се без съмнение за сърцето на некрманта. — Прав си, Макин. Целта ни е да превземем Червен замък. По-голямо унищожение би било... проява на прахосничество.

Макин се обърна да ме погледне. Беше свалил ръката си от дръжката на меча.

— Както кажеш, принц Йорг.

— Малчо Райчо, да вземем само една от хубавите играчки. Онази там, като орехчето на гигант, ако обичаш. — Посочих най-близката от сферите. — И гледай да не я изпуснеш. Ако е толкова тежка, колкото изглежда, нека Горгот ти помогне. Ще я качим няколко етажа понагоре и ще я оставим да се готви за закуска на замъка. Една би трябвало да стигне.

Така и сторихме.

В ретроспекция и ако имаше начин подробностите да станат всеобщо достойние, опърничавата реакция на Макин в онова Строителско подземие би била повече от достатъчна да измие кръвта от ръцете му, да заличи всичките му престъпления, включително Уекстенската катедрала, и да го нареди до другите герои от легендите. Предвид масовата смърт, покосила земите подветрено от Червен замък, става ясно, че драстично намаленият мащаб на моя първоначален план е спасил света от една доста неприятна смърт. Или поне му е дал отсрочка.

35.

— Вече трябваше да сме видели нещо — каза Макин.

Погледнах през рамо. Грозното туловище на връх Хонас се очертаваше като черен юмрук на фона на небето, Червен замък се гушеше в хватката му. Зад нас братята се влачеха в колона по нанадолнището.

— Тази смърт дебне в сенките, Макин — рекох аз. — Невидима ръка с гибелни пръсти — добавих с широка усмивка.

— И ще намери дори пеленачетата в люлките им? — Отвращение изтъни пълните устни на Макин.

— Предпочиташ да ги намери Райк, така ли? Или Роу? — попитах го. Сложих ръка на рамото му, метална ръкавица върху метален нараменник, и двете омазани със сива кал от бягството ни през тунелите. Кал имаше и в косата му, засъхваше по черните къдрици.

— Изглеждаш ми притеснен напоследък, стари приятелю — рекох. — Какво, прежните грехове ти тежат толкова, че не смееш да добавиш нови?

Дадох си сметка, че сме почти равни на ръст, а Макин беше висок мъж. Още една година и рицарят щеше да вдига глава, за да ме погледне в очите.

— Понякога почти успяваш да ме заблудиш, Йорг, много си добър в това. — Говореше уморено. Мрежа от фини бръчици се беше появила в крайчетата на очите му. — Ние с теб не сме стари приятели. Преди малко повече от три години ти беше на десет. На десет! Може и да сме приятели, не знам, но „стари“? Не мисля.

— И в какво съм много добър? — попитах.

Той сви рамене.

— В ролите. В интуицията. Липсата на жизнен опит компенсираш с гениалност.

— Смяташ, че трябва да съм стар, за да мисля със стара глава? — попитах.

— Смятам, че трябва да си живял повече, за да разбереш какво се случва наистина в сърцата и умовете на хората. Че трябва да си направил повече размени в живота си, за да познаваш истинската стойност на монетите, които пилееш с такава лекота. — Макин се обърна да хвърли поглед на колоната зад нас.

Райк беше последен. Силуетът му се очерта на един хребет, черен на фона на предутринното небе. Зад него облаците се разтягаха на панделки, мръсно синкави като прясно кръвонасядане, устремени на запад. Вятър развяваше краищата на превръзките около челото на Райк и над лакътя на едната ръка.

Нещо ме погъделичка, някакъв призрак на шепот, по-студен от вятъра.

Макин се обърна напред и понечи да продължи.

— Чакай...

Вече чувах писъците. Ужасът на мъртвите.

Звук не се чу, но връх Хонас се надигна, като великан, който си поема дълбоко дъх. Светлина се събуди под скалата, изкърви сияйна през пълзящи пукнатини. Само в един миг върхът изчезна, изхвърлен към небето в завихрен ад. И нейде в тази монументална спирала летяха каменните блокове от градежа на Червен замък, всички до един, от онези в темелите до другите в най-високите кули.

Ослепителен блясък отне величието на зората, заля околността и я лиши от цвят. Райк се превърна в неясна сянка, погълната от врящото небе. Усетих горещата целувка на далечната преизподня, като слънчево изгаряне в ранно лято.

Толкова силен огън по правило не гори дълго. Светлината угасна и ни потопа в сянка, онази особена тъма, която предшества силна буря. И тогава видях предвестниците на бурята, новородени призраци, подгонени от гибелен вятър. Гледах ги как се носят над земята, като вълничките, когато хвърлиш камък в езеро, сив пръстен от станала на прах скала, по-бързи от мисъл. Небето също се накъдри, облачните панделки изтъняха в бичове, преди да се разкъсат.

— Ису Христе. — Макин така и не затвори уста, макар думите му да бяха свършили.

— Бягайте! — Крясъкът на Бърло прозвуча странно приглушен.

— Защо? — Разперих ръце да поздравя унищожението. Нямаше къде да избягаме.

Видях как братята падат. Времето се забави, кръвта пулсираше ледена във вените ми. Между два удара на сърцето ми вълната ги събори всичките, първо Райк, погълнат от сивия вихър, нищожен като дете пред океанска вълна. Горещият вятър ме удари в краката. Усетих как мъртвите минават през мен, усетих киселата жлъчка на некромантска кръв в устата си.

Известно време се носих като дим над кланицата.

Лежах в нищото. Не знаех нищо, нищо не усещах. Мир, по-дълбок от съня, докато...

— О! Браво брависимо! — Гласът се вряза в мен, твърде близо и някак смътно познат. — Блудният син обърна зимата на нашата стара война в прежурящо лято. — Думите се носеха като стих, имаха вътрешен ритъм и нещо чуждестранно в изговора.

— Престани или Шекспир ще се обърне в гроба си, сарацине. Цитираш неточно, а и майчиният език на поета не ти се удава. — Женски глас, кадифен и богат.

„Просто бягай.“

— Той е събудил Слънцето на Строителите, а вие се шегувате? — Детски глас, на момиче.

— Ти още ли не си умряло, дете? Дори сега, когато планината се изравни със земята? — Жената май беше разочарована.

— Остави момичето, Чела. Каж ми кой стои зад това хлапе? Да не би Корион да се е отегчил от граф Ренар и да е сложил нова фигурка на дъската? Или Мълчаливата сестра най-сетне е направила своя ход?

Сагеус! Познах го.

— Надява се да спечели играта с помощта на това недорасло момченце? — Жената се изсмя.

И нея познах. Некромантката.

— Пратих те в ада, пронизах сърцето ти със стрелата на Нубанеца, кучко — рекох.

— Какво, в името на Кали...

— Той ни чува! — прекъсна го жената. Чела. Помнех отлично гласа ѝ. Все пак тя беше единственият труп, успял да ме възбуди.

Оглеждах се за тях в гъстия дим.

— Не, абсурд — каза Сагеус. — Кой стои зад теб, момче?

Не съзирах нищо в ослепителния вихър, който ме обвиваше.

— Йорг? — Шепот в ухото ми. Момичето. Сияйното дете на чудовищата.

— Джейн? — прошепнах в отговор. Помъчих се поне, защото не чувствах нито устните си, нито друга част от изтерзаното си тяло.

— Ние не се крием в етера — каза тя. — Самите ние сме етерът. Замислих се над думите ѝ.

— Искам да ви видя.

Поисках го с цялата си воля. Пресегнах се да ги открия.

— Искам да ви видя — повторих, по-силно този път. И нарисовах образите им в дима.

Чела се появи първа, стройна и апетитна като при първата ни среща, татуираните въртулки по тялото ѝ трептяха като живи. Сагеус беше следващият, когото извадих от нищото. Гледаше ме с кротките си очи, кръгли и застинали като воденичен вир. Джейн пристъпи до него. Сиянието ѝ беше слабо сега, нищо и никакво блещукане под кожата. Имаше и други силуети в мъглата, сред тях един по-тъмен и смътно познат. Опитах се да го видя ясно, влях волята си в това. Сетих се за Нубанеца... Нубанеца и собствената ми ръка на някаква врата, и усещането, че пропадам. *Déjà vu*.

— Кой ти дава тази сила, Йорг? — Чела ме замери с изкусителна усмивка. Вървеше с бавна стъпка около мен, като пантера, която си играе с плячката.

— Сам си я взех.

— Не. — Сагеус поклати глава. — Тази игра се играе толкова отдавна, че дребни номера не минават. Всички играчи са известни. И те, и наблюдателите. — Сагеус кимна към Джейн.

Не му обърнах внимание, наблюдавах Чела.

— Сринах планината отгоре ти.

— Значи съм погребана. И какво? — Намек за истинската ѝ възраст обагри гласа ѝ.

— Моли се никога да не те изровя — рекох.

Погледнах Джейн и попитах:

— Значи и ти си погребана?

Сиянието ѝ потрепна за миг и видях друга Джейн на мястото ѝ — смазана, прекършена. Парцалена кукла между отломки от скали на някакво тъмно място, където нямаше друга светлина освен собственото ѝ сияние. Кости стърчаха от хълбока и рамото ѝ, бели

кости с кръв по тях, черна на слабия светлик. Момичето завъртя леко глава и сребърните му очи срещнаха моите. Сетне потрепна отново и видях предишната Джейн, застанала пред мен свободна и ненаранена.

— Не разбирам. — Но разбирах.

— Бедната сладка Джейн. — Чела обикаляше в кръг около момичето, но от разстояние.

— Тя ще умре чисто — казах. — Не я е страх да си отиде. Да тръгне по пътя, който толкова те плаши. А ти, ти си се вкопчила в мъртвата плът и гниеш дълбоко в земята. Стой си там, щом нямаш смелостта да се махнеш.

Чела изсъска, лицето ѝ беше отрова, дробовете ѝ мляскаха влажно от разложението. Димът се завихри отново около нея, обвиваше я като призрачна змия.

— Този искам да го убиеш бавно, сарацине — изсъска тя, стрелна с твърд поглед Сагеус и после изчезна.

Усетих Джейн до себе си. Светлината ѝ беше угаснала. Кожата ѝ сивееше със сивото на фина пепел, когато огънят е взел всичко от дървото и си е отишъл. Гласът ѝ бе спаднал до шепот:

— Грижи се за Гог и Горгот вместо мен. Те са последните левкроти.

Мисълта, че Горгот се нуждае от защитник, ми се стори смешна, но преглътнах остроумията, които напиреха на езика ми.

— Обещавам. — Не гарантирах, че ще спазя обещанието си, но подозирах, че не е изключено да изненадам сам себе си в това.

Тя хвана ръката ми.

— Може и да спечелиш своите победи, Йорг. Но само ако откриеш по-добри причини да ги искаш. — Усетих силата ѝ в пръстите си, като иглички, като гъдел. — Потърси ги в изгубените години, Йорг. Замисли се за ръката на рамото си. За нишките, които те водят...

Ръката ѝ изпусна моята и момичето изчезна в дим.

— Не се прибирай у дома, принц Йорг — каза Сагеус. Заплахата му прозвуча като бащински съвет.

— Ако си плюеш на петите сега — казах, — може и да не те хвана.

— Корион? — Сагеус погледна към врящия етер зад мен. — Повече не пращай това момче след мен. Иначе ще стане страшно.

Посегнах към меча си, но магьосникът изчезна, преди да съм го изтеглил от ножницата. Димът стана горчив, заседна в гърлото ми и аз се разкашлях.

— Свестява се. — Чух гласа на Макин от много далеч.

— Дай му офте вода. — Познах фъфленето на Елбан.

Надигнах се, кашлях и плюех.

— Курва долна!

Гигантски облак, като наковалнята на гръмотевичен чук, висеше на мястото на връх Хонас.

Примигнах и позволих на Макин да ме изправи.

— Не си единственият, дето падна зле — каза той и кимна към Горгот, който клечеше недалеч с гръб към нас.

Залитнах натам, но спрях, когато усетих жегата... жегата и някакво сияние, което превръщаше Горгот в силует въпреки светлината на деня, сякаш великанът се беше навел над разпален огън. Заобиколих отстрани. Гог лежеше свит като бебе в утроба и целият светеше бял и нажежен, сякаш светлината на Строителското слънце се излъчваше цялата от телцето му. Дори Горгот се дръпна назад.

Пред очите ми кожата на детето премина през различни цветове като железен прът в ковачница — жежко оранжево, после червено в по-убити нюанси. Направих крачка към него и той отвори очи — бели дупки в центъра на слънце. Детето ахна и аз видях, че отвътре устата му е като разтопена лава; после се сви още по-плътно на топка. Пламъци танцуваха по гръбчето му, изгасваха, пламваха отново. Минаха десет минути, докато Гог истине достатъчно. Старите му цветове се върнаха и вече можех да заста на до него, без топлината да ме прогони.

Накрая детето вдигна глава и се ухили.

— Още!

— Стига ти толкова, хлапе — казах аз. Нямах представа какво е събудило в него Слънцето на Строителите, но предвид видяното предпочитах огънят в Гог да заспи.

Вдигнах отново поглед към облака над връх Хонас. Планината я нямаше, а полетата около нея горяха.

— Мисля, че е време да се приберем у дома, момчета.

36.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

— Не може да стане — каза Нубанеца.

— Хубавите работи не стават лесно — възразих аз.

— Не може да стане — повтори упорито той. — Никой не може да го направи, без да заплати с живота си на място.

— Ако разковничето беше в убийците със склонност към самоубийство, Войната на Стоте отдавна щеше да е станала Войната на десетте. — Собственият ми баща беше оцелял след няколко опита за покушение, при които убиецът не бе включвал в плановете си опит за бягство. — Не е лесно да подложиш крак на човек с претенции към императорския трон.

Нубанеца се обърна на седлото и ме погледна смръщено. Беше се отказал да пита откъде едно дете знае такива неща. Чудех се кога ще се откаже да ме убеждава, че това или онова не може да стане.

Пришпорих коня си. Кулите на графския замък изглеждаха все така далеч, сякаш последния половин час бяхме яздили на място.

— Трябва да разберем коя е най-силната защита на графа — казах аз. — На кое в отбраната си разчита най-много. Кое смята за непробиваемо.

Нубанеца се намръщи отново.

— Разбери слабото място на врага си. И тогава удари. — Потупа тежкия арбалет, привързан за дисагите.

— Нали уж не можело да стане? Спомена го няколко пъти. — Придърпах плаща си. Привечер вятърът ставаше студен. Бях го взел от висок човек и наметалото висеше на раменете ми. — Ако е така, значи планираш най-разумния начин да загубиш.

Нубанеца сви рамене. Никога не спореше само за да докаже собствената си правота. Харесвах това в него.

— Най-слабото място в една отбрана е предвидено да поддаде. Поддава, но поддавайки, активира следващата защитна линия и така

нататък. Въпрос на пластове. Накрая пак се изправяш срещу онова, което си се надявал да избегнеш, но междувременно си изгубил от силите си, а последната защитна линия знае, че идваш.

Нубанеца мълчеше, черното му лице беше непроницаемо в светлината на залеза.

— Изненадата е единственото разумно оръжие. Ще заобиколим предните линии и ще ударим право в сърцето на защитата му.

А именно сърцето искахме да изрежем.

Продължихме напред и след известно време кулите наближиха, ставаха все по-високи и накрая портите зейнаха пред нас. Постройки се бяха разлепили пред тях като повръщано — кръчми и кожарски работилници, бордеи и коптори.

— Щитът на Ренар е един човек на име Корион — каза Нубанеца и сбърчи нос, сякаш с това би могъл да спре вонята, която ни удари, щом навлязохме между постройките. — Магьосник от Конски бряг, така съм чувал. Добър съветник. Докарал е наемници от родната си земя да пазят графа. Мъже, които нямат семейства, с които да ги държиш, и с код на честта, който гарантира лоялността им.

— Добре. Значи трябва да си осигурим покана за среща с този Корион. Чудя се как ли обаче.

Опашката пред портите спираше често, а дори когато се движеше, не надхвърляше скоростта на притеснен охлюв. На десетина метра пред нас селянин водеше вол на повод и спореше със стражар в ливреята на графа.

— Дали наистина е магьосник, как мислиш? — Погледнах Нубанеца в очакване на отговор.

— Конски бряг е пълен с магьосници.

Селянинът, изглежда, спечели спора и продължи напред с вола си към външния двор, който служеше и за пазарище.

Докато наближим портите, заваля дъждец. Перата на стража висяха мокри, но самият той беше нащрек. Огледа ни от глава до пети.

— Каква работа имате в замъка?

— За продоволствие. — Нубанеца потупа празните дисаги на седлото си.

— Ей там. — Стражът кимна към паянтовото градче извън крепостните стени. — Там ще намерите каквото ви трябва.

Нубанеца сви устни. Пазарът в замъка със сигурност предлагаше по-добра стока, но с този аргумент нямаше да стигнем далеч. Стражите на графа нямаше да пуснат пращен от път нубански наемник през прага на господаря си само защото има претенции към качеството на зеленчуците.

— Дай ми арбалета си — казах на Нубанеца.

Той се навъси.

— Ще го застреляш?

Стражът се разсмя, но във въпроса на Нубанеца нямаше и следа от хумор. Горкият започваше да ме опознава.

Протегнах ръка. Нубанеца сви рамене и откачи арбалета от куката зад седлото си. Оръжието беше толкова тежко, че едва не ме събори от коня. Наложих се да го хвана с две ръце и да стисна с крака коня си за опора, но се справих, при това без да изгубя кой знае колко от достойнството си.

След което предложих арбалета на стража и казах:

— Занеси това на Корион. Кажи му, че сме склонни да продаваме.

Раздразнение, презрение, присмех — видях ги всичките да се съревновават за първенство върху лицето на стража, но той все пак вдигна ръка да вземе оръжието.

Аз обаче дръпнах арбалета назад.

— Внимавай, човече. Много е тежък и половината от тежестта му е магическа.

Това повдигна едната му вежда. Стражът взе внимателно оръжието, като оглеждаше нервно железните лица на нубанските богове. И изглежда, видя нещо, което помете възраженията му.

— Дръж тез двамата под око — извика той на другия страж, който бе застанал под стряхата на караулката. После тръгна. Държеше оръжието на Нубанеца пред себе си, че току-виж го ухапало, ако не внимава.

Ръмежът се уплътни в напоителен дъжд. Седяхме на конете си и прогизвахме.

Замислих се за отмъщението. За това, че отмъщението няма да ми върне нищо. За това, че изобщо не ми пука дали ще ми го върне. Вкопчиш ли се за дълго в нещо, било то тайна, желание или лъжа

например, то ще те оформи. Нуждата се беше окопала в мен и не можех да я загърбя. Но може би кръвта на графа щеше да я отмие.

Нощта падна, стражарите запалиха фенери в караулката и в ниши по протежение на прохода в крепостната стена. Виждах зъбците на две решетки, готови да се спуснат, ако враг щурмува отворените порти. Запитах се колцина анкратски войници биха загинали тук, ако татко ги беше пратил да отмъстят за мама. Може бе така беше по-добре. Че съм дошъл аз, а не войниците. По-лично беше. Тя, в крайна сметка, беше моя майка. Войниците на татко си имаха свои майки, за които да се тревожат.

Дъждът капеше от носа ми, стичаше се във врата ми, но не ми беше студено. Огън гореше в гърдите ми и ме топлеше.

— Ще ви приеме. — Стражът се беше върнал. Държеше фенер. Перата на шлема му висяха все така мокри, самият той обаче изглеждаше изтощен и провиснал. — Жейк, прибери им конете. Надар, ти ела с мен да ги придружим.

И така, ние влязохме в замъка на граф Ренар пеша и толкова мокри, сякаш бяхме преплували крепостен ров.

Корион обитаваше Западната кула, в съседство с централната сграда, където живееше графът. Изкачихме се по вита стълба. Камъчета хрущяха под стъпките ни. Цялото място изглеждаше запуснато.

— Не трябва ли да ни вземете оръжията? — попитах.

Нубанеца ме стрелна с поглед и бялото на очите му лъсна в сумрака. Стражът се изсмя. Другият, който вървеше зад мен, потупа кинжала, който висеше на колана ми.

— Какво, ще намушкаш Корион с тая ножка ли, момче?

Нямаше нужда да отговарям. Стражът спря пред голяма дъбова врата, подсилена с железни болтове. Някой беше прогорил в дървото сложен символ, пиктограма или нещо от този сорт. Погледнах я и очите ме засмъдяха.

Стражът потропа на вратата — две отсечени почуквания.

— Чакайте тук — каза и тикна фенера в ръцете ми. Изгледа ме, стисна устни, после мина покрай Нубанеца и заслиза надолу по стълбата. — Надар, тръгвай.

Двамата се бяха скрили от погледа ни зад завоя на стълбата, когато чухме изстъргването на вдигнато резе. И толкоз. Нубанеца

сложи ръка върху дръжката на ножа си. Дадох му знак да пусне оръжието. Поклатих глава и потропах на вратата.

— Влез.

Мислех, че съм взел страха на всичките си страхове, но този глас видя сметката на решимостта ми с една-едничка дума. Явно и Нубанеца го беше усетил. Напрегна се, готов да побегне.

— Влез, принце на тръните, излез от скривалището си, тръгни в бурята.

Вратата изчезна, сякаш мракът я беше сдъвкал на две хапки. И тогава чух писъци, ужасяващи писъци — писъци на плячка с пречупен гръбнак, която пълзи, за да избяга от ноктите на хищника. Може би крещях аз, може би Нубанеца.

И тогава го видях.

37.

От Червен замък не бяха останали руини, които да обходиш с поглед. Бяха останали само отломките от планинския връх, на който беше клечал.

Поставихме личен рекорд по бързо отстъпление и благодаряхме на всички богове, че вятърът духа срещу нас, а не ни гони по петите с полагащия ни се дял от пушека и заразата на Гелет. През нощта спяхме, без да палим огън, и никой нямаше апетит, дори Бърло.

Пътят от Червен замък до Висок замък е дълъг, и е по-дълъг на връщане, отколкото на отиване. Първо, защото на отиване яздехме, а на връщане вървахме пеш. Второ, в по-голямата си част обратният път се спуска надолу. Ако мога да избирам, бих предпочел да изкатеря планина, вместо да се спусна по нея. Спускането ти подбива краката по особено неприятен начин, а наклонът те дърпа надолу, сякаш те побутва, сякаш не ти, а той определя темпото и посоката. Когато изкачваш планина, се бориш с нея.

— Липсва ми кончето — казах и изпсувах.

— Добър кон беше — каза Макин и се изплю. Устите на всички ни бяха пълни с прахоляк. — Като се приберем, накарай главния коняр на краля да ти обучи друг. В Анкрат едва ли има и една конюшня, където Герод да не е оставил наследник.

— Обичаше кобилките той, вярно е. — Изхрачих се и плюх. Бронята ми убиваше, металът задържаше топлината на късното следобедно слънце и се потях като прасе.

— Тъпа работа обаче — каза Макин. — Извоювахме най-категоричната победа в познатата история, а се връщаме пешком.

— И от селска колиба съм одирал повече плячка, да го... — извика Райк от края на колоната.

— За бога, Малчо Райчо, само не почвай да опяваш — казах аз. — Връщаме се с най-ценната монета, братя. Връщаме се натоварени с победа. — Това наистина беше валута, която можех да използвам

умело в двора. Всичко се продава, стига цената да ти е по джоба. Кралска услуга, трон, дори бащино уважение.

И това е третото, което правеше обратния път по-дълъг от пътя на идване. Трябваше да мъкна не само себе си, бронята си и дажбите си, а и един съвсем нов товар. Трудно се понася новина от такъв мащаб, без ухо, в което да я прошепнеш, и с мисълта че ще минат дни, преди да се отърсиш от товара ѝ. Добрите новини тежат не по-малко от лошите. Представях си как я съобщавам на двора, как се фукам с победата си, как натривам разни носове с нея и най-вече носа на една конкретна мащеха. Онова, което въображението ми не успяваше да нарисова, бе реакцията на татко. Опитвах се да си го представя как клати невярващо глава. Или как се усмихва, изправя се и слага ръка на рамото ми. Как ми благодари, как ме хвали, как ме нарича „синко“. Но образ не се появяваше, а думите, които уж чувах, бяха толкова тихи, че не различавах значението им.

Братята не говореха много по обратния път, чувстваха празнините в редиците ни, потиснати бяха от осезаемата липса на Нубанеца. Гог, от друга страна, преливаше от енергия, търчеше напред, гонеше зайци и ни засипваше с въпроси.

— Защо таванът е син, брат Йорг? — питаше момчето. Изглежда, смяташе, че външният свят е просто друга пещера, но по-голяма. Някои философи от древността са на същото мнение.

Имаше и други промени. Червените ивици по кожата на Гог бяха станали по-наситено червени, а лагерните огньове, които палехме вечер, буквално го хипнотизираха. Детето зяпаше запленено пламъците и се примъкваше все по-близо до тях. Горгот го дърпаше назад в сенките, сякаш силният интерес на детето към огъня го тревожеше.

Пътищата ставаха все по-познати, наклонът — по-малък, нивите — богати. Вървах по пътеките на детството си, онова златно време, в което дните минаваха лесно и без грижи, под съпровода на майчините ми песни и без нито една горчива нотка. И така до шестата ми година. Тогава бях научил от баща си първия от поредицата трудни уроци, уроци за болка, загуба и жертви. Гелет бе обобщил това обучение. Победа без компромис, без милост или колебание. Скоро щях да благодаря на крал Олидан за уроците, щях да му разкажа какво съм сторил на враговете му. И той щеше да одобри.

Колкото повече приближавахме Висок замък, толкова по-често се сещах за Катерин. Нямах друго за правене и мислите ми постоянно се връщаха към нея, предъвкваха спомените за кратката ни близост. Мислех си как светлината гали лицето ѝ, как подчертава скулите и пълните ѝ устни.

Навлязохме в сърцето на Анкрат с подбити крака и уморени от път, дотолкова потънали в собствените си мисли, че дори не се сетихме да откраднем коне, които да облекчат последната част от прехода ни. Затворех ли очи, виждах как новото слънце изгрява над Гелет, през Гелет, и чувах писъците на мъртвите.

Изкачихме Остенов хребет и видяхме бойниците на Висок замък. Оставаха ни още седем мили път до портите. Слънцето залязваше алено на запад, сякаш ни зовеше да се състезаваме кой пръв ще стигне града.

— Ше бъдем херои, нали, Йорх? — попита Елбан. Каза го колебливо, сякаш въпреки напредналата си възраст още не беше докрай сигурен, че целта оправдава средствата.

— Герои? — Свих рамене. — Ще бъдем победители. А само това има значение.

Последната миля изминахме във вечерния здрач. Стражите при портата на Долния град ни пуснаха, без да задават въпроси. Или бяха познали своя принц, или нещо в мен беше събудило инстинкта им за самосъхранение. Влязохме в града, без да срещнем съпротива.

— Брат Кент, я заведи момчетата в Долния град да пийнат. В „Падащият ангел“ например. — Двамата със сър Макин щяхме да идем в двора сами. Другите нямаха място в двореца на татко.

С Макин продължихме към Високия град и скоро стигнахме до самия замък. Минахме през Тройната порта и аз се отърсих решително от умората. Пресякохме Олтарния двор, който тънеше в черните сенки на залязващото слънце.

Докато стигнем до тронната зала, вече бях събрал силите си и крачех наперено. Огледах се най-напред за Сагеус, потърсих го до краля, сетне и сред бляскавото множество. Продължих да се оглеждам за него, докато херолдът съобщаваше на висок глас за появата ни. Видях Катерин — стоеше до кралицата с ръка на рамото ѝ и гледаше строго бедния Йорг. Нарочно оставих тишината да се проточи.

— Къде си скрил изрисувания си дивак, татко скъпи? Нямах търпение да видя отново стария отровител на сънища.

Плъзнах още веднъж поглед по морето от лица.

— Дългът на Сагеус към короната го прати отвъд границите. — Лицето на баща ми остана безизразно, но аз все пак го видях как стрелва с поглед кралицата и сестра ѝ.

— Дано скоро се върне — казах. Значи езичникът беше избягал...

— Разбрах, че си докуцукал обратно без Горски страж — каза кралица Сарет, положила ръце върху закръгления си корем. — Значи ли това, че всички са загинали? — Усмивка трепна по правата линия на устата ѝ. Забележително красива уста, нека отбележа за протокола.

Удостоих я с лек поклон. Поклон за природения ми брат, който скоро щеше да си пробие път със зъби и нокти от утробата ѝ.

— Имаше загуби сред Горски страж, милейди, това не мога да отрека.

Баща ми килна леко глава, сякаш короната му тежеше прекомерно. Светлите му очи ме следяха изпод сенките на челото му.

— Искам пълен отчет за този погром.

— Лорд Винсент де Грен... — Започнах да броя на пръсти.

Велможите в залата си поеха хорово дъх.

— Дори командирът на Горски страж! — Кралица Сарет скочи на крака. — Загубил е дори командира! И това момче иска да седне на нашия трон?

— Лорд Винсент де Грен — продължих аз. — Наложил се да го бутна във водопада Темус. Много ме ядоса, за жалост. Сега командир на Горски страж е Кодин. От ниско потекло е, но е солиден и надежден.

— Джед Уилокс — казах и вдигнах още един пръст. — Убит в бой с ножове заради игра на карти два дни след като пресякохме границата с Гелет. Матус от Ли — продължих и вдигнах трети пръст. — Бедният неволно се изпикал върху мечка. Изглежда, легендарните познания на момчетата от Горски страж за живота в гората са малко надценени. И... ами, това е.

Вдигнах ръка високо над главата си и се обърнах първо наляво, после надясно, така че всички да се насладят на трите ми пръста.

— Загубите сред собствените ми хора са също толкова тежки, или приблизително поне, но в своя защита следва да кажа, че разрушаването на замък, защитаван от деветстотин гелетски ветерани, е опасно начинание. Известни загуби в жива сила са допустими, особено когато разполагаш с двеста и петдесет леко въоръжени горски рейнджъри.

— Този страхливец изобщо не е стигнал до Червен замък! — Кралицата ме посочи — сякаш някой би се поколебал кого има предвид — и гласът ѝ се извиси в писък.

Усмихнах се и не казах нищо. Жените често губят ясения си поглед върху нещата, когато носят дете. Видях как Катерин се опитва да дръпне сестра си обратно на трона.

— Заповядах ти да нападнеш Червен замък. — В думите на баща ми нямаше и следа от гняв и затова звучаха още по-заплашително.

— Така е. — Тръгнах към трона, Макин ме последва на крачка зад мен. — Дай ми Гелет, така каза, татко.

Делеше ни не повече от метър, когато един от дворцовите гвардейци се сети да вдигне арбалета си. Баща ми вдигна пръст и всички спряхме; гвардеецът се потеше видимо.

— Дай ми Гелет, рече. И бе така добър да ми отпуснеш Горски страж за тази цел.

Бръкнах в торбичката, която носех на колана си, сляп за насочените към мен арбалети.

— Ето го Мерл Гелетар, лорд на Гелет, господар на Червен замък. — Отворих ръка и прах се посипа през пръстите ми. — А това — продължих и извадих камъче колкото орех, — това е най-голямото парче скала, останало от Червен замък.

Пуснах камъчето и то падна в тишината. Не прах, нито камък имах предвид, разбира се, но истината така или иначе лежеше там, на пода на тронната зала. Мерл Гелетар беше прах на вятъра, а от замъка му беше останал ситен чакъл.

— Избихме ги до крак. Всички мъже в онази крепост са мъртви. — Погледнах към кралицата. — И всички жени. Благородни дами, слугини, робини и курви. — Спрях поглед върху корема ѝ. — Всички деца, дори пеленачетата в люлките. — Повиших глас: — Конете и кучета, ястреби и гълъби. Мишките и плъховете, бълхите дори. Нищо живо не остана там. Победата не познава половинчатите мерки.

Баща ми скочи на крака.

С една крачка застанах лице в лице с него. Очите му не можех да разчета, но старият страх ме беше оставил, сякаш и той, като прахта, бе изтекъл през пръстите ми.

— Дай ми онова, което е мое по рождено право. — Постарах се думите ми да прозвучат спокойно и хладно, макар че от усилието усещах физическа болка. — Дай ми армиите и аз ще взема цялата империя, ще я обединя отново. Прогони езичника. Зачеркни неговите планове. — При последното погледнах към кралицата.

Това се оказа грешка. Не биваше да изпускам от поглед баща си, не биваше и за миг да забравям откъде се е взела тъмната ми страна.

Усетих остра болка под сърцето. Болка, заради която сдъвках следващото си изречение и едва не си отхапах езика. Усетих вкус на кръв в устата си, стипчив, метален. Стъпка назад... при втората залитнах. И тогава видях острието в ръката на баща ми, острието, на което бях нанизан допреди миг.

„Това кама ли е, що виждам?“ Цитатът изскочи като мехур от мръсна пяна в главата ми, а с него и смях, откъсна се от мен, поаленял от кървава слюнка. Шекспир и неговият нещастник Макбет. Искях да кажа нещо, но като никога думите ми изневериха, изтичаха безсилно заедно с кръвта ми.

Тронната зала се люшна пред мен, пропорциите ѝ изгубиха строгата си праволинейност в лицето на това неவிжданo предателство. Всички погледи ме следяха неотклонно по пътя ми назад и заднишком към големите врати. Погледи, които на свой ред ме пронизваха, погледи на лордове и дами, на принцеса, кралица и крал. Краката, които ме бяха пренесли вярно по дългия път от Гелет, сега ме предадоха, сякаш всяка миля от отломките на Червен замък дотук изведнъж се бе стоварила на раменете ми, сякаш трупана с години умора най-сетне ме бе натъпкала с омайно биле.

„Той ме намушка!“

Помня, че преди съм обичал баща си. Спомням си го най-вече насън, а понякога и когато съм буден, но много рядко. Споменът е като сянката на високи облаци, която пресича за миг съзнанието ми. Образ на засмяно лице от година, която отдавна не е моя, от сезон, когато съм бил твърде малък, за да съзнавам разстоянието, което ни дели. Лицето е с брада, и строго, но в него няма заплаха.

„Това кама ли е, що виждам?“ Толкова ми се искаше да изрека шегата на глас, но устата не ме слушаше. Вместо това се разсмях отново и паднах, сякаш ножът беше срязал конците, които ме държаха изправен.

Цяла вечност лежах под погледите им, бузата ми върху студения мрамор. Чух рева на Макин. Чух трясъка на метал, когато рицарят падна под вълната гвардейци. Изпълни ме пулс на сърце, оглушителен, бавен.

Когато паднах, видях косата на татко, черна, по-тъмна от нощ, с лек зеленикав отблясък като крилото на сврака.

— Махнете това оттук — каза той уморено. Най-сетне смътна следа от човешка слабост.

— В майчината си гробница ли да легне? — Нов глас. Чух думите бавно и протяжно, сякаш изречението се проточи цяла вечност, и в същото време събудиха далечно ехо в мен... познах гласа. Беше на стария лорд Носар, който ни носеше на раменете си, Уил и мен, преди много години. Старият Носар, дошъл сега да ме вдигне за последно на ръце. Чух, че му отговориха, но отговорът дойде така отдалече и толкова тих, че значението ми убягна. Ослепях. Усетих, че бузата ми се плъзга по пода, после — нищо.

38.

Погълнах мрак и мрак ме погълна.

Без светлина и без пулс, който да отмерва времето, научаваш, че вечността не е страшна. Всъщност, ако те оставят на мира, една вечност насаме с мрака е нелоша алтернатива на оная работа с живеенето.

После дойде ангелът.

Първите проблясъци ги усетих като бодещ в очите. Светлината започна от далечна точка и нарасна, парченца сияние се забиха в задния дял на мозъка ми. Зазори се и в миг — или след цяла вечност — мракът побягна, не остави сянка дори, която да напомня за него.

— Йорг.

Гласът ѝ прелетя през октавите, беше ехо на всяка мила дума и всяко изпълнено обещание.

— Здравсти. — Моят глас звучеше като спукан кавал. „Здравсти?“ Така де, какво казваш на небето, когато най-сетне го срещнеш? Две срички, всяка натежала от слабост и съмнения.

Тя разпери ръце.

— Ела при мен.

Клечах гол на някакъв под толкова бял, че и най-смелата сянка не дръзваше да го опетни. Имаше мръсотия по ръцете и краката ми, като тъмни вени, имаше и кръв. Кръв от раната, която ме беше убила, кръв засъхнала и черна като грях.

— Ела.

Опитах се да я погледна. Нямах на какво да спра погледа си, защото нищо в нея не беше постоянно. Сякаш постоянното беше категория на смъртните, ограничение чуждо на нейната природа. Облечена беше в нещо светло, което се преливаше в оттенъци. Очите ѝ бяха очите на всички, които са обичали някога. Колкото до крилете... тя имаше и криле, но не бели и с пера, а сякаш изтъкани от идеята за полет. Потенциалът на небето я загръщаше. На моменти кожата ѝ беше като облаци, които се смесват. Отклоних поглед.

Клечах си там, торба от кости и плът, без друга самоличност под пронизателния поглед на нейния светлик освен мръсните крака и засъхналата кръв.

— Ела при мен. — Разтворени обятия. Обятията на майка, на любима, на баща, на приятел.

Гледах настрани, но въпреки това усещах силата, с която ме теглеше към себе си. Усещах дъха ѝ. Усещах, че ми обещава покаяние. Достатъчно бе да вдигна поглед и тя щеше да ми прости.

— Не.

Изненадата ѝ изпърха помежду ни, сякаш светлината бе получила леко сърцебиене. Усетих напрежение в мускулите на челюстта си, усетих и горчивия вкус на гнева, който пареше гърлото ми. Поне тези неща ми бяха познати.

— Остави болката си, Йорг. Нека кръвта на Агнеца отмие греховете ти. — Нищо фалшиво нямаше в нея. Грижа я беше за мен и нищо не петнеше съпричастието ѝ. Ангелът ми предлагаше даровете си от сърце — съчувствие, обич... съжаление.

Последният дар ми дойде в повече. Устните ми се кривнаха в усмивка. Станах бавно, но с лекота. Главата си обаче държах наведена.

— Агнецът няма толкова кръв, че да отмие греховете ми. По-добре заколи някоя овца. Голяма.

— Никой грях не е толкова голям, че покаянието да не го отмие — каза тя. — Никое зло не трае вечно.

И го мислеше. Устните ѝ не можеха да изрекат лъжа. В това не се съмнявах.

Срещнах погледа ѝ и ме заля любов, така силна и безусловна, че едва не ме отнесе. Запънах дълбоко крака и устоях. Изрових старата си усмивка отново. Проклинах се наум, че зяпам ангела като селски идиот.

— Останаха ми няколко гряха, от които още не съм вкусил. — Пристъпих към нея. — Ругал съм... в храма. Пожелавал съм вола на ближния си. Много волове съм откраднал, опекар на шиш и изял с лакомия, което си и смъртен грях, първият от седемте, както ме учеше мама като бях малък.

Болката в нейните очи нарани и мен, но отдавна бях свикнал да нанасям удари и да понасям отката им.

Вървах в кръг около ангела и краката ми оставяха мръсни следи по пода, но не задълго, защото следите изчезваха една по една.

— Пожелавал съм и жената на ближния си. И съм я имал. Освен това съм убивал. Много пъти. Но пак са ми останали невкусени грехове... Ако не бях умрял толкова млад, без съмнение щях да се изправа пред теб с пълния списък. — Гняв захлопна челюстта ми. Толкова силно, че едва не си изпотроших зъбите. — Ако бях живял пет минути по-дълго, сега отцеубийството щеше да оглавява списъка.

— Може да бъде простено.

— Не ми трябва твоето опрощение. — Тъмни нишки, като вени, плъзнаха по пода, от моето място навън.

— Пусни се, дете. — Топлина и нежност звънтяха в думите ѝ, толкова силно, че едва не ме отнесоха. Очите ѝ бяха прозорци към един свят, където всички неща са поправени, цели. Свят, изграден от утрешни дни. Всичко може да се поправи. Усещах го, на вкус, на мирис. Ако не беше толкова сигурна в успеха си, в този миг щеше да ме спечели.

Вкопчих се в гнева си, пих от личния си кладенец с отрова. Тези неща може да не са добри, но са си мои.

— Бих могъл да дойда с теб, милейди. Бих могъл да приема онова, което предлагаш. Но кой ще съм тогава? Кой ще съм, ако се откажа от злото, което ме е оформило?

— Ще си щастлив — каза тя.

— Някой друг ще е щастлив. Някой нов Йорг, някой Йорг без гордост. Не ща да съм ничие паленце. Нито твое, нито Негово дори.

Нощта пълзеше обратно към мен като мъгла над тресавище.

— Гордостта също е грях, Йорг. Най-тежкият грях от седемте. Трябва да се откажеш от нея. — Този път в думите ѝ усетих предизвикателство. Съвсем мъничко, но достатъчно, за да почерпя сила.

— Трябва? — Мрак се вихреше около нас.

Тя пак протегна ръце. Тъмнината се сгъстяваше, светлината на ангела бледнееше.

— Гордост? — казах с широка усмивка. — Аз съм *изтъкан* от гордост и горделивост, милейди! Нека смирените получат обещания рай. Аз... аз предпочитам цяла вечност в сенките пред райското блаженство, ако това е цената, която трябва да платя. — Не беше

вярно, но да кажа друго, да приема ръката ѝ, вместо да я ухапя, би значело да изгубя себе си, целостта си. Да останат само парчета.

От сиянието ѝ бяха останали само проблясъци, светли линии сред кадифена чернота.

— Луцифер говореше така. Гордостта го отдели от рая, макар той да седеше от дясната страна на Господ Бог. — Гласът ѝ отслабна, превърна се в шепот. — В крайна сметка гордостта е единственото зло, коренът на всички грехове.

— Само гордостта си имам.

Погълнах нощта и нощта ме погълна.

39.

— Още ли не е умрял? — Женски глас с тевтонски акцент и старчески тембър.

— Не е. — По-млада жена, познат глас, също с тевтонски акцент.

— Не е нормално да умира толкова дълго — каза по-старата жена.
— Виж го какъв е бял. На мен ми се види мъртъв.

— Имаше много кръв. Не знаех, че хората имат толкова кръв в телата си.

Катерин! Видях лицето ѝ в личния си мрак. Зелени очи и изящни скули.

— Бял и студен — каза тя и усетих пръстите ѝ на китката си. — Но огледалцето се запотява, като го сложа пред устата му.

— Сложи възглавница на лицето му и да се свърши, така викам аз.

Представих си как стисвам дъртофелата за гърлото. Тази мисъл ме постопли малко.

— Исках да умре, наистина — каза Катерин. — След онова, което направи на Гален. В онзи момент исках да умре, да видя как кръвта му тече по стъпалата пред трона.

— Кралят трябваше да му резне гърлото. Да довърши работата на място. — Пак старицата. Говореше като слугиня. Изразяваше мнението си насаме, мнение, което е премълчавала твърде дълго и което е загорчало от мълчанието.

— Трябва да си жесток човек, за да намушкаш с нож единствения си син, Хана.

— Не е единственият му син. Сарет носи твоя племенник. Детето ще се роди и ще бъде престолонаследник.

— Дали ще го погребат тук, как мислиш? — каза Катерин. — В майчиния му гроб, до малкото му братче?

— Зарови палетата при кучката и запечатай гроба, тъй викам аз.

— Хана! — Долових, че Катерин се отдалечава от мен.

Бяха ме отнесли в гробницата на мама, малка камера в подземията. Когато за последен път дойдох тук, подът беше покрит с дебел слой прах, без следа от стъпки.

— Била е кралица, Хана — каза Катерин. Чух, че забърсва нещо. — Вижда се силата в нея.

Върху мраморния капак на ковчега имаше релефен образ на майка ми, сякаш покойната лежи в мир, събрала ръце в последна молитва.

— Сарет е по-хубава — каза Хана.

Катерин се върна при мен.

— Една кралица трябва да е силна. — Усетих пръстите ѝ на челото си.

Преди четири години. Преди четири години бях докоснал онова мраморно лице и бях дал клетва повече да не се върна, никога. Тогава бях пролял последната си сълза. Зачудих се дали и Катерин е докоснала лицето на мама, дали е погалила същия мрамор.

— Нека сложа край, принцесо. Хем и момчето няма да се мъчи повече. Ще го положат при майчицата му и при малкия принц — рече Хана, подсладила умело гласа си. Усетих пръстите ѝ около гърлото си, сухи и груби.

— Не.

— Нали сама рече, че си искала да умре — каза Хана. Може да беше стара, но ръцете ѝ бяха силни. Колко ли кокоши вратове беше извила на младини? Не ще да са били малко. И не само кокоши. Някое и друго бебе например. Натискът нарастваше, бавно, но сигурно.

— Така беше. Там, на стъпалата пред трона, докато кръвта му още беше гореща — отвърна Катерин. — Но вече толкова дълго го гледам как се е вкопчил в живота и едва се държи, че... не знам, стана ми навик. Нека си отиде, когато сам е готов. От такава рана никой не е оцелял. Нека сам избере кога да се откаже.

Натискът нарасна още малко.

— Хана!

Ръката се махна.

40.

Загръщаме своя жесток и непознаваем свят с измислени теории. Хвърляме хартиени мостове от религия и наука над пропастите в познанията си и вярваме, че сме наложили ред в хаоса. И през повечето време тази измислица върши работа. Плъзгаме се по повърхността в неведение за дълбините отдолу. Като водни кончета над водата на дълбоко езеро, ние следваме произволните си пътечки към безсмислените си цели. И така, докато нещо не се пресегне към нас от студените дълбини.

Най-големите лъжи пазим за самите себе си. Играем игра, в която ние сме боговете, в която ние решаваме, а течението ни следва. Преструваме се на по-висши, издигнали се над дивото. Въобразяваме си, че държим здраво юздите на света, че цивилизацията е нещо стабилно и дълговечно, а не тънък слой декоративен лак, че здравият разум ще ни следва и в тъмните места.

Научих тези уроци, когато бях на десет години, но после забравих голяма част от тях. Само за броени мигове Корион ме научи на всичко това, а само след няколко удара на сърцето волята ми се люшна като пламъче на вятъра и угасна.

Лежах до Нубанеца на стъпалата, с омекнали кости. Единствено очите ми се движеха, следваха неотклонно стареца. Ако светлината беше друга, старецът не би изглеждал толкова страшен. Напомняше ми малко за учителя Лундист, но беше по-гърчав от него, по-гладен някак. Не лицето му вдъхваше ужаса, който изпитвах, нито дори очите му. Не, ужасът се раждаше от мисълта, че всичко това е просто кожа, опъната върху бездна, побрала празнотата на света.

Още щом го зърнах — обикновен старец с мръсна роба — се изпълних със силен страх, онзи вид страх, който по-късно срамът изтрива от спомените ни. Страх, който заекът изпитва при вида на нападащ ястреб. Страх, който те превръща в животно. Ужас, заради който си готов да пожертваш майка, брат, всичко и всеки, ако това ще ти даде шанс да побегнеш.

Корион се дотътри до нас, наведе се и хвана китката ми. Докосването в миг смълча дивия ужас, който с един замах беше смел всичко мъжко в мен. Потокът от страх пресекна, все едно старецът бе затворил канелката на бъчва с вино. Без да каже и дума, Корион ме повлече през прага. Усетих каменните плочи на пода да стържат по бузата ми.

Стаята беше празна, ако не броим арбалета на Нубанеца, опрян до отсрещната стена. Представих си как Корион се затваря в празното помещение, място, където да остави старата си плът, докато се взира във вечността.

— Значи ловецът на Сагеус най-сетне си е намерил майстора, а?

Опитах се да отговоря, но устните ми не помръднаха. Корион знаеше за сънния вещер и неговия ловец. Нарекъл ме бе „принц на тръните“. Какво друго знаеше?

— Знам всичко, дете. Всичко, което ти знаеш, тайните, които криеш. Дори тайните, които си забравил.

Можеше да ми чете мислите!

— Като отворена книга — каза Корион. Обърна главата ми с ботуша си, така че да гледам към арбалета на Нубанеца.

— Заинтригува ме ти, принце Йорг Анкрат — каза старецът и застана до арбалета. — Сега се чудиш защо човек със сила като моята не е станал император на всички земи.

Така си беше, чудех се.

— Защото император трябва да стане един от Стоте. Народите няма да последват чудовище като мен. На тях им дай кръвна линия, божествено право, кралска издънка. Затова ние, които сме взели силата си от места, където другите не дръзват да пристъпят... ние играем играта на тронове с фигури като граф Ренар, фигури като твоя баща. С фигури като теб може би.

Наведе се да докосне арбалета. Въздухът около оръжието затрептя, сякаш някой е отворил вратичката на напалена пещ.

— Мда. Идеята всъщност ми допада. Нека Сагеус разполага с крал Олидан, нека се поти да подчини баща ти на волята си. Аз пък ще взема първородния му син.

Страхът се беше притаил достатъчно и гневът ми намери пролука да надигне глава. Представих си как старецът умира, нанизан на меч, а моята ръка е на дръжката.

— Нека дивото те закали и ако оцелееш, след време блудният син ще се завърне като змия в бащината пазва. И преди пионки са вземали царе. — Вдигна ръка, уж премества фигура на шахматна дъска. — Току-виж излязло нещо от теб, шипков принце. Фигура, която да спечели играта.

Взе арбалета, все едно тежкото оръжие беше перце. Вдигна го към устните си и прошепна някаква дума, толкова тиха, че не я чух. С пет крачки стигна до вратата и остави арбалета до главата на Нубанеца.

— Черен офицер да пази моята пионка. Колкото до теб, момче, ти ще забравиш за граф Ренар.

„Да бе.“

— Насочи отмъщението си където пожелаеш, сподели го със света, пролей малко кръв. Но никога не се връщай тук. Кракът ти да не е стъпил на тази земя. Дори мислите ти да не свръщат насам.

Можех единствено да го гледам. Той се приближи. Коленичи до мен, хвана ме за яката и дръпна лицето ми към своето. Срецнах празните му очи. Усетих как ужасът се надига отново, порой, който да ме отнесе. И по-лошо, усетих студените му пръсти вътре в черепа си, изтриваха спомени, променяха цели.

— Забрави Ренар. Обърни отмъщението си срещу света.

„Ренар ще умре.“

— От... моята... ръка... — Незнайно как устните ми произнесоха думите.

Но той вече бе отнел остротата им, притъпил бе *моята* острота. Не помнех как съм стигнал до тази кула, дори името на стареца не помнех.

Старецът се усмихна. Наведе се да прошепне нещо в ухото ми. Помня дъха му на шията си и вонята на разложение.

После чух думите му и изгубих свят.

Червеи се гърчеха зад очите ми. Нищо от стареца не остана в спомените ми, само дупка, където не можех да погледна. Ренар стана име без тежест, а омразата ми стана дар за всички останали.

Падах в непрогледен мрак, оглушен от собствените си писъци. Нечии ръце се заключиха около гърлото ми, а в мрака моите откриха

гърло, което да стиснат. Хватката се стегна, стегна се още... Писъците затихнаха в съскане, гъргорене, после тишина. Стисках. Ръцете ми се превърнаха в железни куки. Стисках толкова силно, че беше чудо как костите на ръцете ми не се скършиха като сухи вейки.

Падах през непрогледен мрак, през тишина, съществувах само ръцете на моето гърло и гърлото в моите ръце, и гладът за въздух, и оглушителните удари на полудялото ми сърце.

Падах през години. Падах през целия си живот...

Паднах на земята. Ударих се силно. Очите ми се отвориха. Лежах на каменен под. Лилаво лице се пулеше насреща ми, очите — оцъкдени, езикът — подут и изплезен. Дневна светлина се лееше през висок прозорец. Сърцето ми се блъскаше в гръдната кост, сякаш искаше да излезе. Всичко ме болеше. Видях ръце около шията под лилавото лице. Моите ръце. Отпуснах хватката си с цената на гигантско усилие. Побелелите пръсти не ме слушаха.

Болката в мен нарастваше. Имах нужда от нещо, но не можех да го назова. Зрението ми пулсираше в червено, потъмняваше. Вдигнах схванати пръсти към шията си и открих ръце там.

Лицето не ми беше познато. Жена?

Светът се отдалечаваше, болката понамаля.

„Ренар...“ Името изплува отнякъде, а с него почувствах и прилив на сила. Нечии ръце се опитваха да откъснат ръцете на удушвачката от гърлото ми. Сигурно бяха моите ръце, но изобщо не ги чувствах свои. „Ренар!“ Първата глътка въздух изсвири в гърдите ми, все едно съм я всмукал през тънка тръбичка.

Въздух! Имах нужда от въздух.

Задавих се, опитах се да вдишам, но не се получи, гърлото ми беше смазано и въздух не проникваше.

„Ренар.“

Лилавото лице бе на побеляла жена. Не разбирах.

„Ренар. И Корион.“

„Ису!“ Спомних си. Спомних си страха, но той бледнееше пред студената ярост, която ме гореше в момента.

— Корион. — За четирите години след онази вечер в кулата чак сега изричах името му. Спомнил си бях. Спомних си онова, което ми е било отнето, и за пръв път от цяла вечност се почувствах цял.

Намерих сили да се надигна.

Бях в някаква стая в замъка. На пода до някакво легло... Паднал бях от леглото. Докато някаква дъртофела се бе опитвала да ме удуши. Вратата се разтресе. Някой тропаше силно.

— Хана! Хана! — Женски глас.

Незнайно как се изправих, преди вратата да се отвори.

— Катерин. — Гласът ми излезе като врясък през нараненото гърло.

Тя беше. Рошава, но красива. Със зейнала уста, зелените очи — отворени широко.

— Катерин. — Едва успях да прошепна името ѝ, а ми се искаше да викам, да изкрещя сто неща наведнъж.

Вече разбирах. Разбирах играта. Знаех кои са играчите. Знаех какво трябва да се направи.

— Убиец! — каза тя. Извади кама от дрехата си, остра и достатъчно дълга да прониже човек. — Баща ти е знаел какво прави.

Опитах се да ѝ обясня, но думи не идваха. Опитах се да вдигна ръце, но нямах нужната сила.

— Ще довърша онова, което започна той — каза Катерин.

А аз стоях и се дивях безпомощен на красотата ѝ.

41.

При дуел, при единоборство, меч срещу меч, не е изключено да умреш поради недостатъчни умения. Но по-често изходът се решава от късмета, а ако дуелът се проточи — от издръжливостта. Онзи, който пръв се умори, обикновено умира.

Така че в крайна сметка е въпрос на издръжливост. Би трябвало да изписват това на надгробните плочи: „Той се умори.“ Може да не се е уморил чак от живота, но поне се е уморил да го държи изкъсо.

В истинските битки — а повечето битки са истински, за разлика от танцовото изкуство на дворцовите двубои, — именно умората е най-страшният убиец. Мечовете тежат, железни са. Размахваш ли такова парче желязо няколко минути, ръцете ти се сдобиват със собствено мнение относно възможностите си. Дори когато животът ти зависи от това.

Неведнъж ми се е струвало, че да вдигна меча си за още един удар е усилие достойно за Херкулес, но никога не се бях чувствал толкова изцеден, колкото когато заставах лице в лице с ножа на Катерин.

— Копеле!

Огънят в очите ѝ изглеждаше достатъчно разпален да ѝ даде сили за смъртоносния удар.

Загребах в себе си за воля да я спра, но останах с празни ръце.

Хладните оръжия са си страшно нещо, особено ако са опрени в гърлото ти, остри и студени. Сетих се за онази нощ, когато призраците изпълзяха от тресавищата край пътя на мъртвите.

Отблясъкът на светлината по острието на ножа, мисълта как прониква в плътта ти или ти избожда око, да речем... Има разни неща, които да препънат крачката ти. Докато не осъзнаеш какво са. Че са просто начини да загубиш играта. Губиш играта — и какво си загубил? Загубил си играта. Корион ми беше казал за играта. Каква част от мислите ми принадлежеше нему? Каква част от миогледа ми беше мръсотия, отмила се от пръстите на стареца?

Твърде дълго бях плувал в мрака. Играта вече не ми изглеждаше чак толкова важна.

Въглените на силата ми догаряха, но аз все пак вдигнах ръце. Разперих ги широко да приема удара. И се усмигнах.

Нещо се пресегна и задържа ръката ѝ. Видях го в очите ѝ, видях го да се гърчи върху съвършеното ѝ чело, да се бори с гнева.

— Явно баща ми не е уцелил сърцето — успях да прошепна дрезгаво. — Може би твоята ръка, лелю, ще е по-точна?

Ножът потрепери. Зачудих се дали Катерин е рязала живо месо преди.

— Ти... убил си я.

Пръстите на дясната ми ръка се сключиха около нещо — нещо тежко и гладко — на лавицата до леглото.

Катерин сведе очи към лицето на старицата.

Ударих я. Не силно, защото нямах необходимата за това сила, но достатъчно, та вазата в ръката ми да се счупи. Катерин се срина безмълвно.

Лежеше на каменния под в сапфирената локва на роклята си. Сила потече в ръцете ми. Потече в мига, когато тя падна. Сякаш бе развалено заклинание.

„Убий я и ще бъдеш свободен завинаги.“ Познат глас, сух като хартия. Моят или неговият?

Косата скриваше лицето ѝ, кестенява с червеникави отблясъци върху сапфирената дреха.

„Тя е твоята слабост. Изтръгни ѝ сърцето.“

Знаех, че гласът е прав.

„Удуши я.“

Видях ръцете си, бледи върху аленееща шия.

„Вземи я.“ Гласът на шипката. Тръните се плъзнаха под кожата ми и ме дръпнаха да коленича до нея. „Вземи я. Вземи онова, което тя няма да ти даде доброволно.“ Тази теория я знаех.

„Убий я и ще бъдеш свободен.“

Чух ехото на далечна буря.

Косата на Катерин се изсипа като коприна между пръстите ми.

— Тя е моята слабост. — Моят глас, от моите устни. Една малка крачка, още една смърт след многото, и повече нищо нямаше да ме спре. Една малка крачка и вратата към онази бурна нощ ще се затвори

завинаги. Играта ще стане просто игра. А аз ще съм играчът, който ще я спечели.

„Удуши я. Вземи я.“ Гласът на шипката. Пукот в съзнанието. Глух звук, кух. Празнота.

Празно.

Шията ѝ беше топла на пипане. Усещах пулса ѝ под пръстите си.

— Убий я, шипков принце.

Видях думите, изречени от тънки устни в една празна стая.

— Убий я.

Устните помръднаха отново, видях ги. Видях празните очи, втренчени във вечността.

— Убий я.

— Корион!

Ръцете ми се стегнаха за миг около шията на Катерин.

— Ще ти видя сметката, копеле дърто! Идвам! — И дръпнах ръцете си.

Усмивка изкриви тънките устни, изкриви ги свирепо. Зърнах това миг преди видението да се стопи, зърнах празните очи и онази крива усмивка. Моята усмивка.

Той ми е дърпал конците. Местил ме е по дъската. Години наред се бях скитал, напълно забравил за Корион, смятал бях, че решението да пощадя Ренар е мое, убеден бях до дъното на душата си, че това решение е признак на сила и решимост, че съм избрал да заменя празното отмъщение за истинския път към силата. И сега, на прага на смъртта, си бях върнал отнетото. Сам си го бях върнал, или друг ми го беше дал. Погледнах Катерин. Спомних си един ангел в тъмно място. Споменът ме напусна със студени тръпки.

Взех камата на Катерин от пода и се изправих. Оставих момичето там, до дъртата вещица, която бях удушил преди малко.

Вратата водеше към коридор, който познавах — Западния ъгъл. Знаех къде съм. Вдигнах камата към устните си и целунах острието. Граф Ренар и кукловодът, който дърпаше толкова много конци... едно острие щеше да стигне за всички тях.

42.

Брат Родат убиваше трима в гръб за всеки един, когото убиваше лице в лице. Той ме научи как да бягам и да се крия. Страхливците заслужават уважение. Страхливците най-добре умеят да причиняват болка. Не ви съветвам да приклещите страхливец в ъгъла.

— Разкарай се.

— Кой, по дяволите...

— Боже господи! Ти си същата стара торба с брадавици, дето се опита да ме спре и предния път! — Така си беше. Вонята, която ми скочи, щом старчокът отвори вратата, върна спомените целокупно. — Мислех, че баща ми те е обесил или нещо такова.

— Кой...

— Кой съм аз ли, по дяволите? Не ме ли познаваш. И предния път не ме позна. Тогава бях по-нисък, ей толкоз. — Протегнах ръка пред себе си да му покажа. — На мен ми се струва отдавна, но ти си стар човек, а какво са три-четири години за старите? — Поклоних се подигравателно. — Принц Йорг на вашите услуги, или по-скоро на своите си. Последния път си тръгнах оттук с банда престъпници. Сега ми трябва само един рицар. Сър Макин от Трент.

— Требе да извикам стражите — каза той, но не много убедено.

— Защо? Кралят не е издал никакви заповеди за мен. — Последното беше по-скоро догадка, но татко смяташе, че ме е ранил смъртоносно, така че сигурно бях прав. — А и така ще си подпишеш смъртната присъда. Ако пък си мислиш за онзи високия с пиката, преди няма три минути му смазах черепа в стената.

Тъмничарят отстъпи да ми направи път. Същото беше направил и преди четири години, когато дойдох тук с Лундист. Сега обаче аз го фраснах пътьом. Веднъж в корема и втори път по тила, когато се преви

на две. Зачудих се дали да не го довърша с ножа на Катерин, но лошите тъмничари са добра инвестиция в бъдещето, така че се отказах.

Взех му ключовете и тръгнах по коридора, стиснал ножа до бедрото си. Жалко, че мечът ми не беше у мен. Без него се чувствах гол. Мислите ми постоянно се връщаха към липсата му, към непривичната лекота в областта на левия ми хълбок, като език, който упорито ръчка дупката от изваден зъб.

Макин ми беше дал меча в деня, когато ме намери. Като гвардейски капитан, изпратен да търси престолонаследника, той имаше правото да го носи. Оттогава не се разделях с него — семейния меч с острие от Строителска стомана.

Стигнах до стаята за изтезания, където за пръв път бях видял Нубанеца. Масата в центъра беше празна. През зарешетените прозорчета на килиите не надничаха лица. Тръгнах бавно с вдигнат фенер, от килия на килия. В първата имаше труп или почти труп, някакво нещастно създание, от което беше останала само торба кокали. Следващите три бяха празни. В петата открих сър Макин. Седеше с гръб към отсрещната стена, брадясал и мръсен, вдигнал ръка да заслони очите си от светлината на фенера. Не понечи да се изправи. Гърлото ми се стегна болезнено. Не знам защо, но определено се стегна. Гняв изгаряше стомаха ми, горчива болка ме стягаше в гърлото.

— Макин, братко... — казах тихо.

— Ка?... — изграчи той, гласът му изстърга като пукот на нещо счупено.

— Пакхващам пътя, брат Макин. Имам работа на юг.

Пъхнах ключа в ключалката и го завъртях. Малко заяде.

— Йорг? — Влажен стон, като звук от гаргара почти. — Той те уби, принце. Собственият ти баща.

— Ще умра тогава, когато сам реша, че съм готов.

Ключът се превъртя докрай и вратата се отвори. Вонята стана още по-тежка.

— Йорг? — Макин свали ръка. Лицето му беше цялото в отоци и рани. — Не! Ти си мъртъв. Видях те как падна.

— Добре де, аз съм мъртъв, а ти сънуваш. А сега стани, проклет да си, иначе ще те ритам, докато се надрискаш. Макар че, ако се съди по миризмата, някой вече го е направил.

Изглежда, най-после проумя какво му казвам. Понечи да се изправи, вдигна ръка да се опре на стената.

Не се бях замислял в какво състояние ще го намеря. Имах чувството, че баща ми ме е наръгал вчера, но ако се съдеше по брадата на Макин, от сценката в тронната зала бяха минали няколко седмици, ако не и повече.

Той се поизправи, после единият му крак се огъна.

Пристъпих към него.

До замъка на графа имаше стотина мили тежък път през нивята на Анкрат и планинските земи на Ренар. Абсурд беше Макин да го измине.

Рицарят се хлъзна с пъшкане на пода.

— И без това си мъртъв. — Сълзи блестяха в едното му око. Другото беше затворено от оток.

„Играй играта. Жертвай офицера, вземи топа. Рицар за замък.“ Пак онзи сух глас. Толкова дълго го бях слушал, че не знаех мой ли е, или на Корион. Така или иначе, трябваше да оставя Макин.

— Предлагам ти шанс, Макин, един шанс. Това е с два повече, отколкото другите нещастници получават за целия си живот. — Лъчът на фенера се люлееше от стена към стена. — Мъртъв или не, ще те зарежа в тъмницата, освен ако не станеш и не тръгнеш с мен. Вече оставих един човек да умре тук. Човек, когото би трябвало да обичам. Ще зарежа и теб, не се съмнявай.

Той се опита, наистина се опита, пришпорван от страх или нещо друго, но едната му ръка се подгъна, а кракът му се хлъзна в мръсотията по пода.

Обърнах му гръб и си тръгнах. Спрях на два метра от вратата.

— Лундист умря тук. — Говорех твърде високо, което си беше чиста глупост, защото някой можеше да ме чуе. Само си хабях дъха. — На това място. — Ударих с крак по пода. — Оставих го да му изтече кръвта.

Тъмната килия зад мен мълчеше. Нито звук.

Бях пощадил Катерин, но това не ми струваше нищо. С Макин беше друго. Така го бяха пребили, че само щеше да ме забави, ако го вземех със себе си, а точно сега трябваше да действам бързо.

Тръгнах към изхода.

— Не...

„Не му позволявай да те моли.“

— Не... той не умря тук. — Гласът на Макин прозвуча малко по-силно отпреди.

— Какво?

— Бяха го ударили лошо.

Звук от движение в мрака.

— Един удар, и толкоз. Нищо и никаква цицина. Други рани нямаше.

— Лундист е жив?

— Баща ти нареди да го екзекутират, Йорг. — Макин се появи в светлината, опрял ръце в касата. — Задето не успял да те защити, така каза. — Изплю черна хрчка на пода. — Но ако питаш мен, просто не му трябваше учител, щом синът му така или иначе е избягал. Така постъпва кралят. Когато нещо вече не му трябва, го изхвърля.

Успя да се ухили.

— Адски се радвам да те видя, момче.

Погледнах го в очите. Видях как усмивката му угасна, как я заменя несигурност, отражение на моята.

Трябваше да го оставя. Всъщност трябваше да го убия. Да прережа всички нишки.

Не погледнах към ножа си. Никога не сваляй очи от плячката, особено ако плячката е човек като Макин, пък макар и в такова състояние. Но знаех, че ножът е там. Ясно си представях как острието му отразява светлината на фенера. Макин също не погледна към него. Твърде умен бе, за да покаже слабост пред хищника. Решенията ни често се раждат от възможността.

Татко би го оставил. Мъртъв.

Съществото, в което ме беше превърнал Корион, онова оръдие, онази дребна фигурка в играта на тронове, то изобщо не би слязло тук, в тъмницата.

А Йорг? Какво би направил той?

— Аз съм син на баща си, Макин.

— Знам. — Не почна да ме моли. Такъв си беше и за това му се възхищавах. Но пък аз добре избирам фигурите си.

Усещах ножа като нажежено желязо в ръката си. Мразех се за онова, което щях да направя, още повече се мразех заради колебанието. Мразех се заради слабостта си.

Зърнах за миг Нубанеца, само бялото на усмивката му и черното на очите му, които ме следяха, както ме бяха следели неотклонно от деня на срещата ни.

Макин се възползва от този миг. Подкоси ме с ритник. Аз паднах, а той се хвърли отгоре ми с цялата си тежест — беше едър мъж, макар и отслабнал през последните седмици — и притисна главата ми в сандвич между каменния под и юмрука си. И двамата бяхме в лоша форма. Един удар се оказа достатъчен да ме прати там, откъдето бях избягал преди няма и час в стаята на Катерин.

43.

Шекспир твърди, че дрехите правели човека. Подходящите дрехи превръщаха брат Сим ту в голобрадо момче, ту в старец, който е толкова престарял, че не може да държи бръснача.

Като момиче също беше убедителен, макар че тази роля може да бъде опасна в компанията на разбойници и затова прибягвахме до нея само в краен случай, тоест когато нямаше друг начин да стигнем до жертвата си. Младия Сим е трудно да го запомниш. Когато се изгуби от погледа ми за известно време, забравям как изглежда. Понякога си мисля, че от всичките ми братя той е най-опасният.

— Я пак ми го обясни. — Макин се наведе напред на седлото, за да го чуя през дъжда. — Намушка те баща ти, но ние отиваме в замъка на граф Ренар, за да си отмъстиш?

— Да.

— И то не графа ще търсим. Не копелето, което уби майка ти, а някакъв стар шарлатанин?

— Точно така.

— Който ви е взел акъла на теб и Нубанеца малко след като сте избягали от Висок замък? И ви е пуснал да си вървите, без даже да ви поступа?

— Мисля, че направи заклинание на арбалета на Нубанеца — казах аз.

— И да е направил, било е за добро. Онзи арбалет не пропускаше. Нубанеца можеше да спре цяла войска с него.

— Нубанеца рядко пропускаше, вярно е — казах аз.

— И?

— И?

— И не разбирам защо яздим под дъжда на гърба на откраднати кранти право към устата на вълка.

— Около какво се върти светът, Макин?

Той ме погледна, присвил очи срещу влажния вятър.

— Никога не съм имал време за твоите философи, Йорг. Аз съм войник, и точка.

— Добре де, войник си. Около какво се върти светът?

— Около войната. — Отпусна несъзнателно ръка върху дръжката на меча си. — Войната на Стоте.

— А тя около какво се върти, войниче? — попитах.

— Около стотина благородни мъже, които се бият за императорския трон.

— И аз винаги така съм си мислил — рекох.

Дъждът се засили, капките удряха по ръцете ми като ледена градушка. Напред пътят се разделяше и на кръстопътя имаше светлина, три светлини всъщност, три кръпки топла светлина.

— Странноприемница — казах и изплюх дъжд.

— А ние какво, не се ли бием за императорския трон? — упорстваше Макин. Поддържаше темпото, макар конят му да се пързеляше в калта по края на пътя.

— Тук убих Прайс — казах. — Пред онази странноприемница. По онова време се казваше „Трите жаби“.

— Прайс?

— Баткото на Малчо Райчо. Не го познаваш. В сравнение с него Райк е истински джентълмен.

— А, да, сещам се. Чувал съм братята да разказват за това около огъня. Не в присъствието на Райчо, естествено.

Стигнахме хана. Ако се съдеше по табелата, още го наричаха „Трите жаби“.

— Бас ловя, че не са ти разказали подробностите.

— Разбил си му черепа с камък, нали? Знаеш ли, май не беше от любимите им истории.

— Двамата с Нубанеца се връщахме от замъка на Ренар. По целия път мълчахме. На мен Корион ми беше разбъркал главата, все едно имах черна дупка зад очите си. Не очаквахме да срещнем братята

тук. Срещата ни беше за седмица по-рано и в другия край на Анкрат. Но аз бях настоял Нубанеца да си изпълни даденото обещание и вместо към уговореното място, тръгнахме към замъка на Ренар. Така или иначе, заварихме ги тук. Двайсетина коня край пътя, а пламъците тъкмо започваха да облизват сламения покрив. Бърло седеше при ей онова дърво и си общуваше с буренце бира. Сим гонеше едно прасе и размахваше брадва. И тогава се появи Прайс, наведе се да излезе през вратата, а около него бълваше дим. Приличаше на дявол, честно. Влачеше ханджията за врата. Не го душеше, между другото, просто си го влачеше с една ръка. И значи ме видя и откачи. Блъсна ханджията в касата на вратата и мозъкът на оня се разтече. А Прайс само ме гледаше втренчено. „Ах, ти, копеленце дребно, ще те разпоря.“ Каза го, без да повишава глас, но всички братя го чуха. С Нубанеца бяхме на трийсетина метра от него, а все едно ми го изсъска в ухото. „На бас, че с тоя голям арбалет можеш да го заковеш между очите“ — рекох на Нубанеца. А той ми вика: „Не.“ Ама го каза с онзи сух глас, дето го познавах. „Трябва да те видят как го правиш ти“ — така ми каза. Прайс се приближи, без да бърза. Не си правех илюзии, че мога да го спра, но да избягам и дума не можеше да става, така че реших да си пробвам късмета. Взех един камък от земята. Гладък. Пасна ми в ръката, като да го бяха правили за мен. „Давид е имал прашка“ — вика ми Прайс. Усмивнат такъв, ама усмивката му — гадна. „Голиат е бил много силен, затова“ — ужилих го аз. Прайс вървеше бавно, обаче ония трийсет метра свършиха за нула време. „Какво си се ядосал толкова? — питам го. — Нубанеца ли ти липсваше?“ Така де, реших поне да разбера защо ще ме убиват. „Щото...“ — почна той и млъкна. Смути се нещо, погледът му празен и втренчен, сякаш се опитва да види нещо, ама не може. Възползвах се от момента и хвърлих камъка. С такъв камък не можеш да пропуснеш. Ударих го в дясното око. Много силно. Дори чудовище като Прайс забелязва такива неща. Нададе вой, ужасен. Честно, Макин, и ти щеше да напълниш гащите, ако го беше чул как реве и ако знаеш, че ти е вдигнал мерника. И значи, клекнах аз и зашарих с ръце по земята. Намерих още два камъка, идеални като първия. Прайс продължаваше да скача на място и да вие, притискаше с ръка окото си, а между пръстите му течеше нещо гадно. „Хей, Голиат!“ — ревах аз. Това му привлече вниманието. Замахнах и хвърлих втория камък. Уцелих го в лявото око. Той ревна като див звяр и хукна

към мен. Метнах третия камък, той му строши зъбите и заседна в гърлото му. Едно ще ти кажа, Макин, никой не може да хвърля така. Не беше въпрос на късмет, нито на умения, беше невъзможно, но въпреки това се случи, при това не веднъж, а три пъти. И след това съм хвърлял камъни, но никога така. Както и да е, отстъпих аз настрана, той ме подмина и след още десетина метра падна на земята и взе да се дави. Третият камък беше стигнал чак до трахеята му. Взех най-големия камък, който можех да вдигна от онзи зид ей там, онзи със сухия градеж, и тръгнах към него. Сигурно и без моя помощ щеше да си умре, от задушаване. Вече беше посинял, сещаш се, като обесените. Но аз предпочитам да не рискувам. Та значи дави се той, сляп като къртица. И вони, щото се е изпуснал и прочие. Направо ми дожаля за тъпото копеле. Мислех, че ще трябва да го ударя няколко пъти, но черепът му хлътна още при първия удар.

Макин се смъкна от седлото и потъна до глезени в калта.

— Хайде да влезем.

Вече не усещах дъжда и лошото време. Беше ми горещо, като в деня, когато убих Прайс. Усещах гладката повърхност на първите три камъка и грапавините на последния, с който бях сложил края.

— Корион е насочвал ръката ми тогава. А Сагеус е насъскал Прайс срещу мен, сигурен съм. Баща ми си мисли, че сънният вещер му служи, но не е така. Сагеус е разбрал, че Корион ме е хванал на въдицата си, разбрал е, че губи наследника на своята нова пионка, затова е заразил сънищата на Прайс и е раздухал омразата му към мен. Не е било нужно да я раздухва много. Те играят с нас, Макин. Ние сме фигури на дъската им.

Макин се усмихна през раните си.

— Всички сме фигури на нечия дъска, Йорг. — Тръгна към вратата на странноприемницата. — Самият ти често си ме разигравал.

Последвах го в топлата смрад на хана. В огнището имаше само едно дърво, което припукваше и изпускаше повече дим, отколкото топлина. На тезгяха седяха десетина. Местни хора, ако се съдеше по вида им.

— А! Вонята на мокри селяци. — Метнах подгизналата си наметка на най-близката маса. — Нищо не може да се сравни с нея.

— Бира! — Макин си дръпна едно столче пред тезгяха. Мястото около нас бързо се опразни.

— И месо — добавих аз. — Крава. Когато за последно бях тук, ядохме печено куче, а ханджията умря. — Беше си вярно, макар и не в този ред.

— И казваш — подхвана ме отново Макин, — че при първата ви среща този Корион само щракнал с пръсти и вие с Нубанеца сте се гътнали. Каква е гаранцията, че и сега няма да щракне с пръсти?

— Май никаква.

— И най-заклетият комарджия не залага при такива ниски шансове, принце. — Макин взе две стъклени халби от девойчето, което сервираше. Халбите се бяха запотили, а през ръбовете им преливаше пяна.

— При първата ни среща бях малък и глупав — казах аз. — Сега е различно. Сега дори Сагеус си строши зъбите в мен.

Макин отпи дълга глътка.

— А има и друго — продължих. — Нещо, което взех от некроманта. — Още усещах горчиво-киселия вкус на сърцето му. Надигнах халбата. — Отхапах си хапка и малко магия с нея, Макин. Каквото и да тече във вените на мъртвата кучка, дете видя сметката на Нубанеца, и на момиченцето, дете се влачеше с чудовищата, онова, дете ѝ даваше светлината... е, сега и аз имам искрица от него.

Макин изтри пяната от мустака, който му беше пораснал в тъмницата на Висок замък. Успя да изрази съмненията си с едва доловимо повдигане на вежда. Вдигнах си ризата. Е, ризата не беше точно моя, а нещо, в което ме бяха облекли, докато съм берял душа. Изборът, предполагам, е бил на Катерин. Тънка черна линия пресичаше гладките ми гърди там, където се беше забил ножът на татко. Други черни линии, като вени, започваха от раната и пълзяха към ребрата и гърлото ми.

— Баща ми може да е всякакъв, но знае как да намушка човек смъртоносно — казах. — Трябваше да съм умрял.

44.

Наричат го Призрачния замък. Когато яздиш към него от долината привечер и слънцето залязва зад кулите, разбираш защо. Замъкът излъчва класическа притаена злост. Високите прозорци са тъмни, градчето пред портите тъне в сенки, знамената висят безжизнени. Навява мисли за оглозган череп. Но без веселяшката усмивка.

— И какъв е планът? — попита Макин.

Ухилих се. Пришпорихме конете нагоре по хълма и подминахме каруца, която скърцаше, натоварена с бъчви.

— Изглежда, ще има турнир — продължи Макин. — Това добре ли е, или зле?

— Значи идваме точно навреме, за да си премерим силите, не мислиш ли? — От известно време се опитвах да различа флагчетата на шатрите, които обточваха източната страна на турнирното поле. — Но засега май ще е по-добре да останем инкогнито.

— Та, за плана...

Прекъсна го тропот на приближаващи копита.

Погледнахме през рамо. Плътна група конници скъсяваше бързо разстоянието, петима или шестима, водачът им брониран от глава до пети. Хвърляха дълги сенки след себе си.

— Хубава турнирна броня — казах и обърнах крантата си напреки на пътя.

— Йорг... — Явно на Макин не му беше ден да си довършва изреченията.

— Направете път! — ревна с цяло гърло водачът на конниците, но аз се престорих, че не съм го чул.

— Направете ни път, селяндури! — И вместо да ни заобиколи, спря. Другите петима ездачи спряха до него — домашна гвардия с плетени ризници и запенени коне.

— Селяндури? — Знаех, че видът ни не е особено лъскав, но пък селяндури? Пръстите ми се затвориха около празнината, където

липсваше мечът ми. — И на кого се очаква да направим път, моля? — Познал бях цветовете им, но бях в настроение да се заяждам.

Пръв се обади мъжът вляво от рицаря:

— Сър Алейн Кеник, наследник на Кеник, рицар на дългата...

— Да, да. — Вдигнах ръка да го спра. Мъжът млъкна и ме зяпна със светлите си очи изпод ръба на железния си шлем.

— Наследник на баронство Кеник. Син на позорно тлъстия барон Кеник. — Потърках брадичката си. Надявах се мръсотията там да мине за четина. Дневната светлина угасваше, а това работеше в моя полза. — Но това са земи на Ренар. Мислех, че хората на Кеник не са добре дошли тук.

Алейн изтегли меча си — четири стъпки Строителска стомана, която отрязва кървава филийка от залеза.

— Няма да ме разпитва някакво селянче наред пътя, ясно? — Гласът му беше писклив. Рицарят вдигна забралото на шлема си, после хвана юздите.

— Чух, че баронът и граф Ренар са изгладили различията си след смъртта на Маркрос — каза Макин. Знаех, че вече е хванал крепко млатилото, което бяхме наследили заедно с конете. — Барон Кеник оттеглил обвиненията си, че Ренар стои зад опожаряването на Мабертон.

— Всъщност Мабертон го опожарих аз — казах. Не беше докрай сигурно обаче. Моята ръка бе хвърлила факлата, по това нямаше спор. Навремето ми се стори добра идея. Но чия е била идеята, като се замислиш? Вероятно на Корион.

— Ти? — изсумтя Алейн.

— Имам пръст и в смъртта на Маркрос — добавих. Не го изпусках от поглед и бавно приближавах коня си към неговия. Без оръжие и броня едва ли представлявах заплаха за когото и да било.

— Аз пък чух, че принцът на Анкрат разбил войската на Маркрос само с десетина мъже — обади се Макин.

— Не бяха ли дванайсет, сър Макин? — попитах с най-сладкия си дворцов глас. Държах под око Алейн, а на хората му не обръщах внимание. — Не, десет по-скоро. Няма значение. Сегашното съотношение на силите по ми допада.

— Какво... — Алейн взе да поглежда към живия плет от двете страни на пътя, да не би там да дебне някой.

— Тревожиш се за засада ли, Алейн? — попитах. — Мислиш, че принц Йорг Анкрат и капитанът на бащината му гвардия не мога сами да оправят шест псета от кучкарника на Кеник?

Каквото и да си мислеше Алейн, ясно бе, че хората му са се наслушали на истории за Норлес. Чували бяха за Лудия принц и неговите диви разбойници. Чували бяха как окъсани воители изскачат от руините, бият се като бесни и разбиват далеч по-многоброен враг.

Нещо изръмжа в сумрака отдясно. И да бяха имали някакви съмнения хората на Алейн, че в сенките ги дебнат бандити, този звук — навярно от някакво животно, излязло да си търси храна — ги убеди в обратното.

— Атака! — ревах на несъществуващите си другари, метнах се от седлото и съборих Алейн от коня му.

Алейн загуби желание да се бие веднага щом се плъснахме на отгъпаната трева, което беше добре, защото от удара останах без въздух. Набих му една глава и пред очите ми затанцуваха звезди.

Чух млатилото на Макин, последвано от тропот на отдалечаващи се копита. Измъкнах се изпод тежката броня на Алейн и се надигнах с мъка.

— Давай да се махаме, Йорг — каза Макин. — Бързо ще се сетят, че двамата с тебе сме сами и никой не дебне в храстите.

Намерих меча на Алейн, вдигнах го и казах:

— Няма да се върнат.

Макин ме изгледа намръщено.

— Май мозъкът ти се е размътил. Така става, като набиваш глава на рицар с шлем.

Вдигнах ръка към челото си. По пръстите ми остана кръв.

— Имаме Алейн. Заложник или труп. Не знаят кое от двете.

— На мен ми изглежда умрял — каза Макин.

— Счупил си е врата, като гледам. Но не е там въпросът. Въпросът е, че сега хората му имат други грижи, а именно как да подсигурят собственото си бягство. Ясно им е, че няма никакъв шанс да им го върнем цял и невредим. Няма да се върнат в Кеник, гарантирам ти. А и в Призрачния няма да ги посрещнат с разтворени обятия. Наясно са, че Ренар не би искал да има нищо общо с това.

— И сега какво?

— Ще го махнем от пътя. Онази каруца с бирата приближава — казах и хвърлих поглед към пътя зад нас. — Метни го на коня му. Ще го откараме в нивата ей там.

Притъмня съвсем, докато свалим бронята му сред пшеницата, още мокра от следобедния дъжд. Бронята му вонеше, защото Алейн се беше изпуснал, но ми пасваше добре, освен на кръста, където беше възширочка.

— Какво ще кажеш? — Поизправих се, та Макин да ми се възхити.

— Нищо не се вижда.

— Добре изглеждам, повярвай ми. — Изтеглих наполовина меча, после го плъзнах обратно в ножницата. — Но мисля да пропусна двубоите.

— Много мъдро.

— Виж, в голямото меле ще се включа. Граф Ренар лично връчва наградата на победителя!

— Това не е план. Това е начин да се самоубиеш, при това толкова глупав, че в кръчмите ще ти се смеят сто години и отгоре — каза Макин.

Задрънчах назад към пътя, повел коня на Алейн.

— Прав си, Макин, но времето ми изтича.

— Може пак да хванем пътя. Да посъберем злато и да се установим някъде далеч, където никой не е чувал за Анкрат. — Имаше копнеж в очите му. Макин май наистина си мечтаеше за тих живот на село.

Ухилих се.

— Времето може и да ми изтича, Макин, но сега определено не е време за тичане. Няма да бягам нито сега, нито никога.

Потеглихме към Призрачния замък. Бавно. Рано ми беше да се появя на турнирното поле. Нямахме шатра, която да разпънем, а цветовете на Кеник неизбежно щяха да привлекат повече внимание, отколкото можеха да понесат актьорските ми умения.

Докато приближавахме постройките около крепостната стена, ни застигна странстващ рицар. Настигна ни и дръпна юздите на коня си.

— Добра стига, сър?... — Прозвуча ми задъхан.

— Алейн от Кеник — отвърнах любезно.

— Кеник? Мислех, че...

— Вече сме съюзници с Ренар. Направо сме си първи дружки.

— Радвам се да го чуя. Човек има нужда от приятели във времена като тези — каза рицарят. — Аз към сър Келдон, между другото. Идвам за турнира. Граф Ренар плаща щедро на победителите.

— И аз така чух.

Сър Келдон подкара коня си редом с нашите.

— Добре е, че равнините останаха зад гърба ми. Направо гъмжат от съгледвачи на Анкрат.

— Анкрат? — Макин не успя да прикрие тревогата си.

— Не сте ли чули? — Сър Келдон хвърли поглед през рамо в нощта. — Говори се, че крал Олидан събира войските си. Никой не знае къде ще удари, но Горски страж вече се придвижва. Ако питате мен, повечето са там някъде! — И посочи зад гърба си. — А знаете какво сториха те на Гелет! — И прекара красноречив пръст през гърлото си.

Стигнахме до кръстопътя в средата на градчето. Сър Келдон обърна коня си наляво и попита:

— Вие не сте ли за турнира?

— Не. Първо трябва да се представим на графа — отвърнах и кимнах към замъка. — Късмет утре.

— Благодарско.

Изчакахме го да се отдалечи.

Обърнах коня на Алейн обратно към нивите.

— Нали уж щяхме да се представяме? — попита Макин.

— Точно това ще направим — отвърнах и пришпорих коня си. — Ще се представим на Кодин, командир на Горски страж.

45.

Обичам планините, винаги съм ги обичал. Големи камъни със собствено мнение, които стърчат, където никой не ги иска, и ти се пречкат в краката. Страхотни са. Изкачването им е друга работа обаче. Него го мразя.

— Какъв, по дяволите, беше смисълът да крада кон, щом трябва да го влача за юздата по всяко баирче, дето ни се изпречи?

— Не бих го нарекъл баирче, Йорг. Скалиста стръмнина по-скоро — отвърна Макин.

— Сър Алейн е виновен. Може ли да си избере толкова смотан кон? Да си бях задържал крантата по-добре.

Отговори ми накъсаното дишане на Макин.

— Един ден ще навестя барон Кеник да му се оплача от тъпия му син — рекох.

В същия миг под крака ми се обърна камък и аз паднах. Малкото броня, която още носех по себе си, издрънча.

— А сега полека, щото три лъка са се премерили във всеки от вас. — Гласът дойде от високото, където луната омесваше сенките на големи и малки скали.

Макин се изправи бавно и ме заряза сам да се надигам с бронята и прочие.

— Доколкото чувам, сте анкратци — казах достатъчно високо, за да ме чуят хората в засада, които и да бяха. — Ако ви напират отвътре да застреляте някого, бих предложил на вниманието ви този тук кон, който е голяма мишена и на всичкото отгоре е абсолютна кранта.

— Оставете си мечовете.

— Имаме си само един, общ — отвърнах аз. — И честно казано, не ми се ще да се разделям с него. Тъй че хайде да забравим за това и да се отправим мирно и кротко към капитана на Горски страж, става ли?

— Оставете си...

— Да, да, чухме. Минутка само. — Изправих се в целия си ръст и се позавъртях с надежда да уловя нещичко от лунния светлик. — Принц Йорг съм. Бутнах последния ви капитан във водопада. А сега ме заведете при Кодин, преди да съм загубил пословичното си търпение.

Постигнахме разбирателство и скоро двамина поведоха коня на Алейн, а трети ни осветяваше пътя с фенер.

Заведоха ни в лагер на миля-две по-нататък — петдесетина стражи се бяха наврели в една кухня току под билото на някакво възвишение. Хълма Брот, както обясни водачът на патрула. Добре беше, че някой има представа къде се намираме.

Патрулът си размени уговорени подсвирквания с постовите, преди да ни въведе в лагера. Самият лагер тънеше в мрак, което беше разумно, предвид че се намирахме на няма и десет мили от Призрачния.

Запрепъвахме се в спящи мъже на път към палатките, опънати за командването.

— Я дайте малко светлина тука! — Вдигнах достатъчно шум да събудя спящите. Един принц има право на подобаващо посрещане, дори ако сам трябва да надуе фанфарите. — Леле! Ренар дори не знае, че сте пресекли границата. Тоя тъпак организира турнир под стените на замъка си, за бога!

— Размърдайте се!

Познах гласа.

— Кодин! Най-последно!

Грейнаха фенери, като светулки в нощта.

— Баща ви настоя, принц Йорг. — Капитанът на Горски страж излезе от малката си палатка. Лицето му беше сериозно, без следа от усмивка. — Прати ме да му донеса главата ви, само нея.

— Може ли аз да я отрежа? — Райк се изстъпи в светлината на фенерите и както винаги, ми се стори по-голям, отколкото го помнех.

Мъже се разстъпиха и Горгот се появи от сумрака, по-голям и от Райк. Ребрата му стърчаха от гръдния кош като пръсти на костелива ръка.

— Черни принце, време е да платиш сметката.

— С главата си? — Сложих ръка на гърлото си. — Мисля да си я запазя, благодаря. — Обърнах се и видях Бърло Дебелака, нагребил по един самун във всяка ръка.

— Мисля, че приключих с опитите си да умилостивя крал Олидан — продължих. — Всъщност вече не ми се чака някой да умре по свое усмотрение. Следващата ми победа ще е за самия мен. Следващото съкровище, което спечеля, ще остане в моите ръце и в ръцете на онези, които ми служат.

Горгот не сваляше очи от мен. Малкият Гог надничаше от сенките зад гиганта. Елбан и Лъжеца разбутаха съгъстващия се кръг войници.

— И к'во ще да е туй съкровище, Йорх? — попита Елбан.

— Ще го видиш, когато изгрее слънцето, старче — отвърнах. — Смятам да превзема Ренарските възвишения.

— Аз викам да го вържем. — Райк надвисна над мен. — Ще има награда за главата му. Принцова награда, братко! — Засмя се на собствената си шега и старата рибена кост в гърлото му изхъхри по познатия начин: „хър! хър! хър!“.

— Като спомена „братко“, се сещам за Прайс, бог знае защо. Той ти беше брат, нали? — казах, обърнат с гръб към него. — Сигурно защото с Макин спряхме в „Трите жаби“ онзи ден и се сетихме за него.

Това пресече смеха му.

— Няма да ви лъжа, че ще е лесно. — Завъртях се бавно, като спирах поглед на всяко лице в кръга. — Ще отнема земята на Ренар и ще я направя свое кралство. И мъжете, които ми помогнат в това начинание, ще станат мои доверени рицари.

Открих Кодин в тълпата. Беше довел братята при мен, вярно, но това още не отговаряше на въпроса докъде е готов да ме последва. Кодин не беше от лесно предсказуемите хора.

— Ти какво ще кажеш, командире? Мъжете от Горски страж ще последват ли още веднъж своя принц? Ще пролеете ли кръв в името на отмъщението? Ще потърсите ли сметка за убийството на майка ми, кралицата? За брат ми, който щеше да седне на анкратския трон, ако аз паднех в бой?

Кодин не помръдваше, само треперливата светлина на фенерите хвърляше игриви сенки по лицето му. Накрая, след дълго мълчание, каза:

— Видях Гелет. Видях Червен замък и слънцето, което стопи планината. Забележителни фойерверки.

Мъжете в кръга взеха да кимат одобрително. Кодин вдигна ръка.

— Ала един крал се познава по приближените му. Един крал трябва да бъде пророк в родната си земя — каза високо.

Не ми харесваше накъде е тръгнал.

— Стражът ще ви служи, ако тези... ваши братя ви останат верни, след като им обясните какъв риск върви с верността им — добави той. През цялото време ме гледаше в очите, погледът му спокоен и нетрепващ.

Описах още половин кръг, докато пред погледа ми не попадна Райк. Толкова беше голям, че изпълни полезрението ми, очите ми бяха на едно ниво с гърдите му. Вонеше отвратително.

— За бога, Райк, смърдиш като купчина тор, че и по-зле.

— К'во? — Райк сбърчи чело и посочи Кодин. — Той рече, че трябва да спечелиш братята за каузата. А туй значи да спечелиш мен! Щото сега братята правят к'вото аз им кажа. — Ухили се и в устата му лъснаха празнините, които бях оставил там в подземията на връх Хонас.

— Казах, че няма да ви лъжа. — Разперих ръце. — Приключих с лъжите. Вие сте мои братя. Онова, за което ви моля, ще покоси мнозина от вас. — Свих уж замислено устни. — Не, няма да ви моля за това.

Райк се намръщи още повече.

— За к'во нема да ни молиш, лисицо дребна?

Опрях два пръста в гърдите си.

— Намушка ме собственият ми баща, Малчо Райчо. Ето тук. Как да останеш безразличен след нещо такова? Сега гледам на света по различен начин. Затова ти поведи братята, хванете отново пътя. Счупете няколко глави, изпразнете някоя и друга бъчонка бира и нека ангелът, дето бди над бандитите, напълни ръцете ви със сребро.

— Искаш да си тръгнем? — попита Райк.

— Лично аз бих тръгнал към Конски бряг — отвърнах. — Натам. — И посочих.

— А ти к'во ще праиш?

— Аз ще тръгна с капитан Кодин. Току-виж съм се спогодил с баща си.

— Ше се спогодиш друг път! — Райк фрасна Бърло по ръката, нищо лично, просто вродената му агресивност беше прекипяла. — Всичко си планирал ти, копеленце дребно. 'Се т'й правиш, блъфтираш,

а асата си ги скрил некъде. Ние ще газим в калта към Конски бряг, а ти ще го раздаваш крал тука, ще пиеш от златна чаша и ще си бършеш задника с коприна. Оставам и нема да те изпусна от очи, докато не си зема к'вото ми се полага.

— Казвам ти го като брат, нищо че си грозна торба с фъшкии, Райк. Тръгвай, докато още имаш тази възможност.

— А, не, пич — рече Райк и се ухили победоносно.

Отказах се да го убеждавам.

— Хората на Кодин не могат да припарят на турнира. Но боклуци като нас се мъкнат по всякакви събори, надушват къде има кръв, пари и жени. Братята могат да се смесят с навалицата на турнира и никой няма да им обърне внимание. Когато ударя, от вас искам да удържите ситуацията, докато Горски страж се придвижи. Искам да удържите портите на Призрачния. Ще трае броени минути, но това ще са най-кървавите минути, които сте виждали, гарантирам ви.

— Ше удържим — каза Райк.

— Ще удържим. — Макин вдигна млатилото си.

— Ше удържиме! — ревноха Елбан, Бърло, Лъжеца, Роу, Кент Червения и другите десетина братя, които ми бяха останали.

И тогава се обърнах отново към Кодин и казах:

— Може и да удържат.

46.

— Сър Алейн, наследник на баронство Кеник.

И ето ме мен, пришпорил в умерено темпо коня си, навлизам в турнирната арена да заема отреденото ми място под акомпанимента на вяли ръкопляскания.

— Сър Аркъл, трети син на лорд Мерк — изкънтя отново гласът на викача.

Сър Аркъл ме последва на арената с боздуган в ръка. Повечето от участниците в голямото меле бяха въоръжени с някакъв вид отварачка — брадви, боздугани, млатила, все инструменти за отваряне на броня или за трошене на костите под нея. Когато се биеш с човек, който е брониран от главата до петите, обичайната тактика е да го млатиш с нещо тежко, докато не го осакатиш почти до смърт, и после да го избавиш от мъките му, като го ръгнеш с нож в пролуката между нагърленика и нагръдника или в прореза за очите.

Аз пък имах меч. Мечът на Алейн по-точно. И да е имал друго оръжие, по-подходящо за мелето, то беше останало при ескорта му, а той, както знаем, избяга.

— Сър Джеймс от Хей.

Едър мъж с очукана броня, тежка брадва и пика за пронизване на метал.

— Уилям от Бронд. — Висок, с ален глиган на щита и млатило с шипове.

Продължаваха да прииждат. Тринайсет на брой. Накрая всички се подредихме на арената. Късметлийско число. Рицари от различни земи, нагиздени за война. Мълчаливи, ако не броим тихото цвилене на конете.

В другия край на арената, в сянката на замъка — пет реда пейки, в центъра им — стол с висока облегалка, драпиран с цикламеното на империята.

Граф Ренар стана. Корион седеше на пейка до него, невзрачна фигура, която привличаше погледа както магнитът привлича желязо.

От двеста стъпки разстояние не различавах лицето на Ренар, виждах само блясъка на очите му под златната диадема и дългата тъмна коса.

— Начало! — Ренар вдигна ръка, после я спусна рязко.

Един рицар пришпори коня си към мен. Не бях запомнил името му. Не го бях чул дори — след първите няколко се бях разсеял.

Наоколо ми мъжете вече се сражаваха. Видях Уилям от Бронд да сваля ездач с млатилото си.

Моят човек имаше боздуган със заострени ръбове и го стискаше здраво, а стоманената му ръкавица беше излъскана до блясък. Препускаше към мен с боен вик, изпънал боздугана назад за удар през глава.

Изправих се на стремената и се наведох напред, протегнал максимално ръка пред себе си. Мечът на Алейн намери пролука в перфорираното забрало на противника.

— Предаваш ли се?

Рицарят не каза нищо и аз го оставих да падне от коня си.

Друг рицар се озова близо до мен — изобщо не ме поглеждаше, зает беше да отстъпва пред вилнеещия сър Уилям.

Броните имат пролука отзад, точно под бъбреците. Хубавите брони включват плетена ризница, която да защитава жизненоважните органи, които иначе остават открити между нагръдника и седлото. Въпросният рицар разполагаше с въпросната ризница. Само че плетената ризница не е пречка за Строителска стомана във вид на меч и в комплект с малко физическа сила, която да я приведе в целенасочено действие. Рицарят се строполи на земята с изражение на смътна изненада и аз се озовах лице в лице с Уилям.

— Алейн! — Викаше така, сякаш е получил куп подаръци за Коледа посред лято.

— Знам. И аз го намразих от пръв поглед — казах и вдигнах забралото си.

Проблемът с млатилата е, че трябва постоянно да ги въртиш. Важно нещо, за което сър Уилям забрави, когато видя насреща си непознато лице. Използвах момента да пришпоря коня на Алейн и животното се оказа достатъчно бързо. Аз пък се оказах достатъчно умел да ръгна четири стъпки наточена стомана през гарда на сър Уилям.

Не е прието турнирите да се превръщат в клане. Вярно, големите мелета рядко минават без някоя и друга жертва, но смъртта обикновено настъпва с няколко дни закъснение и под ножовете на хирурзите. Целта е да събориш противника си от коня или да го зашеметиш, докато още е на седлото. Няколко счупвания и множество синини и отоци са обичайната утешителна награда, която си делят загубилите участници. Ако някой рицар се развилнее прекомерно, скоро след мелето бива навестен от приятелите и роднините на своя противник, като срещата с тях по правило е крайно неприятна.

Аз, разбира се, гледах на нещата по различен начин. Колкото по-малко въоръжени мъже останеха годни за бой след турнира, толкова по-добре. Освен това меч с широко острие като моя не е оръжие, с което да млатиш противника, докато се предаде. Направен е да убива, и точка.

Следващият мераклия беше сър Аркъл — повали противника си и препусна към мен почти от другия край на турнирното поле. Стопяваше бързо разстоянието, а боздугана въртеше с пестеливи движения и в почти пълен синхрон със стъпката на коня си. Изглеждаше ми притеснително опитен.

Ако при гледката на едър боен кон, който препуска към теб с развята грива, не изпитаеш поне отчасти желанието да си вдигнеш чукалата и да побегнеш, значи си труп. Такова чудо не можеш го спря. Петстотин килограма мускули и кости, пот и пръхтене, устремили се в галоп да те смажат.

Миг преди сър Аркъл да се изравни с мен, аз се търколих от седлото. Не се наведох. Това той го очакваше. Не, аз буквално паднах. И да, болеше. Но не толкова, че да не забия меча на Алейн нейде в миш-маша от препускащи крака, профучали край мен.

Това е друго, което не е прието да се прави на турнир. На турнир се целиш в ездача, а не в коня. Обучените бойни коне са безобразно скъпи и съсипеш ли такова животно, собственикът му със сигурност ще дойде да ти потърси сметка. Висока сметка.

Надигнах се с ругатни и оплескан с конска кръв.

Сър Аркъл лежеше под жребеца си, мъртвешки тих и непомръдващ, за разлика от животното, което се мятеше и цвилеше от болка.

Много животни понасят мълчаливо тежки наранявания, но решат ли да се оплачат, шумът е грандиозен. Ако сте чували писъците на заек, когато го колят, значи сте наясно каква врява може да вдигне дори толкова едно дребно създание. Наложих се да замахна два пъти, преди конят на Аркъл да млъкне, и още два пъти, за всеки случай, с което главата се отдели от тялото.

Докато приключих с това, се бях превърнал в Червения рицар от приказките — бронята ми лъщеше яркочервена от артериална кръв. Вонята на битката се беше набила дълбоко в ноздрите ми, воня на кръв и лайна, усещах я в устата си — солена и сладникава.

Малцина бяхме останали на турнирната арена. Сър Джеймс се биеше с мъж в огнено-бронзова броня в другия край на полето сред нападали рицари. Малко по-близо до мен един спешен рицар с боен чук току-що бе проснал противника си. И това бяхме.

Онзи с чука закуцука към мен. Металните пластини на едното му коляно бяха изкривени и стържеха при всяка крачка.

— Предай се.

Не помръднах. Дори не вдигнах меч си.

Миг на мълчание. Чувахе се само далечният трясък на оръжия откъм сър Джеймс и неговия противник. И тихото кап-кап на кръвта, която се стичаше по бронята ми.

Онзи с чука отпусна оръжието си.

— Ти не си Алейн Кеник.

Обърна се и закуцука към бялата шатра с лечителите.

Искаше ми се да тръгна след него и да се сбием. И много сериозно се чудех дали удар с чук между очите не е по-приемлива перспектива от тази отново да застана лице в лице с Корион. Струваше ми се невъзможно старецът да е останал в неведение за появата ми, невъзможно бе празните му очи да не са прозрели през бронята на Алейн. Погледнах към пейките — сега бях по-близо до тях, отколкото в началото. Корион ме гледаше, всички ме гледаха, но именно Корион ми бе дал силата да победя брат Прайс, пак той ми нашепваше откъм шипката, той бе тровил всеки мой ход, дърпал ми беше конците в услуга на някакви свои, неведоми цели. Възможно ли беше той да ме е довел тук, на този турнир, в този момент, като опитен кукловод, който насочва марионетката си?

Сър Джеймс от Хей сложи край на размислите ми. Смъкна се от коня си — навярно беше забелязал моето безобразно отношение към ездитните животни — и тръгна към мен с решителна крачка. Слънчевите лъчи си открадваха по някой блясък от очуканите пластини на бронята му. Тежката му брадва се беше потрудила добре днес. По пиката му имаше кръв.

— Много си страшен бе — казах му.

Той заобиколи мълчаливо коня на Аркъл и продължи към мен.

— Не си по приказките, а? — попитах.

— Предай се, момче — каза той. — Имаш един-единствен шанс.

— Виж, според мен почти никога нямаме възможност за избор, та какво остава за шанс. Съветвам те да прочетеш...

Той нападна, брадвата му разсече въздуха със свистене. Успях да блокирам, но мечът ми се изметна, аз го изпуснах, а от сблъсъка дясната ми ръка изтръпна безчувствена. Обратният му замах беше чудовищен и едва не ми отнесе главата. Аз се люшнах настрани, разминах се на косъм с острието, после залитнах назад.

Сър Джеймс запъна крака в земята, готов за последния удар. И тогава разбрах как се чувства кравата пред касапина. Възможно е неведнъж да съм словоблудствал за страха, дето сечал като нож и прочие, но когато се озовах с празни ръце пред компетентен касапин като сър Джеймс, изведнъж открих достойнствата на здравословния страх. Не исках да свърша тук, посечен пред крециящата тълпа, заклан пред непознати, които не знаеха дори името ми.

— Чакай!

Но той не почака, разбира се. Тръгна към мен и замахна за удар. Аз отстъпих заднишком и ако не се бях спънал, сър Джеймс щеше да ме разполови. Е, може би не докрай, но в достатъчна степен. Озовах се по гръб на земята и без въздух в дробовете, а инерцията издърпа сър Джеймс още две стъпки напред. Дясната ми ръка — опипваше трескаво за опора — напипа дръжката на захвърления боен чук. Значи късметът не ме беше изоставил напълно.

Замахнах и уцелих коляното на сър Джеймс изотзад. Чу се задоволително хрущене и рицарят се свлече на земята, като пътьом наруши мълчанието си.

За жалост, сър Джеймс не беше достатъчно изтънчен да приеме загубата. Завъртя се върху здравето си коляно и вдигна брадвата над

главата ми. Виждах я черна на фона на синьото небе. Ако не друго, поне слънцето се беше скрило зад някакви облаци. Металното забрало скриваше лицето на рицаря, но аз чувах тежкото му дишане иззад стоманата, виждах и пяната, избила през прорезите на шлема.

— Време е да умреш.

Прав беше. Бойният чук не върши работа в близък бой. Още по-малко ако си проснат по гръб на земята.

Зъннн!

Главата на сър Джеймс изчезна от полезрението ми — и тя, и брадвата — и остана само синьото небе.

— Е, няма такъв арбалет, честно! — казах аз.

Надигнах се и седнах. Сър Джеймс лежеше до мен с дупка в забралото и разширяваща се локва кръв под главата.

Не виждах кой е произвел изстрела. Навярно Макин — взел е арбалета на Нубанеца от братята и е стрелял от мерата, където се бе събрало простолюдието. Ренар несъмнено имаше свои хора във всички точки, откъдето можеше да се стреля по кралската ложа, но състезателите на арената едва ли се ползваха с подобни охранителни привилегии.

Взех си меча, преди тълпата да е проумяла станалото докрай. Нещо ставаше на мерата, хората се бутеха, а една висока фигура стърчеше в средата. Райк навярно. Сигурно чупеше глави.

Грабнах брадвата на сър Джеймс и хванах коня на Алейн. Метнах се на седлото и стиснах меча в дясната си ръка, брадвата — в лявата. Хора от градчето се изсипваха на арената, изглеждаха гневни и в настроение за бунт. Не беше докрай сигурно какво е предизвикало гнева им, но имах чувството, че отговорността в голяма степен лежи върху плещите на сър Алейн от Кеник.

Въоръжени мъже се бяха подредили в редица пред кралската ложа. Взвод от шестима гвардейци в дворцови ливреи се придвижваше в бавен ход към мен откъм поста си при шатрата за ранените.

Разперих ръце на височината на раменете си. Брадвата тежеше като наковалня. Не беше за вярване с каква лекота я беше размахвал предишният ѝ собственик.

С периферното си зрение видях стражи да напускат постовете си при портите на замъка, за да помогнат при потушаването на безредиците и да съдействат на своя господар.

Корион скочи от мястото си под трона на Ренар. Заприлича ми на плашило. Самият граф не мръдна от стола си, ръцете му бяха в скута, с опрени един в друг пръсти.

Знаеше ли Корион, че съм аз? Трябваше да знае, нали така? Когато развалих заклинанието му, когато се събудих след нежния удар на тейко си и най-сетне си спомних как Корион е отвърнал погледа ми от жадуваното отмъщение и ме е направил своя пионка в тайната имперска игра, възможно ли беше да не е разбрал?

Време беше да го установим със сигурност.

Пришпорих коня на Алейн в тръс и го насочих право към Ренар, все така с разперени ръце, в едната — меч, в другата — брадва. Надявах се, че приличам на дявол от ада, на самата смърт, дошла да вземе своето. Усещах вкуса на кръв, жадувах за още.

Наистина има нещо в гледката на боен кон, който препуска към теб. Ложата взе да се изпразва скорострелно, велможите се катереха един връз друг в желанието си да избягат. Пространството около Ренар бързо се опразни, останаха само той, Корион и двамата лични телохранители отляво и отдясно на графа. Вълна на неспокойство заля дори войниците пред ложата, но те останаха по местата си. Докато не пришпорих жребеца сериозно.

47.

Конят на Алейн ме пренесе през войниците и нагоре през пейките, все едно изкачвахме гигантска стълба, после право до трона на граф Ренар и през него.

Ако не бяха издърпали графа от стола му в последната секунда, всичко можеше да свърши още там.

— Изведи го! — каза Корион на съобразителния телохранител.

Колегата му тръгна стремително към мен точно когато конят ми се паникьоса от необичайния релеф под краката си. Разбрах, че няма как да го овладеея, а не исках да падне и да ме затисне, което изглеждаше все по-вероятно, затова скочих от седлото. Е, трудно можеш да скочиш от седло, когато си в пълна бойна броня, по-точно е да се каже, че избрах къде да падна. Заложих всичко на бронята си и се строполих върху телохранителя на Ренар.

Който смекчи падането ми и за награда си изпочупи ребрата. Чух ги как изпукаха като сухи съчки. Изправих се. Конят цвилеше зад мен и раздаваше къчове във всички посоки, въртеше се, риташе и изобщо щеше всеки миг да падне.

Метнах брадвата на сър Джеймс към гърба на Ренар, но оръжието се оказа прекалено тежко и ударът се изметна. Не отиде съвсем нахалост все пак — заби се между плешките на втория телохранител и той се строполи. Това даде време на Ренар да стигне до войниците, които бях разпръснал с жребеца си преди секунди. Сега те се събраха бързо в кръг около него да го изведат в безопасност към замъка.

Стиснах меча с две ръце и понечих да ги последвам.

— Не.

Корион се изстъпи пред мен, вдигнал ръка и изпружил пръст.

Усетих как гигантски пирон ме приковава на място, от върха на главата, през тялото и потънал дълбоко в скалата под мен. Светът се завъртя наоколо ми в бавни обороти, в такт със собствения ми пулс. Ръцете ми се отпуснаха, пръстите ми изтръгнаха и изпуснаха меч.

— Йорг. — Стараех се да не срещам погледа му. — Откъде ти хрумна, че можеш да ме предизвикаш?

— А ти как изобщо си допуснал, че няма да го направя? — Чувах гласа си отдалеч, сякаш говореше някой друг. Успях да извадя тромаво кинжала си.

— Спри.

И последните силици се изпариха от ръцете ми.

Корион направи крачка към мен. Полагах неистови усилия да го следя с поглед, а това беше трудно, защото светът около мен се въртеше лудешки. Чувах зад себе си трясъците на пощурелия кон, но някак далечни и приглушени.

— Ти си дете — каза той. — Залагаш всичко при всяко хвърляне на заровете, не се застраховаш, не оставяш нищо в резерв. Тази стратегия неизменно завършва с провал.

Извади малък нож от невидим джоб на робата си, десетина лъскави сантиметра наточена стомана. Точно колкото да срежеш нечие гърло.

— Гелет обаче! Това изненада всички ни. Там ти надмина очакванията ми. Горкият Сагеус дори предпочете да остави временно баща ти, вместо да се изправи лице в лице с теб при завръщането ти в замъка. Сега пак е на мястото си, разбира се.

Корион вдигна ножа до шията ми, между шлема и нагърленика. Лицето му беше безизразно, очите му — бездънни кладенци, които ме теглеха неотвратимо.

— Прав е бил да избяга — казах аз. Гласът ми дойде някъде отвисоко, от ръба на бездната.

План нямах, но вече бях вкусил от животинския страх при сблъсъка си със сър Джеймс и нямах никакво намерение да награждавам Корион с още от същото.

Посегнах към незнайната сила, която бях отхапал от сърцето на некроманта. Очите ми се отвориха за селенията на призраците и студена тръпка прогори кожата ми.

— Некроманството няма да те спаси, Йорг. — Усетих как ножът ме порязва. — Дори Чела няма достатъчно вяра на мъртвешката си магия, за да се изправи срещу мен. А онова, дето си го откраднал под планината, е само бледа сянка на нейните умения.

Воля. Накрая всичко опира до волята. Корион ме държеше прикован в безсилното ми тяло, защото такава беше волята му, защото неговото желание беше по-силно от моето.

Гореща кръв се стече на ручейче по шията ми. Усещах я как ме гъделичка под бронята.

Хвърлих срещу него всичко, с което разполагах. Цялата си гордост, целия си гняв — а той беше безмерен, — яростта, болката. Пресегнах се назад през годините. Преброих своите мъртви. Пъхнах ръка в шипката и докоснах разраненото дете, което висеше заклещено там. Взех всичко и го превърнах в чук.

Нищо! Успях само да провеса глава, така че да не виждам лицето му. И той се изсмя. Усетих вибрациите на смеха му в ножа. Корион искаше да умра бавно.

Виждах ръцете си в метални ръкавици, пръстите ми едва удържаха кинжала. Живот пулсираше в тези ръце, разливаше се с всеки удар на сърцето ми, омесен с черната магия, която беше надвила смъртта от кралската ръка. Видях лицето на татко в мига на удара, настръхналата му брада, стиснатите устни. Видях лицето на Катерин, светлината в очите ѝ, докато се грижеше за мен. Взех всичко това, и горчивото, и сладкото, и го хвърлих в жарта на волята си, за да помръдна безсилните си ръце. Вложих целия си живот в тази молба.

И успях единствено да обърна върха на кинжала си към Корион.

— Те умират, Йорг — каза той. — Виж с моите очи.

И се превърнах в ястреб. Част от мен остана в ложата, кръвящата част, а останалото политна, диво и свободно, над турнирното поле.

Видях Елбан да пази гърба на Райк сред навалищата на простолюдието, докато войниците на Ренар стесняваха кръга около тях като ловни хрътки във висока трева. Копие прониза Елбан в корема. На лицето му се изписа изненада и той изведнъж остаря до истинската си възраст. Отвори уста за вик и кръв се запени по беззъбите му венци. Видях го, но не го чух. Видях как наръга мъжа, който го беше пронизал, после аз и ястребът продължихме нататък.

Лъжеца стоеше в края на турнирното поле, жилав и зъл, с лък в ръка, стрелите бяха забити в тревата до него. Стреляше по войниците, които се стичаха от замъка към кралската ложа. Действаше бързо, но спокойно, всяка стрела намираще целта си, устните му бяха разтегнати

в усмивка. Убиха го в гръб — един войник се промъкна и заби копие в кръста му.

Вече кръжахме близо до портите. Калайджийска каруца. Покривалото се отметна и Горгот скочи на земята и се втурна към Призрачния. Хората от замъка се пръскаха пред него, някои пищяха. Дори войниците внезапно си намираха работа другаде и хукваха към турнирното поле. Двамина събраха кураж да застанат на пътя му с копия в ръце. Горгот дори не забави крачка. Стисна копията, откърши върховете им, заби ги в гърлата на двамата войници и продължи нататък. Миг преди да го изгубя от поглед три стрели го улучиха.

Корион ме върна назад, при калайджийската каруца. Покривалото се размърда отново и изпод него се измъкна нещо пъстро. Гог. Левкротското дете хукна след Горгот.

Отново назад. В другия край на арената двайсетина войници приближаваха кралската ложа. Там Бърло стоеше на пост. Самотен мъж между копията на Ренар и моя милост, младия принц на Анкрат. Нямах представа как се е озовал там. Нито защо. Видно бе, че няма къде да избяга, а и да имаше, беше твърде дебел, за да спечели надпреварата с войниците.

Повали първия с брадвата си — ударът обезглави войника. С обратния замах Бърло заби оръжието си между очите на следващия. После всички се струпаха отгоре му. Самотна стрела долетя отнякъде и прободе врата на ренарски войник.

Още назад. Видях себе си в ложата, лице в лице с Корион. Целият бях в кръв. Конят на Алейн все така раздаваше къчове, сякаш бяха минали секунди, а не цял живот, откакто ме беше пренесъл през пейките.

И се разделихме. Отново прогледнах със своите очи. Видях кинжала в ръката си, вдигнат, но безсилен, видях дъските под краката си. Чух как Бърло умира. Чух цвиленето на коня. Сетих се за Гог, който тичаше след Горгот към портите, за беззъбия писък на Елбан, за Макин, който също се биеше и умираше някъде там.

Всичко това нямаше значение. Не можех да помръдна.

— Свърши, Йорг. Сбогом. — Магъосникът нагласи ножа за последния срез.

Човек да си рече, че да те ритне кон никога не е добър късмет.

Копитото ме фрасна в средата на гърба. Сигурно щях да прелетя десетина метра, ако не се бях спрял в Корион. Но понеже се блъснах в него, общият ни полет се ограничи до пет метра. Паднахме в тревата край кралската ложка, прегърнати като любовници. Очите, които ме бяха държали в плен допреди миг, сега бяха стиснати от болка. Опитах се да вдигна кинжала си. Той не помръдна. Но този път разлика имаше, този път усетих напрежението в мускулите на ръката си. Изпъшках и бутнах Корион от себе си. Дръжката на кинжала ми стърчеше от ребрата му. Случаен къч на паникьосан кон беше постигнал онова, което се бе оказало непостижимо за цялата ми воля, гняв и болка, сбрани в едно.

Завъртях кинжала и го забих по-дълбоко. Корион издиша за последно. Очите му се отвориха, изцъклени, без сила.

Телохранителят на Ренар лежеше наблизко, брадвата още стърчеше от гърба му. Измъкнах я. При съприкосновението си с плът наточената стомана издава много гаден звук. Наложих се да замахна два пъти, преди да отсека главата на Корион. Исках да съм сигурен, че е мъртъв.

Отрязаните глави са изненадващо тежки. Държах главата на Корион за косата, тя се полюляваше кротко, а в моето гърло се събираше жлъчка.

— Познавате този човек! — извиках.

Първите трима войници спряха на място, било от страх, било за да изчакат другарите си, преди да ме нападнат.

— Аз съм принц Йорг Анкрат! Кръвта на империята тече във вените ми. Дойдох да се срещна с граф Ренар.

Още войници се появиха иззад ъгъла на ложата. Пет, седем, дузина. Толкова бяха останали от двайсетте. Бърло се беше отчел подобаващо.

— Това е човекът, комуто сте служили. — Направих крачка към тях, като държах главата на Корион пред себе си. — Граф Ренар от години е негова марионетка. И вие знаете, че това е вярно.

Продължих напред. Без колебание. Ако вярваш, че ще ти отворят път, ще го направят.

Не гледаха мен. Гледаха главата. Явно Корион им беше вдъхвал такъв ужас, че дори сега ги беше страх мъртвите му очи да не ги повлекат в бездънната си яма.

Войниците се разделиха да ми направят път и аз тръгнах през арената към Призрачния.

Други взводове се отделиха от лявата страна на турнирното поле, където Райк и Елбан бяха вилнели само преди минути. Тичаха да ме пресрещнат. Две групи от по петима въоръжени мъже. На петдесетина метра от мен забавиха разколебано крачка. Горски страж се придвижваше по Брястовия път. Различих стрелци да заемат позиции на билото, от което за пръв път бях зърнал Призрачния замък.

Пуснах главата на Корион. Просто разтворих пръсти и сивата коса се изплъзна между тях. Главата падна много бавно, сякаш падаше през паяжини или през сънища. Би трябвало да удари земята както чук удря гонг, но тя не издаде и звук. Със или без звук обаче аз я чух, усетих я. Товар падна от плещите ми. Товар толкова тежък, че нямах представа как съм го носил.

Вече виждах портите. Гигантската входна арка на Призрачния. Решетката беше спусната само наполовина. Самотна фигура стоеше под нея и задържаше невъзможната тежест на дърво и желязо. Горгот!

Хукнах натам.

48.

Тичах към портите на замъка. Още бях с бронята си, освен разните парчетии, които бях изгубил в мелето, но не я усещах тежка. Чувах съскането на стрели около мен. Зървах хора, които падат покосени. Най-добрите стрелци на Горски страж ми разчистваха пътя.

Чудех се къде отивам и защо. Оставил бях Корион в калта. Когато той издъхна, усетих смъртта му като стрела, която измъкват от рана, като свалени окови, като примка, която махат от врата на обесен миг преди животът да го напусне.

Няколко стрели ме застигнаха откъм бойниците на Призрачния. Една се разцепи в нагръдника ми. Като цяло обаче защитниците трудно подбираха мишените си в хаоса на турнирното поле и нямаха време да се занимават със самотния рицар, който щурмуваше замъка без подкрепление.

Оставих краката си да ме водят. Усещането за празнота упорстваше. Вътрешният глас, пришпорвал ме досега, беше замлъкнал и вместо него чувах само накъсаното си дишане.

На улицата към портите срещнах по-сериозна съпротива — мястото беше заслонено от погледа на Горски страж и неговите стрелци. Между калайджийниците и кожарските работилнички се бяха събрали войници. Вардеха пътя, по който бях минал с Нубанеца преди години, наежени като дете, което търси отмъщение.

Двайсет мъже ми преградиха пътя, копиеносци, предвождани от капитан с цветовете на Ренар и плетена ризница, която проблясваше мътно на слънцето. Зад тях виждах Горгот, подпрял с плещи решетката. В двора отвъд портите имаше още войници. Нямах представа защо още не са убили гиганта и не са затворили портите.

Спрях пред строените копиеносци и открих, че нямам въздух, а следователно и глас да ги заговоря. Студен повей на вятъра помете земята между нас, носеше пръски дъжд.

Какво да правя? Като никога, невъзможното ми се стори... невъзможно.

Погледнах назад. Двама търчаха по пътя, по който бях дошъл. Първият беше толкова едър и висок, че можеше да е единствено Райк. Видях перцата на стрела, щръкнала от лявото му рамо. Вторият беше така омацан с кръв и кал, че нямаше начин да го позная само по бронята. Но знаех, че е Макин. Само той държеше меч си така.

Погледнах към войниците, стиснали копията си като настръхнал таралеж, строени в редица.

Така, какво да бъде?

Нов повей на вятъра довя ситни пръски дъжд.

— Дом Ренар? — извика капитанът малко колебливо.

Те не знаеха! Бяха излезли от замъка и нямаха представа за естеството на атаката. Мъглите на войната са нещо чудесно.

Потърках с ръкавица нагръдника си да изчистя герба, изографисан там и скрит под пласт кървава кал.

— Убежище! Алейн Кеник, съюзник на дом Ренар, търси убежище. — Посочих назад към Райк и Макин. — Онези там искат да ме убият!

Може би смъртта на Корион не беше изкоренила лошотията от мен. Поне не докрай.

Затичах към войниците и те се разделиха да ме пропуснат.

— Няма да минат през нас, милорд — каза капитанът и отдаде чест.

— Гледайте да не минат — рекох. Едва ли щяха да минат, както и да го гледаш.

Забързах към портите. Пътят се изкачваше и отново усетих тежестта на бронята си. Странна миризма беше пропила въздуха, тежка и мазна, като от бекон, който си метнал в огъня. Това ми напомни за Мабертон, където бяхме подпалили селяците преди... преди цял един живот сякаш.

Виждах войници да се строят на бегом в двора отвъд портите. Бронирани отчасти, някои с щитове, други — без, повечето несъмнено препили с бира заради празника.

Наближих и видях труповете. Обгорени тела, изпечени в собствената си сланина, като труповете на бедняшко погребение, където дървата не стигат, за да ги превърнат в пепел.

Горгот стоеше с гръб към мен. Стрели стърчаха от ръцете и краката му. Отначало реших, че е замръзнал като статуя, но после

видях как великанските мускули на гърба му потрепват конвулсивно.

Наведох глава да мина под решетката. Стотината мъже в двора ме гледаха. Горгот беше примижал от напрежение. Проследи ме с поглед през тесните процепи на очите си. Между оголените ребра на деформирания му гръден кош също стърчаха стрели. Кървава пяна набъбна около стрелите, когато гигантът издиша, и пак, когато си пое следващия дъх.

Ритнах една димяща глава и тя се отдели от овъгленото тяло.

— Твоят ангел пазител трябва да е голяма работа, Горгот — казах му. Всички войници, направили опит да го достигнат, лежаха изгорени.

Великанът поклати глава, едва доловимо.

— Момчето. Горе.

Над Горгот, свил се в пролука при дървената рамка на решетката, дебнеше Гог. Иначе мастиленочерните му очи сега светеха като нажежени въглени под духалото на ковач. Тънкото му телце се беше свило на малка топка. В дървото около него стърчаха стрели.

— Малкият е направил всичко това сам? — Примигнах. — Мама му стара!

Горгот бе споменал, че при Гог и братчето му промените настъпвали твърде бързо. Толкова бързо, че нямало начин момчетата да оцелеят.

— Убийте това бясно куче! — Гласът звънна зад мен. Звучеше познато. Звучеше като гласа на баща ми.

— Стреляйте.

Глас, който изисква подчинение. Но още никой не беше стрелял по мен, така че аз се обърнах с гръб към Горгот и с лице към Призрачния.

Граф Ренар стоеше пред голямата кула с две дузини въоръжени мъже. Вляво и вдясно се бяха строили копиеносци, по двайсетина от всяка страна. Откъм бойниците над портите прииждаха още войници.

Поклоних се.

— Здравсти, чичо.

Преди да изляза на турнирната арена, бях виждал Ренар само на портрет и сега за пръв път имах възможност да го разгледам добре. Лицето му беше доста по-тясно, косата — по-дълга и не толкова прошарена, но ако не се брои това, беше образ и подобие на по-

големия си брат, а всъщност доста приличаше и на моя милост. Не беше толкова красив, разбира се.

— Аз съм принц Йорг Анкрат. — Свалих шлема си и се обърнах към войниците. — Наследник на трона на Ренар. — Кое то не беше съвсем вярно, но щеше да стане, щом убиех и последния жив син на графа. Нямах представа къде се намира понастоящем братовчедът Ярко, но явно не си беше вкъщи, иначе щях да видя цветовете му на турнирното поле. Затова ги оставих да стигнат до заключението, че е мъртъв. Да си го представят на същата клада, която бях запалил за брат му Маркрос.

— Ти! — Графът посочи един от мъжете край себе си. — Забий стрела в главата на това копеле или лично ще отсека твоята!

— Това е въпрос между мен и чичо ми — казах аз, вперил поглед в стрелеца. — И когато приключа с него, вие ще сте мои войници и победата ми ще е ваша. Повече кръв няма да се пролива.

Мъжът вдигна арбалета си. Гореща вълна ме обля изотзад, сякаш някой бе отворил зад гърба ми вратичката на напалена пещ. По лицето на войника се надигнаха мехури като по повърхността на завираща супа. Нещастникът се срина с писъци, косата му се подпали. Мъжете около него отстъпиха в ужас.

Видях как духът напусна тялото му, което се гърчеше в пламъци, а парчета месо залепваха по плочите. Видях духа му и се пресегнах към него. Пресегнах се с ръцете си и с киселявата сила на некромантите. Усетих тъмната им енергия да пулсира в гърдите ми, да се излива от раната, нанесена от ръката на баща ми.

Дадох глас на призрака, дадох гласове и на другите призраци, които висяха като дим около труповете в краката ми.

Войниците пред мен побеляха и се разтрепераха. Мечове падаха с трясък на плочите, див ужас се разпространяваше като горски пожар.

Под акомпанимента на писъци от отвъдното аз стиснах меча си с две ръце и хукнах към граф Ренар, към своя чичо, човека, издал смъртната присъда на снаха си и племенниците си. Добавих и своя кръсък към врявата, защото с Корион или без него нуждата да убия Ренар ме прогаряше като огън.

49.

И ето ме тук, седнал във високата кула на Призрачния, в празната стая на Корион. Огън припуква в огнището, животински кожи покриват каменния под, има чаши на масата и вино в стомната. И книги, разбира се. Преписът на Плутарх, който ми бе правил компания на пътя, сега си почива на дъбовите лавици заедно с петдесетина други томчета, облегли едно в друго кожени рамене. Невзрачно начало, но като си помислиш, дори лавиците са започнали като мъничко жълдче.

Седя до прозореца. Вятърът вилнее зад дванайсетте стъклени пана, всяко широко една педя и оформено като диамант. Вярвате или не, прозорецът беше докаран с волска каруца през планините, чак от Дивия бряг. Туртаните са майстори в обработката на стъклото, изтеглят го толкова равно и плоско, че погледнеш ли през прозореца, не виждаш деформациите, освен ако не ги търсиш съзнателно.

Но аз не гледам през прозореца, а към страницата пред себе си, към перото в ръката си и мастилото, което блещука на върха му, натежало от тъмни възможности. Преодолял ли бях деформациите пред погледа си? Когато поглеждам назад през годините, колко от видяното се изкривява?

Нубанеца казваше, че неговите хора правели мастило, като стривали тайни на прах. А аз се опитвах да ги разбуля и напредвах бавно.

Вдигам поглед и виждам Райк във вътрешния двор. Войниците, които обучава, изглеждат като джуджета пред него. Чух, че си бил взел жена. Съпруга. Не попитах за подробности.

Разстилам листовете пред себе си. Трябва да се препишат, да ги дам на писарите. Писал съм грозно и нечетливо, в сбити редове без паузи и препинателни знаци, редове като линията, която изминах от там до тук, от преди до сега.

Виждам живота си, разстлан върху масата. Виждам маршрута на дните си, как съм се въртял без цел и посока като детски пумпал.

Корион се бе опитал да ми зададе крайната спирка, но пътуването, онова убийствено, безсистемно, накъсано пътуване си беше само мое.

Гог клечи до огъня. Пораснал е, и не само на ръст. Прави форми и фигури в огъня, кара пламъците да танцуват. Превръща го в игра, докато не се отегчи. После се връща при своето дървено войниче, марширува с него, води го насам-натам, заедно щурмуват сенките.

Мисля си за пътя. Напоследък се сецам по-рядко за него, но все пак се сецам. За живот, който започва наново всяка сутрин, краката ти се подбиват, преследваш кръв или пари, или сенки. Сякаш имам невидим брат близък, който копнее за онези неща, някой друг, който иска да руши заради самото рушене, заради тръпката от неизвестния резултат. И за да провери дали на някой му пука за това.

Бил съм като дървеното войниче на Гог, тичал съм в безумни и безсмислени кръгове. Не че съжалявам за стореното, не. Но приключих с онези неща. Онези си решения не бих повторил. Помня ги добре. По ръцете ми, сега оцапани с мастило, има много кръв, знам го, но не усещам греха. Понякога си мисля, че може бе всеки ден умираме. Може би всяка сутрин се раждаме отново, малко променени, с една крачка напред по пътя си. И когато се натрупат достатъчно дни между теб сега и теб преди, двамата си ставате непознати. Може би в това се състои порастването. Може би съм пораснал.

Неведнъж съм казвал, че на петнайсет ще съм крал. И станах. Дори не се наложи да убия баща си, за да се сдобия с корона. Сега имам Призрачния замък и земите на Ренар. Има градове и села, и хора, които ме наричат свой крал. А щом хората те наричат крал, значи си крал. Не е кой знае какво.

На пътя правех неща, които мнозина ще нарекат грях. Престъпни неща. Най-често споменават онова с епископа, но то съвсем не е единственото, имаше и други, някои по-страшни и по-кървави. Някога се питах дали Корион е сложил в мен тази болест, дали той е бил архитектът, а аз само инструментът, сеещ насилие и жестокости. Чудех се дали след като му отсякох главата и след като пораснах от момче в мъж, ще стана по-добър човек. Дали ще оправдая надеждите на Нубанеца и на учителя Лундист.

Такъв човек би проявил милостта да дари бърза смърт на граф Ренар. Такъв човек би знаел, че майка му и братчето му не биха искали повече. Справедливост, а не отмъщение.

Виждам планините през прозореца си. Отвъд тях се разстила Анкрат, там някъде е Висок замък. Татко и неговият нов син. Катерин в покоите си, която сигурно ме мрази. А отвъд Анкрат — Гелет, и Сторн, и пъстрата черга от земи, които някога са били една империя. Империята.

Няма вечно да стоя тук. Ще стигна до последната страница и ще оставя перото. А когато това стане, ще изляза навън и всичко ще е мое. Казах на Бовид Тор, че на петнайсет ще съм крал. Казах го, надвесен над разпрания му корем, от който се вдигаше пара. Сега казвам на вас, че на двайсет ще съм император. Имате късмет, че го казвам надвесен над нищо и никакъв лист хартия.

След малко ще сляза да видя Ренар. Държа го в най-малката килия в подземията. Всеки ден му позволявам да ме помоли за смърт, а след това го оставям да се мъчи. Може би, приключи ли с писането, ще му позволя да приключи жизнения си път. Не ми се иска, но знам, че така е редно. Пораснал съм. Старият Йорг би го държал там вечно. Пораснал съм, но чудовището в мен си е само мое, мой избор, моя отговорност, мое питомно зло, ако щете.

Такъв съм, и ако възразявате, елате и ми кажете.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.